

- Nếu nơi này đã là tuyệt lộ, càng hay, nó sẽ là nơi tạm giam cầm bọn người. Ha... ha...

Và ánh đuốc phụt tắt, cho biết Khổng Gia Lập đã bỏ đi, có lẽ cơ quan cũng bị lão phong kín từ phía ngoài.

Không thể động cựa, Mạnh Đạt Nhân nằm im, nghe Vũ Văn Kính Nhượng lại lầm nhảm bằng giọng thêu thảo của người đã thật sự bị nội thương nghiêm trọng:

- Người nói quả không sai, tiểu tử, Khổng Gia Lập quả nhiên là có thủ đoạn khó lường. Chỉ trách ta đã quá xem thường lão.

Đột nhiên Mạnh Đạt Nhân nghe Vũ Văn Kính Nhượng đổi giọng:

- Ta quên mất, người đã bị chế trụ á huyết. Thảo nào những gì ta nói vẫn không nghe có lời nào hồi đáp. Được rồi! Hy vọng ta vẫn còn đủ chân lực để giải khai á huyết cho người.

Nằm đè lên trên Vũ Văn Kính Nhượng, Mạnh Đạt Nhân nhận biết Vũ Văn Kính Nhượng ở phía dưới đang xoay sở tìm cách với được tay đến á huyết của Mạnh Đạt Nhân.

Vũ Văn Kính Nhượng đã bị nội thương, việc xoay trở vừa khó khăn vừa gây nhiều đau đớn.

Cuối cùng, mọi cố gắng của Vũ Văn Kính Nhượng chỉ làm cho Mạnh Đạt Nhân bị lăn tròn, lăn từ người của Vũ Văn Kính Nhượng xuống nền đá.

“Cạch.”

Lúc va xuống nền đá, dưới thân Mạnh Đạt Nhân bỗng vang lên một thanh âm kỳ lạ.

Liền lúc đó, một chuỗi tiếng động kỳ quái vang lên, tạo sự kinh ngạc tột cùng cho Vũ Văn Kính Nhượng:

- Cơ quan đã phát động? Tiểu tử, người đã làm như thế nào khiến cơ quan phát động?

Nền đá bỗng nghiêng trút về một bên, Mạnh Đạt Nhân lăn theo và có cảm nhận đang rơi vào một khe vực không đáy.

“Vù...”

Có lẽ Vũ Văn Kính Nhượng cũng bị chung số phận. Mạnh Đạt Nhân ngoài tiếng gió thổi ù ù qua tai vẫn nghe thanh âm của Vũ Văn Kính Nhượng mơ hồ vang vọng:

- Trong tử lộ chính là sinh lộ? Cuối cùng ta đã hiểu cách bố trí cơ quan ở đây.

“Phịch.”

Mạnh Đạt Nhân bị va chạm, toàn thân chưa kịp cảm nhận nỗi đau thì thần trí đã mê lịm...

* * *

Tỉnh lại, hình ảnh đầu tiên Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy là một đỉnh núi cao thật cao. Và lấp ló ngay sau đỉnh núi là ánh dương quang vẫn còn gay gắt của giờ mùi sắp tàn.

Tiếp đó, tiếng hô hấp trì trệ của Vũ Văn Kính Nhượng vang lên khiến Mạnh Đạt Nhân chuyển dần mục quang xuống dưới. Nơi Mạnh Đạt Nhân đang nằm là một khoảng sân trống, bên cạnh một ngôi từ đường hoang phế với hàng chữ đã bị rêu phong che phủ gần kín. Dẫu vậy, Mạnh Đạt Nhân vẫn đọc được hàng chữ là “Gia Miếu Vũ Văn”.

Kinh ngạc vì sự trùng hợp, Mạnh Đạt Nhân đưa mắt tìm kiếm Vũ Văn Kính Nhượng, là người rất có thể có liên quan với ngôi miếu của Vũ Văn gia.

Đến lúc phát hiện ra, Mạnh Đạt Nhân càng thêm kinh ngạc, hóa ra Vũ Văn Kính Nhượng đang nằm ngay bên dưới thân Mạnh Đạt Nhân. Ở đó, Vũ Văn Kính Nhượng vẫn tiếp tục phát ra từng nhịp hô hấp đình trệ.

Gắt gượng lăn người qua một bên, lúc ngồi ngay bên cạnh, Mạnh Đạt

Nhân thật không biết nên mừng hay nên buồn cho số phận trớ trêu, Vũ Văn Kính Nhượng tuy vẫn sống nhưng tứ chi cơ hồ gãy vụn.

Và Mạnh Đạt Nhân tự hiểu, lúc rơi từ trên cao xuống, do Mạnh Đạt Nhân rơi sau nên vô tình ngã đè lên Vũ Văn Kính Nhượng. Kết quả, nếu Mạnh Đạt Nhân nhờ may, vẫn còn giữ thân thể lành lặn thì Vũ Văn Kính Nhượng kém may mắn hơn, kể từ lúc này vĩnh viễn đã biến thành phế nhân.

Mạnh Đạt Nhân cố lay gọi Vũ Văn Kính Nhượng:

- Thúc thúc! Vũ Văn thúc thúc!

Được một lúc, Vũ Văn Kính Nhượng mở mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Chúng ta... chúng ta thoát rồi ư?

Mạnh Đạt Nhân nao lòng:

- Cũng không hẳn là thoát. Thúc thúc thử nhìn xem, nơi này có gợi chút nào sự thân thuộc cho thúc thúc không? Và với tình cảnh hiện giờ của thúc thúc, liệu chúng ta có cách nào vượt qua ngọn núi kia không?

Cả hai, không ai có thể nói lớn tiếng hơn ai, một người vì kiệt lực, người còn lại thì võ công chẳng còn, cả hai chỉ có thể đối thoại bằng những thanh âm lao thảo khó nghe.

Vũ Văn Kính Nhượng gượng kêu lên khi nhìn thấy ngôi miếu từ đường:

- Sao lại là “Gia Miếu Vũ Văn?” Nếu là vậy, người hãy vào đó xem, có phải có linh vị của gia tổ, Vũ Văn Kinh Hầu?

Nghe câu nói này, Mạnh Đạt Nhân biết, vậy là Vũ Văn Kính Nhượng đã hiểu rõ tình trạng bản thân, có nghĩa là Vũ Văn Kính Nhượng đã ít lắm là một lần tỉnh lại trước Mạnh Đạt Nhân và sau đó lại hôn mê vì kiệt lực.

Không còn võ công, di chuyển thật khó khăn. Phải mất một lúc lâu Mạnh Đạt Nhân mới có thể quay trở lại với Vũ Văn Kính Nhượng

đang chờ đợi.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Đúng là có một linh vị như thế.

Vũ Văn Kính Nhượng tỏ ra nôn nóng:

- Treo phía sau linh vị ắt phải có một bức hoành phi...

Mạnh Đạt Nhân không muốn Vũ Văn Kính Nhượng phải mệt vì hỏi nhiều, vội đáp lời:

- Vãn bối có nhìn thấy. Đó là bức hoành phi trên có ghi ba chữ “Thái Cực đồ”.

Vũ Văn Kính Nhượng thở hắt ra:

- Người còn nhớ những nét vẽ trên Thái Cực đồ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Vãn bối có nhìn. Và nếu vãn bối không lầm thì đó chính là họa đồ, vẽ lại tường tận từng lối đi, cũng như cách thức phát động cơ quan của khu trang viện trên kia.

Vũ Văn Kính Nhượng kinh ngạc:

- Vì sao người đoán biết điều đó trong khi chính ta mới nghĩ ra?

Mạnh Đạt Nhân ào ào giải thích:

- Vãn bối đoán biết nhờ sự am hiểu cơ quan một cách kỳ lạ của lão Khổng Gia Lập. Có thể đoán, giữa Khổng Gia Lập và Vũ Văn gia phải có mối liên quan không tầm thường. Chưa hết, nếu chính thúc thúc chưa biết gì về ngôi trang viện trên kia, cũng không ngờ ngôi trang viện là vật sở hữu của Vũ Văn lệnh tổ, vãn bối có thể đoán Khổng Gia Lập từ lâu đã biết ai là chủ nhân của ngôi trang viện. Và không biết chừng, chính Khổng Gia Lập đã cố tình chọn khu trang viện làm nơi trú thân và làm ra vẻ chỉ tình cờ phát hiện.

Vũ Văn Kính Nhượng trở mắt:

- Người đoán thật chính xác. Vậy người thử đoán xem, lão có ý gì?

Mạnh Đạt Nhân chột thở dài:

- Văn bối chỉ có thể đoán nếu được thúc thúc giải thích rõ hơn về mối thù của thúc thúc.

Vũ Văn Kính Nhượng chột vỗ lể:

- Người có ý nghi ngờ chính Khổng Gia Lập là kẻ thù của ta?

Mạnh Đạt Nhân không đáp.

Hiểu ý, Vũ Văn Kính Nhượng từ từ nhắm mắt lại, miệng lào thảo thuật:

- Mấy mươi năm trước, Vũ Văn gia lâm họa diệt gia, ta được mẫu thân đưa mãi đến tận phương Bắc để tìm chỗ dung thân. Ngoài tính danh kẻ thù là một người ở họ Đào, ta không còn manh mối nào khác.

Mạnh Đạt Nhân nghi ngại:

- Với manh mối thế này, thúc thúc làm sao tìm được kẻ thù vì nguyên nhân nào sát hại Vũ Văn gia chứ?

- Ta chỉ biết giữa gia tổ và kẻ thù từng có thời gian mê luyện một mỹ nhân.

- Là ai?

- Mỹ nhân này không mấy khi xuất hiện, chỉ được giang hồ biết đến qua ngoại hiệu Thanh Thanh Tiên Tử.

- Thanh Thanh Tiên Tử? Sau đó thì thế nào?

Vũ Văn Kính Nhượng vụt mở mắt, nở một nụ cười gượng:

- Chuyện xảy ra đã lâu, kể từ khi gia tổ còn chưa lập gia thất. Sau đó Thanh Thanh Tiên Tử biến mất, gia tổ lại yên bề gia thất, chuyện này

nhất định không phải là nguyên nhân khiến kẻ thù vì đồ kỵ tìm cách hãm hại toàn gia Vũ Văn. Người chớ phí công tìm hiểu về phương diện này.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Đã có ít manh mối thì bất kỳ manh mối nào dù nhỏ cũng không thể bỏ qua. Văn bối có giả thuyết này, thúc thúc thử nghe xem sao.

Vũ Văn Kính Nhượng gật đầu:

- Người nói thử xem.

- Trước hết hãy nói về trường hợp thúc thúc được thu nhận vào Thần môn. Phải chăng đó là thúc thúc mang nặng mối gia cừu và tình cờ được các chuyên sứ thời đó phát hiện?

- Đúng vậy! Xem ra người biết khá rõ cách thu nhận môn nhân của bốn môn?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Chính Đại trưởng lão đã nói cho văn bối biết. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Điều quan trọng là lúc đó Khổng Gia Lập giữ thân phận gì ở Thần môn?

- Là Tam trưởng lão như bây giờ. Sao?

- Vì chỉ có thất vị chuyên sứ mới có quyền đi lại trên giang hồ nên Khổng Gia Lập tuyệt nhiên không hay biết chuyện thúc thúc được thu nhận?

- Mãi đến khi ta đến Thần đàn lập thế, ta và lão mới lần đầu gặp nhau. Người vấn đề quyết lão chính là kẻ thù của ta?

Cố ý bỏ qua không đáp, Mạnh Đạt Nhân lại hỏi:

- Trước khi là trưởng lão, phải chăng Khổng Gia Lập đã từng là đại chuyên sứ?

- Không sai! Sao người biết?

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ:

- Bạch Quan Nhật, Đệ thất chuyên sứ đã nói cho vãn bối biết.

Vũ Văn Kính Nhượng giật mình:

- Người cũng biết Bạch Quan Nhật? Hiện y ở đâu? Bấy lâu nay dường như y cố tình lẫn tránh bôn môn?

- Chuyện đó sẽ nói. Giờ thì thúc thúc nghe đây, vì Khổng Gia Lập từng là đại chuyên sứ nghĩa là từ lâu lắm rồi lão từng qua lại trên giang hồ?

Vũ Văn Kính Nhượng hoang mang:

- Điều đó thì đương nhiên rồi. Nhưng...

- Thúc thúc chớ quá nôn nóng, hãy thử nghĩ xem, giả như Khổng Gia Lập chính là kẻ họ Đào độ nào. Do tình cờ, sau lần cùng lệnh tổ có chung một ý trung nhân, họ Đào vì kém thế nên sinh phần hận, lão đã được thất vị chuyên sứ đó phát hiện và thu nhận. Mỗi hận vẫn còn, sau khi được thăng lên hàng chuyên sứ, lão lợi dụng lúc đi lại trên giang hồ để cố tìm tông tích lệnh tổ. Và khi tìm thấy...

Vũ Văn Kính Nhượng kinh hãi, cổ ngóc đầu lên:

- Nếu giả thuyết này đúng, chính Khổng Gia Lập đã hãm hại toàn gia Vũ Văn? Và ta đã tình cờ để lộ lai lịch khi được thu nhận vào Thần môn?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Cách sắp đặt của Thần môn lúc thu nhận môn đồ tuy khắc khe nhưng vô tình tạo chỗ dung thân cho những ai có tâm địa độc ác. Do họ Khổng sau đó lên hàng trưởng lão, vì không còn đi lại trên giang hồ nên thúc thúc dù cố tìm cũng vô ích. Huống chi lão trước đó đã thay tên đổi họ...

- Muốn được thu nhận phải được thất vị chuyên sứ đồng tình sau thời gian dài tìm hiểu xuất xứ lai lịch. Một kẻ ở họ Đào không thể ung dung chuyển sang họ Khổng mà không bị thất vị chuyên sứ phát hiện.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Giả như thất vị chuyên sứ thời đó đều đồng lòng che giấu sự thật thì sao?

- Không thể có chuyện này. Vì được đặc cách lên hàng chuyên sứ hay không phải có sự ưng thuận của tam vị trưởng lão, sau đó còn chờ quyết định tối hậu của Môn chủ.

- Vào thời đó, phải chăng Thần môn vẫn chưa chưa có Môn chủ?

- Không sai! Và...

- Và vị Môn chủ hiện giờ chính là nhân vật tạm thời chấp chương quyền Môn chủ lúc đó?

Vũ Văn Kính Nhượng càng thêm kinh ngạc:

- Nội tình của bốn môn như thế nào người đều thông tỏ, phải chăng tất cả là do Hoàng Kim Hoan, Đại trưởng lão của bốn môn nói cho người nghe?

Tuy cũng là câu nói bày tỏ sự kinh ngạc như bao lần trước Vũ Văn Kính Nhượng đã kinh ngạc, nhưng ở câu nói lần này dường như có một điểm nào đó thoáng gây sự chú tâm cho Mạnh Đạt Nhân.

Điều này chỉ xuất hiện trong tâm trí Mạnh Đạt Nhân và là xuất hiện qua như tia chớp, hướng chỉ mạch của câu chuyện vẫn đang diễn tiến thông suốt nên ngay sau đó hầu như Mạnh Đạt Nhân đã quên đi. Và mạch truyện lại tiếp tục. Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Cũng không khó hiểu đâu, thúc thúc. Vì cách đây gần một năm, chính Đại trưởng lão đã có ý định tuyển chọn văn bối là người sẽ đi vào Phong Thần liên hoàn động vào tiết Đoan Ngọ sắp tới đây. Muốn vậy Đại trưởng lão phải cho văn bối hay biết những nội tình có liên

quan đến bốn môn.

Vũ Văn Kính Nhượng thật sự quan tâm:

- Đại trưởng lão đã chọn người?

Mạnh Đạt Nhân nhẹ lắc đầu:

- Đã chọn nhưng vẫn bối chưa chấp thuận?

- Tại sao?

Mạnh Đạt Nhân gượng cười:

- Nguyên nhân tuy có nhiều nhưng chủ yếu chỉ có một. Đó là vẫn bối chưa tin lắm vào điều Đại trưởng lão cáo giác!

- Hoàng Kim Hoán cáo giác chuyện gì?

Một lần nữa trong câu nói của Vũ Văn Kính Nhượng tạo một sự chú tâm kỳ lạ cho Mạnh Đạt Nhân. Và lần này, điều đó vô tình mách bảo Mạnh Đạt Nhân phải cẩn trọng.

Cẩn trọng ai và cẩn trọng về điều gì thì ngay lúc này Mạnh Đạt Nhân khó thể minh định, tuy nhiên, dẫu sao nhờ điều này đã vô tình nhắc nhở lại lời đã hứa với Đại trưởng lão là sẽ không đề cập chuyện Đại trưởng lão nghi ngờ vị Môn chủ đương nhiệm cho bất kỳ ai khác nghe.

Nhớ đến lời đã hứa, Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng giải thích:

- Chuyện Đại trưởng lão cáo giác có liên quan đến sự thất tung kỳ bí của hai đời Môn chủ. Tuy vậy, thúc thúc này, điều chúng ta đang nói không có liên quan đến chuyện này. Vẫn bối muốn thúc thúc biết rằng đừng quá tin vào vị Môn chủ đương nhiệm.

Vũ Văn Kính Nhượng bỗng chớp mắt:

- Là Đại trưởng lão bảo người như thế?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Đâu cần Đại trưởng lão nói. Chính văn bối đã trải qua kinh nghiệm này, đó là lần Môn chủ quý môn vì muốn chiếm đoạt tín vật tuyển chọn, tưởng rằng Đại trưởng lão đã trao cho văn bối, nên đã xô văn bối xuống vực để hãm hại văn bối.

- Nghĩa là Hoàng lão đại chưa giao tín vật tuyển chọn cho ngươi?

Một ý nghĩ vừa lóe lên trong tâm trí Mạnh Đạt Nhân: “Sao Vũ Văn thúc thúc không gặng hỏi ta về hành vi độc ác của vị Môn chủ đương nhiệm, chỉ quan tâm đến ta đã được hoặc chưa được Đại trưởng lão giao cho tín vật tuyển chọn?”

Từ câu nghi vấn này, Mạnh Đạt Nhân chợt nhớ lại hai lần vừa rồi đã được linh trí mách bảo và là qua hai lần đề cập đến Đại trưởng lão do Vũ Văn Kính Nhượng nhắc đến.

Cảnh giác với mối nguy hiểm quá mơ hồ, Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Đó là điều kiện làm cho văn bối hài lòng.

- Nghĩa là sao?

- Thật là may mắn vì văn bối vẫn chưa được Đại trưởng lão giao cho tín vật tuyển chọn. Nếu không, với bản thân giờ đã bị Khổng Gia Lập phế bỏ võ công, tín vật đó có do văn bối cất giữ chỉ là vô ích.

Vũ Văn Kính Nhượng âm ừ:

- Ngươi nghĩ như thế cũng phải. Trở lại câu chuyện đang nói đang dở, phải chăng ngươi nghi ngờ Khổng Gia Lập đã thay tên đổi họ và việc thay đổi đó dù Môn chủ có biết nhưng vẫn có nguyên nhân khiến Môn chủ bỏ qua không truy cứu?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Cứ suy nghĩ theo giả thuyết lúc nãy của văn bối thì rõ, Khổng Gia Lập nhờ được Thần môn thu nhận nên có sở học thượng thừa. Lợi dụng sở học này và nhân được cơ hội được qua lại trên chốn giang hồ, Khổng Gia Lập đâu khó khăn gì trong việc hủy diệt toàn gia Vũ Văn?

Sau đó, từ khi được thăng lên hàng trưởng lão, Khổng Gia Lập không còn dịp xuất đầu lộ diện, thúc thúc đương nhiên không thể tìm thấy tung tích hắn. Có thể nói...

Vũ Văn Kính Nhượng đột nhiên ngắt lời:

- Nhưng cho đến giờ người vẫn chưa đưa ra chứng cứ nào cho thấy Khổng Gia Lập đích thực là thù nhân của Vũ Văn gia?

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Chẳng phải thúc thúc từng nghi ngờ, không rõ vì sao Khổng Gia Lập vẫn am hiểu thuật bố phòng cơ quan đó sao?

- Phải, ta có nghi ngờ. Nhưng...

- Đây là lời giải thích. Sau khi hủy diệt Vũ Văn gia. Nhất định Khổng Gia Lập đã từng đến ngôi “Gia Miếu Vũ Văn” này. Và nếu vẫn bồi còn phát hiện bức họa trong Thái Cực đồ đó chính là cách di chuyển và cách phát động những cơ quan ở khu trang viện trên kia thì người có tâm cơ như Khổng Gia Lập có sao không thể phát hiện?

Vũ Văn Kính Nhượng gật gù:

- Nói cũng phải! Nhưng việc phát hiện và hiểu Thái Cực đồ là một chuyện, đâu đủ để bảo Khổng Gia Lập là thù nhân của Vũ Văn gia? Chẳng phải chính người vì tình cờ cũng vừa nhìn thấy và hiểu Thái Cực đồ đó ư? Không lẽ vì thế ta lại bảo người cũng là kẻ thù đã hại toàn gia Vũ Văn?

- Vậy thì còn một nguyên do nữa. Đó là Khổng Gia Lập cố tình lấy mạng thúc thúc. Vào lúc này, đối với Thần môn đang là lúc cần người, trừ khi tội chứng của thúc thúc quá rõ, không thể buông tha, thì ngay lúc này Khổng Gia Lập đâu còn có nào khác ngoài việc diệt trừ mầm mống hậu họa nên mới hạ thủ thúc thúc?

Nghe đến đây, đột nhiên Vũ Văn Kính Nhượng bật cười:

- Người chỉ quá suy diễn thôi. Vì kỳ thực, Khổng Gia Lập nào có hạ

thủ ta? Ha... ha...

Tiếng cười của Vũ Văn Kính Nhượng, dù đó là tràng cười vô lực, nhưng vẫn gây kinh ngạc cho Mạnh Đạt Nhân.

Mạnh Đạt Nhân trở mặt:

- Thúc thực hiện ra thân thể như thế này mà còn bảo Khổng Gia Lập không cố ý hạ thủ thúc thúc sao?

Hai mắt Vũ Văn Kính Nhượng vụt lên quắc lên phần nộ:

- Ta muốn nói, chính người đã gây cho ta nông nỗi này, khiến khổ nhục kế do ta và lão Khổng phí công sắp đặt bỗng hóa ra sự thật, biến ta thành phế nhân thật sự.

Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng:

- Khổ nhục kế? Ý của thúc thúc là...

Vũ Văn Kính Nhượng vụt ngóc đầu lên thật cao:

- Là chưa hề bị Khổng Gia Lập hạ thủ. Chỉ do người và do thần xui quỷ khiến thế nào đó, đã để cho người lúc rơi xuống lại rơi sau và còn rơi đúng vào ta, làm ta phải gãy vụn tứ chi như bây giờ.

Mạnh Đạt Nhân kinh tâm, cổ đứng lên và tìm cách bước lùi lại.

Và như để minh chứng đó là sự thật, rằng Vũ Văn Kính Nhượng không hề bị nội thương do Khổng Gia Lập dùng thủ pháp Cách Không Đả Ngưu kích vào, nghĩa là Vũ Văn Kính Nhượng vẫn còn đầy đủ chân lực, lão chột quát:

- Ta phải giết người để đòi lại những gì người đã gây cho ta. Xem đây!

Không thể động đây tứ chi, nhưng Vũ Văn Kính Nhượng lại có biện pháp là dùng miệng thổi bật ra một luồng chân khí. Và luồng khí này tuy không đủ lợi hại như uy lực một chương kinh nhưng đối với một người đã bị phế bỏ võ công như Mạnh Đạt Nhân thì đó vẫn là một

chiêu sát thủ.

“Viu...”

Mạnh Đạt Nhân tuy biết không thể thoát nhưng không lẽ cứ cam tâm chờ chết. Với bản năng tự nhiên, Mạnh Đạt Nhân vừa xoay ngang người vừa gắng sức bước tạt qua một bên, hy vọng như thế sẽ khiến luồng kinh khí hiểm độc kia đi chệch mục tiêu.

Mạnh Đạt Nhân tuy đã gắng sức nhưng kết quả vẫn là điều có thể đoán biết.

“Bùng.”

Luồng kinh khí đập vào bờ vai của Mạnh Đạt Nhân và dư kinh còn đẩy Mạnh Đạt Nhân ngã loạng choạng vào ngôi “Gia Miếu Vũ Văn.”

Không còn võ công nên không thể dễ dàng ổn định cước bộ, Mạnh Đạt Nhân ngay sau đó phải ngã lộn thõm vào bên trong ngôi gia miếu.

“Huych.”

Tiếng quát tháo của Vũ Văn Kính Nhượng lại vang lên:

- Người chạy đâu cho thoát! Không giết được người, ta thì không làm người! Hừm!

Tuy không nhìn thấy nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn đoán biết Vũ Văn Kính Nhượng ngay khi quát xong có lẽ đang thổi một luồng kinh khí vào bên trong ngôi gia miếu.

Mạnh Đạt Nhân nghe tiếng kinh phong xé gió lao đi.

“Viu...”

Đúng lúc này, Mạnh Đạt Nhân chợt nghe thanh âm của lão Không Gia Lập bật quát:

- Mau dừng lại! Không được giết tiểu tử!

Vậy là rõ, Mạnh Đạt Nhân nhắm mắt thở dài, Không Gia Lập hiện

thân, quả nhiên đây là khổ nhục kế do bọn họ đồng mưu nghĩ ra.

“Àm.”

Tiếng ngọn kinh chạm vào ngôi gia miếu liền vang rền vào tai Mạnh Đạt Nhân. Và qua tiếng chạm kinh cứ âm âm kéo dài, Mạnh Đạt Nhân dù đang lúc tính mạng như chỉ mảnh treo chuông nhưng vẫn phải nghĩ ngay đến một điều. Đó là ngôi gia miếu chắc chắn không được kiến tạo độc lập so với ngọn núi Mạnh Đạt Nhân đã nhìn thấy. Và rất có thể ở ngay bên trong ngôi gia miếu này phải có một chỗ rỗng nào đó, đủ để cho một tiếng động khi chạm vào ngôi gia miếu sẽ phát ra tiếng âm âm kéo dài.

Mạnh Đạt Nhân vội đưa mắt nhìn dò xét khắp nơi.

Cùng lúc này, Mạnh Đạt Nhân dù không muốn cũng phải nghe tiếng gào thét kinh hoàng của lão Vũ Văn Kính Nhượng:

- Khổng lão huynh định làm gì mỗ? Khổng lão huynh hãy đừng nhìn mỗ như vậy. Đừng mà, Khổng lão huynh.

Tiếng của Khổng Gia Lập bật lên đánh ác:

- Vũ Văn Kính Nhượng! Giờ ngươi chỉ là một phế nhân, cho dù ta có muốn lưu lại cũng không còn giúp ích gì cho đại sự của Môn chủ. Huống chi, ngươi là một kẻ vô dụng, không chịu tin vào những gì tiểu tử kia suy đoán. Hãy nghe đây, không sai, ta chính là kẻ đã thay tên đổi họ và ta cũng chính là kẻ đã hủy diệt toàn gia Vũ Văn của ngươi. Ngươi không ngờ ư? Ha... ha...

Diễn biến đã thay đổi quá nhanh, từ thái cực này sang thái cực khác khiến Mạnh Đạt Nhân dù có nghe tận tai cũng không thể tin vào những điều vừa nghe.

Và dĩ nhiên Vũ Văn Kính Nhượng phải gào thét phần hận:

- Lão bảo sao? Lão chính là... chính là...

Không sớm cũng không muộn, ngay lúc này Mạnh Đạt Nhân sau một

lúc lâu nhìn dò xét khắp lượt chợt phát hiện ở ngay tấm bài vị có đề tên Vũ Văn Kinh Hầu như cũng có một bức Thái Cực Đồ thu nhỏ.

Vụt hiểu ra ở đó thế nào cũng có cơ quan ẩn tàng, Mạnh Đạt Nhân cố đứng lên, và chồm ngang người đến, chộp vào tấm bài vị.

Cử động của Mạnh Đạt Nhân làm cho tấm bài vị rời khỏi vị trí, lọt luôn vào tay Mạnh Đạt Nhân.

Lập tức khắp nền miếu đều chuyển động, khiến toàn bộ ngôi gia miếu phải rung chuyển như lâm cơn địa chấn.

Và có tiếng lão Khổng Gia Lập từ bên ngoài vang lên:

- Sao lại thế này? Địa chấn xuất hiện ư? Ôi chao! Nguy mất!

Mạnh Đạt Nhân vụt hiểu. Vậy là không chỉ riêng ngôi gia miếu bị rung chuyển, khoảng sân trống ở ngoài kia do gắn liền với nền miếu nên cũng bị lay động theo, khiến lão Khổng Gia Lập phải thất kinh, nghĩ ngay đến cơn địa chấn.

Không bao lâu sau đó, ngôi gia miếu do không ngừng rung chuyển nên từ từ đổ ụp xuống, bắt đầu từ phần mái từ lâu đã mục nát, kế đến là những bức vách dựng bốn bên. Và cả nền miếu cũng bị vỡ tung, mở ra một địa huyết sâu thăm thẳm, ngón gọn toàn bộ những gì bên trên đổ xuống, trong đó có cả Mạnh Đạt Nhân.

“Ào... ào...”

Khôi phục võ công

- Môn chủ! Thuộc hạ chỉ tìm thấy thi thể võ vụn của Vũ Văn tam chuyên sứ. Riêng tiểu tử thì như đã mất luôn cả xác.

Tiếng bẩm báo làm cho Mạnh Đạt Nhân hồi tỉnh.

Và trong mơ hồ, Mạnh Đạt Nhân nghe thanh âm lạnh lạnh của mỹ phụ trung niên từng xuất hiện ở Tam Điệp cốc vang lên:

- Vũ Văn gia bao đời nay vẫn nổi tiếng về thuật bố phòng cơ quan, hãy tiếp tục tìm cho kỳ thấy thi thể của tiểu tử mới thôi. Vì qua những gì Tam trưởng lão thuật lại, tâm cơ của tiểu tử thật không thể xem thường. Có hay không có bí kíp Vạn Lưu không cần thiết, chỉ cần diệt được tiểu tử bốn Môn chủ mới yên tâm.

Có tiếng người ngập ngừng:

- Bao nhiêu đồ vật đồ nát đã được thuộc hạ dọn hết qua một bên, dưới địa huyết giờ chỉ là một nền đá liền thành khối, không lẽ thuộc hạ phải bới tung cả ngọn núi...

- Đồng tứ chuyên sứ đừng quên những gì đã thề hứa với bốn Môn chủ. Nếu không tận lực, chớ trách bốn Môn chủ nuốt lời.

Tứ chuyên sứ họ Đồng kêu lên lo sợ.

- Môn chủ! Nào phải thuộc hạ không tận lực. Chỉ vì đây là việc mà một mình thuộc hạ không thể đảm đương. Mong Môn chủ minh xét, gọi thêm người giúp thuộc hạ.

- Hừ! Người tưởng ta không muốn thế sao? Rất tiếc vẫn còn không ít người hoặc vì nghi ngờ ta hoặc vì nghe theo lời lung lạc của lão Hoàng nên cho đến giờ vẫn có thái độ kính nhi viễn chi đối với ta. Nhưng người yên tâm, Khổng Gia Lập cũng sắp đưa hỏa dược đến. Nếu cần, chúng ta cứ cho nổ tung cả ngọn núi, thử xem phen này tiểu

tử có còn may mắn như lần trước không.

Mạnh Đạt Nhân nếu này giờ vẫn còn phần nào mơ hồ, thì bây giờ do quá rúng động phải lai tỉnh hoàn toàn.

Và Mạnh Đạt Nhân vụt hiểu, vậy là bản thân lại thêm một lần nữa gặp may, chưa bị ngôi gia miếu đổ xuống đè nát, và cũng không chết dù đã rơi vào địa huyết. Có nghĩa là địa huyết được lập ra không phải để vùi lấp tất cả, trái lại ở dưới địa huyết lại có chỗ đào sinh. Cũng rất có thể lối đào sinh dưới địa huyết phải lên quan đến bức họa đồ Thái Cực có khắc trên bài vị được Mạnh Đạt Nhân phát hiện.

Nhớ đến chuyện này, Mạnh Đạt Nhân liền nhận ra trên tay vẫn còn cầm tấm bài vị.

Cùng một lúc với nhận thức này, Mạnh Đạt Nhân nghĩ cách để nhìn rõ tấm bài vị trong một không gian hoàn toàn tối đen, tiếng khò khè của ai đó chợt vang đến tai Mạnh Đạt Nhân.

Không thể nghĩ đến ai khác ngoài Vũ Văn Kính Nhượng, Mạnh Đạt Nhân dựa theo phương hướng phát ra tiếng thở để lần dò tìm đến:

- Vũ Văn thúc thúc! Là thúc thúc đó ư?

Mạnh Đạt Nhân không dám gọi lớn, vì nếu Mạnh Đạt Nhân từ chỗ này có thể nghe rõ âm thanh của người ở ngoài vang vào thì ngược lại ai cầm họ không thể nghe thanh âm từ trong vang trở ra?

Có tiếng Vũ Văn Kính Nhượng thì ào:

- Vẫn là người đó ư? Chúng ta...

Dù đó chỉ là tiếng thêu thào, thật sự thêu thào nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn sợ người bên ngoài phát hiện, Mạnh Đạt Nhân dùng tay mò tìm môi miệng của lão Vũ Văn.

Ngay sau đó, Mạnh Đạt Nhân ghé miệng vào tai gã:

- Bọn họ vẫn đang tìm chúng ta, họ sẽ phát hiện ngay nếu chúng ta gây tiếng động dù nhỏ. Lão còn có ý niệm hãm hại vẫn bói?

Đến lượt lão Vũ Văn thều thào vào tai Mạnh Đạt Nhân:

- Ta đâu ngờ kẻ có niên kỷ hầy còn nhỏ như ngươi lại có thể suy đoán mọi việc như thần. Khổng Gia Lập chính là kẻ thù của ta. Việc báo phục gia thù có lẽ ta sẽ không bao giờ còn cơ hội thực hiện.

- Văn bối sẽ báo thù thay lão nếu lão nghĩ được cách giúp hai ta ngay bây giờ thoát thân.

- Hà... Ngôi trang viện kia, ta từng đến, gia miếu Vũ Văn, ta từng nhìn, tuy nhiên ta cũng không ngờ ngay dưới ngôi gia miếu lại có cơ quan ẩn tàng. Ta nghĩ thật khó tìm cách đi khỏi nơi đây.

- Trong người lão có mang theo hỏa tập?

- Có! Ngươi cứ tùy tiện tìm lấy trong bọc áo của ta.

Trong lúc sờ tìm, Mạnh Đạt Nhân phát hiện hầu như toàn bộ tứ chi của lão Vũ Văn đều không còn dính vào thân lão nữa. Và đó là lời giải thích sao lúc nãy Mạnh Đạt Nhân nghe có lời bẩm báo rằng đã tìm thấy phân thi thể vỡ vụn của lão Vũ Văn, trong khi ngay lúc này lão vẫn còn thoi thóp ngay bên cạnh Mạnh Đạt Nhân.

“Xoạch.”

Do đã đoán biết lão Vũ Văn hiện như thế nào nên khi bật hỏa tập lên Mạnh Đạt Nhân không bị bất ngờ, cũng không bật kêu lên dù nhìn thấy thảm trạng đang lưu lại trên thân hình lão.

Mạnh Đạt Nhân chỉ đưa mắt nhìn quanh, sau đó soi hỏa tập vào tấm bài vị đang cầm trên tay.

Phát hiện vật mà Mạnh Đạt Nhân đang cầm, lão Vũ Văn gượng hỏi:

- Ngươi tìm gì ở vật đó?

Mạnh Đạt Nhân đáp:

- Phía dưới tấm bài vị có khắc một bức Thái Cực đồ thu nhỏ. Và lúc nãy cơ quan bị phát động là do văn bối làm cho tấm bài vị chuyển dời

vị trí. Rất có thể từ đây văn bối sẽ tìm được lối thoát thân.

- Có bức Thái Cực đồ ư? Ra bấy lâu nay ta đã sơ xuất, không nhìn thấy vật đáng quan tâm này.

- Có rồi! Trên bức Thái Cực đồ có một vết mảnh, cho biết chỗ phát động cơ quan ở dưới địa huyết này.

- Vậy thì tốt! Người cứ tùy tiện hành động!

Theo chỉ điểm của bức Thái Cực đồ, Mạnh Đạt Nhân tìm thấy một mẩu đá nhỏ nằm lẫn vào nhiều mẩu đá lô nhô khác. Mạnh Đạt Nhân ấn vào.

“Cạch.”

Sau tiếng động khẽ, một bí môn từ từ khai mở, cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy ánh dương quang từ bên ngoài chiếu hắt vào.

Cùng với ánh sáng, Mạnh Đạt Nhân còn nhìn thấy một thạch bàn nho nhỏ, khuất lấp sau một tảng đá khá to.

Mạnh Đạt Nhân vội giải thích cho lão Vũ Văn hiểu:

- Hóa ra đây là nơi táng thân của lệnh tổ Vũ Văn Kinh Hào. Ngay cạnh di thể của lệnh tổ còn có một vật, tựa như hộp gỗ. Lão có muốn văn bối đưa đến đó không?

Lão thều thào:

- Sinh mạng ta đang mỏng mảnh như tờ, ta e không chịu nổi bất kỳ sự dịch chuyển nào. Huống chi, vị tất người có đủ lực để nâng ta đi. Người đừng phí công vì ta.

Mạnh Đạt Nhân cũng hiểu như vậy. Do đó, sau một thoáng phân vân, Mạnh Đạt Nhân liền bước qua bí môn, tiến đến nơi có thạch bàn.

Trên thạch bàn, dù chỉ là một bộ cốt khô nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn trân trọng hành lễ, sau đó mới cầm lấy hộp gỗ.

Mở hộp gỗ ra xem, Mạnh Đạt Nhân lập tức quay lại chỗ lão Vũ Văn:

- Đây rồi! Đây là nguyên nhân khiến toàn gia Vũ Văn bị hủy diệt. Một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô và một bức di thư của lệnh Tổ.

- Thiên Niên Hà Thủ Ô ư? Người hãy mau đưa cho ta xem nào.

Mạnh Đạt Nhân nghiêng hộp cho lão xem, sau đó nói vào tai lão:

- Thiên Niên Hà Thủ Ô, như văn bối được biết, có công năng cải tử hoàn sinh. Nếu lão muốn, văn bối sẽ cho lão dùng.

Dứt lời, Mạnh Đạt Nhân đặt ngay chiếc hộp lên người lão.

Lão Vũ Văn chợt bảo, sau một thoáng thù người:

- Người hãy giúp ta, di thư của lệnh tổ lưu lại di ngôn gì?

Mạnh Đạt Nhân thò tay vào hộp, lấy ra một mảnh hoa tiên.

Sau khi nhìn lướt qua, Mạnh Đạt Nhân thuật tóm tắt cho lão Vũ Văn nghe:

- Theo lệnh tổ lưu tự, giữa lệnh tổ và Đào Vi Hải ngoài việc đồ kỵ nhau vì Thanh Thanh Tiên Tử, còn có hiềm khích vì nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô này. Sau đó, khi đã tự tay hiến tặng cho Thanh Thanh Tiên Tử hết nửa nhánh, lệnh tổ phát hiện Thanh Thanh Tiên Tử chỉ vì Thiên Niên Hà Thủ Ô nên mới vờ yêu lệnh tổ. Nhận ra Thanh Thanh Tiên Tử có tâm địa không tốt, lệnh tổ đã tự ý ly khai, quay về đây lập ra Vũ Văn trang viện. Trong di thư lệnh tổ còn căn dặn, hậu nhân của Vũ Văn gia không được tự ý dùng Thiên Niên Hà Thủ Ô. Vì dương tính của thần dược sẽ làm cho toàn thân kinh mạch đứt đoạn, dẫn đến cái chết thê thảm.

Sau đó, Mạnh Đạt Nhân cố ý đưa di thư cho lão Vũ Văn xem:

- Vì sợ lão không đủ lực chi trì, văn bối đành phải tóm tắt di ý của lệnh tổ.

Nếu lão không tin, có thể tự mắt xem.

Lão nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Người không cao hứng vì rất có thể nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô này sẽ rơi vào tay người?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Vô công bất thụ lộc, đó là một, Hai nữa, do dương tính của dược vật là như vậy, vẫn bồi dù có dùng, vị tất sẽ có kết quả tốt? Thứ ba, vẫn bồi xuất thân là người học chữ thánh hiền, hiểu rất rõ tài vật thường đi liền với tai ương. Chót nữa, lão đừng nghĩ ai cũng có bụng tham lam như lão Đào Vi Hải và Thanh Thanh Tiên Tử, nên...

Lão Vũ Văn vụt ngắt lời:

- Đủ rồi! Có phải người đã hứa sẽ báo thù thay ta?

- Vẫn bồi có thể lập lại lần thứ hai.

- Tốt! Người đáng được nhận lấy nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô này.

- Vẫn bồi...

- Người chớ ngại. Do võ công người đã bị phế bỏ, dược tính của dược vật sẽ giúp người khôi phục võ công, có thể còn cao thâm hơn nếu người có tâm pháp thích hợp. Việc kinh mạch toàn thân bị đứt đoạn chỉ xảy ra cho người đã có nội công dương cương.

- Điều này thì...

- Hãy nghe đây! Bây giờ sẽ đến lượt ta cũng chọn người như Hoàng trưởng lão đã chọn. Tín vật của ta hiện được cất giữ ngay bên trong ngọn hỏa tập người đang cầm. Còn nữa, có thể lão Hoàng đang gặp nguy hiểm...

Đúng lúc này, Mạnh Đạt Nhân nghe ở bên ngoài có tiếng lão Không Gia Lập vọng vào:

- Môn chủ! Lão Hoàng đã được Bạch Quan Nhật và một nhân vật bí ẩn đánh tháo...

Mụ Môn chủ vụt thét lên:

- Mau chôn hỏa dược, phá hủy toàn bộ nơi này, sau đó theo ta truy tìm bọn Bạch Quan Nhật.

Mạnh Đạt Nhân nghe đến đây cảm thấy kinh tâm, sợ không kịp thoát.

Lão Vũ Văn lên tiếng:

- Vậy là ổn rồi. Người đi đi! Khi tìm thấy thi thể của ta, chúng sẽ nghĩ là người. Nhớ phong bế cơ quan lại như trước. Mau đi đi.

Mạnh Đạt Nhân bồi hồi:

- Tiên bối...

Lão phêu phào:

- Đừng chần chừ nữa. Ta sẽ yên tâm nhắm mắt nếu biết chúng sẽ có ngày đền tội.

Mạnh Đạt Nhân vội cúi thấp đầu:

- Đã vậy, vĩnh biệt tiên bối. Văn bối sẽ bắt chúng đền tội.

Mạnh Đạt Nhân bước qua bên kia bí môn và đóng chặt cơ quan.

Sau đó không lâu, nền đất dưới chân Mạnh Đạt Nhân rung chuyển mạnh.

Hỏa dược đã phát động, hủy diệt toàn bộ những gì thuộc về Vũ Văn gia.

* * *

“Vút.”

Một bóng người rồi lại thêm một bóng người nữa nhanh nhẹn vượt mất hút vào vùng núi hoang sơ.

Ngồi trên một tảng đá lớn, khá cao so với nền chân núi dưới kia, mục

quang của Mạnh Đạt Nhân vô tình bắt gặp hình ảnh đó.

Và ngay khi nhìn thấy, do đang miên man suy nghĩ về mối liên quan giữa những tư thế kỳ dị của những thi thể không đầu với những dấu vết được lưu ở vách động tại Tam Điệp cốc – mà lúc này Mạnh Đạt Nhân đã biết đó là những nét phác họa đại thể đặc trưng cho những chiêu thức võ học đã tuyệt truyền của các phái – nên Mạnh Đạt Nhân hầu như không hề để tâm đến việc xuất hiện chỉ trong thoáng chốc của hai bóng nhân ảnh.

Nhưng sau đó không lâu do hai bóng nhân ảnh nọ không những không chịu chạy xa khỏi chân núi, cả hai lại cứ lờn vờn, quanh đi quẩn lại, len qua từng tảng đá một, nên mục quang của Mạnh Đạt Nhân dù muốn hay không cũng bị hình bóng nhân ảnh nọ thu hút.

Điều này làm Mạnh Đạt Nhân khó chịu.

Phải! Mạnh Đạt Nhân đã nhờ nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô để khôi phục võ công. Và mấy ngày qua, nhân cơ hội đang một mình lưu ngụ tại một nơi có thể xem là sơn cùng thủy tận, Mạnh Đạt Nhân vẫn đang toàn tâm toàn ý tự chiêm niệm đến thấu triệt những thứ được gọi là công phu đã thất truyền của các phái. Đây là việc đòi hỏi cần phải có sự yên tĩnh. Vậy mà giờ đây sự tĩnh tu của Mạnh Đạt Nhân đã bị hai bóng nhân ảnh nọ vô tình phá hỏng. Mạnh Đạt Nhân không thể không cảm thấy khó chịu.

Với tâm trạng này, Mạnh Đạt Nhân vội đưa mắt nhìn quanh, với ý định sẽ tìm một nơi nào khác yên tĩnh hơn. Nhưng ngay khi đưa ánh mắt nhìn, Mạnh Đạt Nhân thở dài ngao ngán vì vừa nhớ đến toàn bộ địa hình nơi đây.

Từ khi chọn ngọn núi này làm nơi tạm thời lưu ngụ chẳng phải Mạnh Đạt Nhân đã bỏ công dò xét và tìm kỹ khắp nơi rồi sao? Mạnh Đạt Nhân đã tìm và cuối cùng đã có một nhận định, chỉ có nơi Mạnh Đạt Nhân đang ngồi là nơi có vị thế thích hợp nhất, phù hợp nhất cho việc tĩnh tu.

Do vậy, Mạnh Đạt Nhân không tìm nữa, chỉ vô ích mà thôi. Sẽ không

còn nơi nào khác thích hợp hơn nơi này, một địa thế dễ dàng quan sát khắp nơi, cũng là chỗ dễ kiếm tìm vật thực chi dụng hàng ngày.

Tóm lại, nếu muốn tiếp tục lưu lại đây luyện công, Mạnh Đạt Nhân chỉ còn mỗi hy vọng. Đó là cầu mong hai nhân vật kia mau chóng rời đi, đừng nấn ná ở đây, chọn nơi khác làm nơi đùa giỡn bốn cọt.

Và với tâm trạng vừa có này, cũng là lẽ thường tình, Mạnh Đạt Nhân buộc phải dõi mắt nhìn chăm chú vào hai bóng nhân ảnh ở dưới kia.

Hai bóng nhân ảnh vẫn như hồ điệp xuyên hoa, chạy đi chạy lại giữa trùng trùng những tảng đá.

Mạnh Đạt Nhân chép miệng, hai nhân vật đó có thừa thời gian đến vậy sao, thừa đến nỗi không biết phải làm gì đành đưa đến đây để chơi trò rượt đuổi?

Nhìn thêm một lúc nữa, Mạnh Đạt Nhân phải ngấm ngấm thở dài, cứ đà này muốn hai nhân vật nọ ngừng việc đuổi nhau có lẽ phải còn lâu. Và như vậy, hai nhân vật nọ chỉ vô tình phí phạm thời gian đang thật sự cần thiết của Mạnh Đạt Nhân.

Chán nản, Mạnh Đạt Nhân nhắm mắt lại cố dùng định lực để xua bỏ những hình ảnh vừa thấy ra khỏi tâm trí. Hãy xem như không có họ ở đây, Mạnh Đạt Nhân tự nhủ như thế.

Bằng biện pháp này, đôi lúc Mạnh Đạt Nhân ngỡ đã đạt được mục đích.

Tuy nhiên thỉnh thoảng cảnh rượt đuổi lại lớn vồn xuất hiện trong tâm trí Mạnh Đạt Nhân, khiến mạch nghĩ của Mạnh Đạt Nhân liên quan đến những công phu thất truyền phải gián đoạn.

Cứ thế, hình ảnh của những dấu vết võ học lâu lâu cũng bị cảnh rượt đuổi xen vào làm rối tung cả lên. Điều này càng làm cho Mạnh Đạt Nhân khó chịu.

Một lần hai lần rồi năm bảy lần, càng về sau cảnh rượt đuổi càng làm cho Mạnh Đạt Nhân dễ phân tâm. Đến nỗi, dường như có một lần nào

dó, Mạnh Đạt Nhân do quá phân tâm đã khiến cho hình ảnh của những dấu vết võ học tuy đã khắc sâu trong tâm khảm nhưng không hiểu sao lại nhòe đi và trộn lẫn vào nhau, không có dấu vết nào hiện ra riêng biệt so với những dấu vết còn lại.

Mức độ khó chịu tăng cao, Mạnh Đạt Nhân bực tức mở cả hai mắt ra.

Hai nhân vật nọ vẫn rượt đuổi, cứ như họ xem đây là địa điểm không người, họ muốn làm gì tùy họ.

Mạnh Đạt Nhân đứng lên, phải nghĩ cách đuổi họ đi nếu muốn tiếp tục lưu lại đây tham luyện công phu.

Tuy chưa nghĩ được cách nào khả thi nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn men theo triền núi, lẩn khuất giữa những khối đá chồng chất, tiến dần xuống phía hai nhân vật đang rượt đuổi giỡn cợt.

Càng đi xuống dưới hình ảnh về nhân dạng hai nhân vật nọ càng rõ dần trong mục quang của Mạnh Đạt Nhân.

Họ gồm một nam một nữ. Vậy là đủ lý do để giải thích tại sao đôi nam nữ này sau một lúc lâu vẫn tỏ ra hứng thú với trò rượt đuổi. Một trò chơi quá cũ kỹ so với nhiều người nhưng vẫn là mới mẻ đối với đôi nam thanh nữ lịch đang độ tuổi huyết khí phương cương.

Mạnh Đạt Nhân cũng đang độ tuổi này, đừng làm mất nhã hứng của họ, Mạnh Đạt Nhân nghĩ như thế và dừng lại.

Chợt Mạnh Đạt Nhân nhận ra không phải nam nhân rượt đuổi nữ nhân như lẽ thường phải vậy. Mà là nữ đuổi nam, một điều hiếm thấy nếu không muốn nói là kỳ lạ. Mạnh Đạt Nhân đành tìm cách xuống gần hơn.

A, đôi nam nữ đã cao niên, không phải độ tuổi đương xuân như Mạnh Đạt Nhân từng nghĩ.

Vậy là cuộc rượt đuổi đã mang ý nghĩa khác, không còn là đùa giỡn nữa.

Khoảng cách vẫn còn xa, ngoài năm mươi trượng đâu phải ít, khiến Mạnh Đạt Nhân nếu muốn nhìn rõ diện mạo của cả hai phải tiến xuống thêm nữa.

Khoảng cách thu ngắn dần, càng lúc càng cho Mạnh Đạt Nhân có một nhận định: cuộc rượt đuổi dần biến thành truy đuổi.

Nữ nhân truy đuổi nam nhân.

Nam nhân tận lực bình sinh, hết lách qua lách lại, thì vòng tới vòng lui, tìm đủ cách để thoát sự truy đuổi quá ráo riết của nữ nhân.

Đến lúc này thì Mạnh Đạt Nhân mới nhìn rõ cách thức di chuyển của cả hai. Nếu nam nhân vừa lợi dụng địa hình vừa nhờ có thân pháp đủ khinh linh để bất ngờ có những di chuyển ngoặt ngoẹo lắt léo thì nữ nhân lại y trượng vào thân pháp và bộ pháp ảo diệu để cố đón đầu hoặc truy đuổi bén gót nam nhân.

Họ là hai cao thủ thượng thặng.

Mạnh Đạt Nhân gật gù, tiến xuống gần hơn.

Và khi đạt khoảng cách đủ gần, nếu diện mạo của nam nhân đối với Mạnh Đạt Nhân xa lạ thì gương mặt của nữ nhân lại quá quen thuộc, Mạnh Đạt Nhân chững lại với tiếng kêu thầm: “Là mụ Cổ Mỹ Kỳ? Mụ đã đến đây, liệu những nhân vật thuộc Nhị viện Nhị cung khác có xuất hiện? Mà mụ đuổi theo ai kia? Là người của các phái hay của Thần môn? Không được! Ngay bây giờ nếu ta hiện thân có khác nào tự cáo tri đến mọi người, rằng Mạnh Đạt Nhân ta đang ẩn náu ở đây? Sẽ là bất trí nếu ta để mọi người phát hiện. Và hậu quả sẽ có rất nhiều người vì nghĩ ta đang giữ bí kíp Vạn Lưu ất kéo cả đến. Tốt nhất, ta nên lánh mặt thì hơn.”

Mạnh Đạt Nhân tìm chỗ lánh mặt thật.

Thế nhưng, lẽ thường tình là như vậy, tuy đã lánh mặt và không thể tiếp tục dõi nhìn cuộc truy đuổi, nhưng vì muốn biết mụ Cổ Mỹ Kỳ đang truy đuổi ai nên Mạnh Đạt Nhân vẫn quan tâm.

Không nhìn thì nghe, Mạnh Đạt Nhân vôi vận dụng bí thuật Địa Thính của Thần môn.

Thiên Niên Hà Thủ Ô vậy là có dịp minh chứng công năng diệu dụng của loại dược vật quý hiếm.

Và hiện giờ, với khoảng cách xấp xỉ ba mươi trượng, nếu trước kia Mạnh Đạt Nhân cần phải biết rõ mạch chuyện đang diễn ra mới có thể nghe loáng thoáng một đôi lời đối thoại của nhân vật nào đó ở khoảng cách đó, thì lúc này do nội lực đã tăng cao nên Mạnh Đạt Nhân vẫn dễ dàng nghe, hiểu những gì hai nhân vật đang truy đuổi kia phát thoại.

Một câu nói trong hơi thở đứt quãng vì mệt của mục Cổ Mỹ Kỳ làm Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng:

- Người của Nhị viện Nhị cung đang ráo riết truy lùng ngươi, Tôn Bằng. Ngươi phải biết thức thời chứ? Hãy tỏ rõ thành ý của ngươi đối với ta như ta đã nói rõ thành ý. Ta và ngươi sẽ là một đôi hảo phu phụ, ngươi thích như thế mà? Ta đã trao thân cho ngươi, đâu phải ta không muốn cùng ngươi trở thành phu phụ? Chỉ tại ngươi vẫn giữ kẽ với ta, không nói hết những gì ngươi đang giữ kín trong lòng cho ta biết. Nào, hãy ngoan ngoãn theo ta về Hắc Thạch đảo, chúng ta sẽ cùng nhau trao đổi những bí mật. Thôi nào!

Mạnh Đạt Nhân vôi len lén đưa mắt nhìn ra.

Thật lạ, sao mục Cổ Mỹ Kỳ gọi người có diện mạo xa lạ kia là Tôn Bằng? Là một Tôn Bằng nào khác, đâu phải là Tôn Bằng từng được Mạnh Đạt Nhân xem là đại cử?

Nhân vật nọ không phủ nhận danh xưng Tôn Bằng do mục Cổ Mỹ Kỳ vừa gọi. Y cười khùng khục:

- Nếu đã là hảo phu thê sao mục cứ năm lần bảy lượt dò hỏi chuyện tư sự của ta? Mục đừng nghĩ ta là kẻ khờ dại. Hai mươi năm trước, nếu ta có tỏ ý thích mục thì đó là do ta muốn khuây khỏa đôi chút để tạm quên đi nỗi phiền muộn trong lòng. Phải chỉ lúc đó mục thực sự coi trọng ta, chịu truyền thụ một ít võ công của mục cho ta thì bấy lâu nay ta đâu chịu cảnh vò võ một mình? Mục không tốt với ta, mục đã xem thường

ta. Vậy thì lúc này mụ đừng trách sao ta vẫn giữ kẽ với mụ. Ha... ha...

Mụ Cổ Mỹ Kỳ vẫn cố tìm cách bắt giữ Tôn Bằng:

- Sao ngươi không tự trách ngươi, lại quay ra trách ta? Không phải lúc đó ngươi ở bên ta nhưng vẫn cứ tơ tưởng ả tiện nhân thối tha đó sao? Đã vậy, khi ta khuyên ngươi nên cùng ta tham luyện quyền di học do ta tình cờ có được, ngươi cứ nằng nặc bảo đó chỉ là việc làm phí công. Rồi lại bảo ngươi chưa có căn cơ võ học nên khó thể tham luyện. Kỳ thực, đó chỉ là có để ngươi bỏ ta lại một mình, tìm cách bám mãi theo ả tiện nhân vẫn luôn xem ngươi là bào huynh. Đâu phải ta không coi trọng ngươi?

- Mụ chớ lắm lời ngụy biện! Nếu thật sự mụ coi trọng ta thì ít nào mụ cũng phải hiểu tâm nguyện ta. Đằng này tuy mụ hiểu nhưng mụ lại cố tình làm ta tuyệt vọng. Sao mụ không lưu mạng ả lại, chí ít là nửa canh giờ cho ta tận hưởng? Có phải mụ đã ghen? Vì ghen nên mụ không muốn ta gần gũi ai ngoài mụ? Mụ có nhớ ta đã bảo mụ bao nhiêu lần không? Ta đã bảo, rằng ta đã từ yêu chuyển sang hận, rằng ta chỉ muốn báo hận ả đã không đoái hoài đến ta, cam tâm bỏ ta để nhận lời lấy một gã thư sinh bạc nhược. Sao mụ không cho ta có dịp báo hận?

- Tôn Bằng! Ngươi đừng tưởng ta không biết những hành vi căm thù của ngươi. Ngươi vẫn có cách báo hận của ngươi. Ta nói như thế có đúng không?

- Mụ biết gì chứ?

- Ha... ha... Muốn người không biết thì đừng làm. Ta thật không ngờ ngươi lại có đờm lược để làm điều đó!

- Ta đã làm gì nào?

- Ngươi muốn ta nói rõ? Được, vậy thì ta nói, ngươi đừng nghĩ ta là người ngại miệng. Này nhé, đâu phải ngươi chỉ một lần làm nhục người đã chết? Đồng ý, ta vì cay cú nên có lỡ nặng tay với ả. Nhưng đâu bằng ngươi, đối với người đã chết như ả, ngươi đâu chịu buông

tha? Thế nào, người có muốn ta nói rõ hơn không? Ha... ha...

- Sao mụ biết ta đã... đã cưỡng bức ả lúc thi thể ả hãy còn nóng ấm?

- Người không ngờ phải không? Yên tâm đi, may cho người là ta không chân mục sở thị. Bằng không, ta đã vì tởm lợm quyết không cùng người thân cận. Có người nhìn thấy và người đó nói cho ta biết.

- Có người nhìn thấy ư? Ai?

- Ha... ha... Người sợ tin này truyền ra ngoài chớ gì? Vậy thì dễ thôi! Tuy người đã chết nhưng vẫn có ta là người biết chuyện. Nếu người không ngoan ngoãn quay trở lại Hắc Thạch đảo cùng ta, đừng trách ta đem chuyện này nói cho mọi người biết.

Lời hăm dọa của mụ Cổ Mỹ Kỳ lập tức kiến hiệu. Nhân vật cũng có tính danh là Tôn Bằng đành dừng lại.

Y đưa tay vuốt dài theo mặt, chủ ý là lau những giọt mồ hôi đã xuất hiện quá nhiều sau một lúc lâu chi tri cuộc rượt đuổi. Và y nài nỉ mụ Cổ Mỹ Kỳ:

- Ta biết mụ sẽ không để lộ chuyện này ra. Nhưng ta sẽ yên tâm hơn nếu mụ cho ta biết ai đã nhìn thấy hành vi... hành vi tội tệt của ta?

Mụ Cổ Mỹ Kỳ đắc ý:

- Vì người đã căn dặn ta phải nhẹ tay nên thật không may, trượng phu của ả lúc đó vẫn còn sống. Chính gã đã nhìn thấy. Sau đó, nhờ bất ngờ quay lại, ta nghe gã gào khóc bên thi thể phu nhân gã, vậy là ta biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

- Và mụ đã hạ thủ gã?

Mụ lắc đầu:

- Không phải ta! Mà là một nhân vật che kín diện mạo. Chính nhân vật này sau khi hạ thủ đã mò tìm vật gì đó trong người gã.

Nhân vật nọ sững sốt, lại dùng ống tay áo lau thật kỹ diện mạo:

- Vậy thì đúng rồi! Đích thị đã kịp lấy đi quyển cổ thư trước ta.

Mạnh Đạt Nhân thập phần bàng hoàng. Nếu hai chữ cổ thì là chưa đủ lý do cho Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng thì sau hai lượt lau mặt của nhân vật kia, lần sau kỹ hơn lần trước, một diện mạo cực kỳ quen thuộc liền hiện ngay trong mắt Mạnh Đạt Nhân.

Mạnh Đạt Nhân đứng bật dậy từ chỗ nấp, miệng kêu lên thật to:

- Lão... thật vô sỉ! Uống cho ta bao năm dài vẫn gọi lão là đại cứu!

Nhân vật có tên là Tôn Bằng, với diện mạo thật sự của một Tôn Bằng mà Mạnh Đạt Nhân từng biết cũng tỏ ra sửng sốt:

- Mạnh Đạt Nhân! Ngươi vẫn chưa chết?

Riêng mục Cổ Mỹ Kỳ bỗng cười sáng sặc.

Những công phu thất truyền

Mục Cổ Mỹ Kỳ lao đến với tiếng thét uy hiếp:

- Quỷ môn quan vô nẻo người lại tự ý tìm vào, càng giúp ta đỡ phải tìm kiếm! Hãy mau theo ta về Hắc Thạch đảo!

“Vù.”

Mạnh Đạt Nhân hiểu rõ ý đồ của mục. Vậy là thêm một nhân vật nữa đã biết việc Mạnh Đạt Nhân am hiểu võ học thất truyền của các phái và muốn Mạnh Đạt Nhân cung xưng tiết lộ.

Mạnh Đạt Nhân xoay người hất tay:

- Muốn bắt ta theo mục ư? Không dễ đâu!

“Vù...”

“Ầm.”

Mục ngậy người nhìn Mạnh Đạt Nhân chỉ khẽ lão đảo rồi thôi:

- Người đã có nội công khác xưa? Phải chăng là nhờ bí kíp Vạn Lưu Quy Tông?

Mạnh Đạt Nhân không để phí thời gian, vụt chuyển người, dùng Bát Quái Du Hình Bộ dịch chuyển về phía sau Tôn Bằng:

- Người có tâm địa bằng loài cầm thú như lão phải chết! Đỡ!

“Vút, vù...”

Tôn Bằng cũng xoay người và bằng bộ pháp biến ảo hơn bộ pháp của Mạnh Đạt Nhân:

- Nếu biết trước có ngày nay, năm xưa ta thà giết người như đã giết Mạnh nhị thúc của người thì hơn! Đỡ!

“Vù... ầm.”

Tôn Bằng lão đảo thối lui, đủ cho Mạnh Đạt Nhân cơ hội lao đến:

- Hóa ra Mạnh nhị thúc cũng đã bị lão sát hại? Lão càng đáng chết! Đỡ!

“Vù...”

Mụ Cổ Mỹ Kỳ kịp xen vào:

- Tiểu tử chó ngông cuồng! Xem chiêu!

“Vù...”

“Ầm.”

Và lần này mụ đặc ý nhìn Mạnh Đạt Nhân phải thất thủ:

- Công phu của bốn viện Cửu U Quỷ đầu để ngươi có cơ hội tung hoành? Đỡ!

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân nghiêng răng ken két hất mạnh hữu thủ:

- Chớ khoa trương quá đáng. Hãy xem tuyệt kỹ này của ta.

“Ào... ào...”

Mụ Cổ Mỹ Kỳ bất giác kêu lên:

- Quả nhiên là Hồi Phong tuyệt thức của phái Côn Luân!

“Ầm.”

Dù đã tận lực bình sinh nhưng vẫn chưa đạt mức bình thủ, Mạnh Đạt Nhân hiểu bản thân nội lực dù đã có Thiên Niên Hà Thủ Ô tiếp trợ vẫn chưa thể so với mụ Cổ Mỹ Kỳ đã ngoài hai mươi năm tham luyện công phu Cửu U Quỷ viện. Nương theo đà chao mình, Mạnh Đạt Nhân vận dụng Bát Quái Du Hình Bộ tìm cách tiếp cận Tôn Bằng.

“Vút.”

Tôn Bằng đã một lần mục kích thân thủ của Mạnh Đạt Nhân, sự dịch chuyển của Mạnh Đạt Nhân ngay lập tức bị Tôn Bằng phát hiện:

- Ta là đại cứu của ngươi, đừng bao giờ ngươi quên điều đó và có hành động mạo phạm bậc trưởng thượng.

“Vút.”

Tôn Bằng kịp tránh thoát trước khi Mạnh Đạt Nhân phát kinh.

Chợt lúc này có tiếng mụ Cổ Mỹ Kỳ gầm gừ ngay phía sau:

- Tiểu tử sao không biết tự lượng sức? Vậy đừng trách ta phải nặng tay.

“Vù...”

Hai chữ nặng tay của mụ làm Mạnh Đạt Nhân phẫn nộ.

Mạnh Đạt Nhân đang vận sẵn chưởng kinh, liền quay ngược lại:

- Là mụ đã sát hại gia mẫu? Đáng chết!

“Ào... ào...”

“Àm.”

Đang cơn phẫn hận, Mạnh Đạt Nhân liêu lĩnh xông bừa vào mụ:

- Nạp mạng!

“Vù...”

Mụ Cổ Mỹ Kỳ cười lạnh:

- Muốn ta nạp mạng, rõ ràng ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày. Đỡ!

“Ào...”

Mạnh Đạt Nhân đột nhiên thu kinh, rùn thấp người và từ dưới hát lên

một chiêu vô lực.

“Viu...”

Mụ phát hiện hành vi khả nghi của Mạnh Đạt Nhân:

- Người...

Mụ chợt đổi giọng:

- Là Nhu công Võ Đang? Kỳ thực, người am hiểu bao nhiêu tuyệt kỹ thất truyền?

Và mụ đổi bộ tránh chiêu.

“Vút.”

Có cơ hội chiếm giữ tiên cơ, Mạnh Đạt Nhân vận dụng bộ pháp, lén tiến về bên tả mụ:

- Vẫn không nhiều hơn những gì mụ đã biết! Đỡ!

“Ào... ào...”

Nhìn kinh khí được Mạnh Đạt Nhân tuôn ra ào ạt, uy hiếp nhị mạch bên mé tả của mụ, miệng mụ bật tiếng kêu kinh nghi:

- Thần Long Bái Vỹ, tuyệt học Cái bang? Người... Đỡ!

Mụ hươ loạn hai tay, đề từ đó phát ra lớp nhu kinh mềm mại, định hóa giải chiêu công của Mạnh Đạt Nhân.

“Vù...”

Cảm nhận nếu để chương kinh chạm nhau, tiên cơ không những mất đi mà còn dễ bị mụ uy hiếp, Mạnh Đạt Nhân bất ngờ thoái người hồi bộ và xuất kỳ bất ý phát xạ trở lại một tia chỉ kinh.

“Vụt...”

Song thủ lõ phát ra nhu kinh, mụ liền điều động để ngăn đỡ chỉ kinh

do Mạnh Đạt Nhân phát xạ:

- Người...

Nhưng một lần nữa mũi phải thu kinh và đổi giọng:

- Nhất Xạ Chỉ Hoàn, công phu Nga My? Thì ra toàn bộ bí kíp Vạn Lưu đã vào tay người?

Chưa thể đả bại mũi, Mạnh Đạt Nhân thịnh nộ lao đến:

- Chớ nhiều lời! Đờ!

Lần này đến lượt Mạnh Đạt Nhân hươ loạn hai tay, tả thủ nâng lên thì hữu thủ hạ xuống, song thủ bất giác vạch thành hình thái cực tạo một nhu kinh cùng xô ập vào mũi Cổ Mỹ Kỳ.

“Ào...”

“Vù...”

Mục quang mũi lập tức loang loáng, bắn ra những tia nhìn vừa kinh ngạc vừa giận dữ:

- Có vẻ như càng lưu người lại càng tự lưu họa sau này! Hãy xem Cửu U Quỷ Vô Thường tam thức của ta.

Tả thủ mũi chột khoằm lại và từ tâm chưởng lập tức xuất hiện một đốm đen. Đốm đen to dần, sau đó lan nhanh theo kinh lực, quét thẳng vào nhị chiêu nhị thức cương nhu của Mạnh Đạt Nhân.

“Ào...”

“Ầm, ầm.”

Mạnh Đạt Nhân rung động toàn thân.

Mũi Cổ Mỹ Kỳ mỉm miệng cười độc ác:

- Để xem thêm một chiêu nữa người có bị độc phát thân vong hay không. Xem đây!

Lần này mụ dùng hữu thủ để vấy xạ chương kinh Cửu U Quỷ Vô Thường với một đốm đen mang theo khí độc.

“Ào...”

Nghe đến độc, Mạnh Đạt Nhân thật sự nao núng.

Vừa định xoay người tìm cách tránh chiêu, Mạnh Đạt Nhân chợt nghe giữa không trung vang lên tiếng một nữ nhân đề tỉnh:

- Mạnh thiếu hiệp chớ xem thường độc khí Cửu U của mụ. Mau lùi lại, nhường mụ cho tiểu nữ đối phó.

Và một bóng nhân ảnh chợt xuất hiện xen vào giữa Mạnh Đạt Nhân và mụ Cổ Mỹ Kỳ.

Mạnh Đạt Nhân kịp nhận ra nữ nhân nọ:

- Là Trầm cô nương đó sao? Mụ chính là Viện chủ...

Nữ nhân họ Trầm vừa xuất hiện liền lên tiếng hô hoán:

- Tiểu nữ đã biết mụ là ai rồi. Mạnh thiếu hiệp chớ quá lo cho tiểu nữ. Xem chương!

“Vù...”

“Ầm.”

Vẫn còn lo lắng cho Trầm Bội Uyển, người đã từng gặp Mạnh Đạt Nhân dưới đáy vực tại Tam Điệp cốc, nên Mạnh Đạt Nhân cứ đứng yên chờ nhìn kết quả một chiêu so tài giữa nàng và mụ Cổ Mỹ Kỳ.

Nàng bình thủ với mụ, điều này làm cho Mạnh Đạt Nhân thất kinh.

Mụ Cổ Mỹ Kỳ cũng kinh tâm:

- Tiểu liễu đầu, ngươi là ai? Sao tự ý xen vào việc của bốn Viện chủ?

Trầm Bội Uyển cũng đắc ý sau lần bình thủ này nên cười nhẹ:

- Bỏn cô nương ở họ Trầm, còn nói rõ hơn vị tất mù đã...

Hai mắt mù Cổ Mỹ Kỳ quắc lên:

- Vậy sao? Đỡ!

“Vù... vù...”

Mạnh Đạt Nhân thất sắc, vì nhận ra mù hỏi chỉ là cớ để Trầm Bội Uyển phân tâm. Và khi Trầm Bội Uyển chưa kịp nói hết lời, mù đã xuất kỳ bất ý hạ thủ với nhị kinh mang độc của Cửu U Quỷ Vô Thường.

Mạnh Đạt Nhân do lo lắng nàng nên không còn nhớ gì đến độc khí, lạng người lao đến:

- Thủ đoạn thật đê tiện! Mù...

Đúng lúc này, ngay hậu tâm của Mạnh Đạt Nhân bỗng có một kinh quật chạm vào:

- Nghiệt chủng họ Mạnh mau nạp mạng! Ha... ha...

Toàn thân lạnh giá, Mạnh Đạt Nhân hiểu đó là hành vi ám toán của Tôn Bằng sau một lúc khá lâu bị Mạnh Đạt Nhân sơ tâm bỏ qua.

Cũng lúc này, Trầm Bội Uyển như nhìn thấy hành vi định tiếp trợ của Mạnh Đạt Nhân, nàng lập tức kêu ngăn lại:

- Đó là độc chương, Mạnh thiếu hiệp chớ liều lĩnh. Tiểu nữ đối phó được.

Xem chiêu!

“Ầm, ầm.”

“Bùng.”

Bị mù Cổ Mỹ Kỳ chiếm mất thượng phong, Trầm Bội Uyển vì xuất chiêu chậm hơn nên bị chấn kinh của mù bức lùi.

Ngược lại, một kinh tập kích của Tôn Bằng tuy không đủ lấy mạng Mạnh Đạt Nhân, do trước đó Mạnh Đạt Nhân đã cố tình lướt người về phía trước nên ngẫu nhiên làm cho một kích của Tôn Bằng phải giảm thiểu uy lực, nhưng vô tình lại đẩy Mạnh Đạt Nhân về phía trước, suýt phải lao thẳng vào mộ Cổ Mỹ Kỳ.

Đã lỡ vận kinh, Mạnh Đạt Nhân liền nhân cơ hội này toàn lực quất vào người mộ họ Cổ:

- Xem chiêu!

“Vù...”

Mộ Cổ Mỹ Kỳ cũng nhìn thấy và cũng hiểu vì sao Mạnh Đạt Nhân lao đến.

Mộ cười lạnh với nhị kinh độc chương cùng xuất hiện:

- Người tự ý tìm chết! Hừ!

“Ào... ào...”

Đang bị chân lùi, nguyên khí chưa kịp ổn định, Trầm Bội Uyển nhác thấy Mạnh Đạt Nhân lâm vòng nguy hiểm vì độc chương vội dịch bắn người lao đến:

- Đừng quên đó là độc chương. Hãy mau tránh!

Nàng cũng xuất kinh dù muộn.

“Vù...”

“Àm.”

“Àm, âm.”

Thoạt tiên tiếng chấp kinh làm Mạnh Đạt Nhân lão đảo, sau đó do chạm phải một kinh kip ập đến của Trầm Bội Uyển, đến lượt Cổ Mỹ Kỳ cũng bị chân lùi. Cũng lúc này, không hiểu vì sao Trầm Bội Uyển bỗng khụy xuống, ngay trước mắt Mạnh Đạt Nhân.

Cố ổn định cước bộ, Mạnh Đạt Nhân đưa tay ra, định đỡ lấy thân hình Trầm Bội Uyển.

Bất ngờ, từ phía sau có tiếng cười hăng hắc của Tôn Bằng vang lên:

- Mạnh tiểu tử, hãy mau nhận lấy số phận dành sẵn cho ngươi. Ha... ha...

Và một luồng kinh ập vào hậu tâm Mạnh Đạt Nhân.

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân thật sự rung động. Nếu bị kích trúng thêm một kinh nữa, dù Mạnh Đạt Nhân không chết thì trước sau gì cũng bị mục Cổ Mỹ Kỳ chớp lấy cơ hội lao đến đả tử.

Nhưng thật lạ, có lẽ theo bản tính thường tình của nam nhi đại trượng phu, ngay lúc này Mạnh Đạt Nhân không hiểu sao không mấy may lo sợ cho bản thân. Trái lại, Mạnh Đạt Nhân vẫn cố tình vươn tay để đón đỡ thân hình Trầm Bội Uyển sắp khụy xuống chạm đất.

Ngọn kinh của Tôn Bằng từ phía sau vẫn lạnh lùng ập đến.

“Vù...”

Chợt tình thế bỗng có biến chuyển, một tiếng quát thịnh nộ đã bất ngờ vang lên:

- Dừng thủ đoạn ám toán người, thật vô sỉ! Đỡ chiêu!

“Vù...”

“Ầm.”

Mạnh Đạt Nhân hiểu ra ngay tình thế, vậy là vừa có người xuất hiện, giúp Mạnh Đạt Nhân hóa giải chiêu công tập kích của Tôn Bằng.

Mạnh Đạt Nhân định quay lại xem nhân vật đó là ai, bỗng nghe mục Cổ Mỹ Kỳ gầm phẫn nộ:

- Lại là bọn Thần môn? Ngươi đến thật đúng lúc. Hãy đỡ!

Và mục bắt lao qua đầu Mạnh Đạt Nhân để quật một kinh vào nhân vật vừa xuất hiện.

“Vút.”

“Ào...”

Lần thứ hai, Mạnh Đạt Nhân định quay đầu nhìn nhân vật đó thì lại nghe tiếng Trầm Bội Uyển gượng kêu lên:

- Người của Thần môn đã đến, Mạnh thiếu hiệp, hãy mau giúp tiểu nữ rời bỏ nơi này. Nhanh lên, đừng chần chờ nữa!

Mạnh Đạt Nhân chợt hít vào một hơi thật dài và vận toàn lực đưa Trầm Bội Uyển lao đi.

“Vút.”

Nào ngờ, nhân vật Thần môn đó tuy phải giao chiến với mục Cổ Mỹ Kỳ vẫn cất tiếng gọi Mạnh Đạt Nhân:

- Mạnh huynh đệ! Là ta đây! Hãy chạy đến cách nơi này năm dặm chờ ta. Ta có chuyện cần thương lượng với Mạnh huynh đệ.

Mạnh Đạt Nhân giật mình, là Bạch Quan Nhật, bào huynh của Bạch Quan Nguyệt.

Cũng muốn gặp lại Bạch Quan Nhật, Mạnh Đạt Nhân liền tăng cước lực, quyết chạy đến và chờ Bạch Quan Nhật ở chỗ hẹn.

“Vút.”

Nhưng khi vừa vượt qua khỏi chân núi, Mạnh Đạt Nhân vô tình nhìn xuống và thấy Trầm Bội Uyển đã hôn mê.

Lo lắng, Mạnh Đạt Nhân tìm chỗ dừng lại và đặt nàng nằm xuống.

Nhờ có thời gian là môn nhân của Tuyết Nhân môn, Mạnh Đạt Nhân biết cách làm cho Trầm Bội Uyển nhất thời tỉnh lại.

Dùng một ngón tay khẽ day day vào huyệt nhân trung của nàng, Mạnh

Đạt Nhân gọi:

- Trầm cô nương! Trầm cô nương...

Biện pháp tuy đơn giản nhưng tỏ ra kiến hiệu, Trầm Bội Uyên tỉnh lại, gương ánh mắt thất thần nhìn quanh:

- Chúng ta đi vẫn chưa xa?

Mạnh Đạt Nhân thật sự bồn chồn:

- Cô nương bị chướng thương? Liệu có cách nào giúp cô nương mau bình phục?

Trầm Bội Uyên vẫn chưa có dấu hiệu khởi sắc, chứng tỏ đối với câu hỏi của Mạnh Đạt Nhân nàng hầu như không thể đáp lời, hoặc kịp nghĩ ra biện pháp nào khả thi.

Nàng vụt thở hắt ra:

- Tiểu nữ cần phải hồi sơn ngay, chỉ có gia gia mới có thể giúp tiểu nữ. Mạnh thiếu hiệp có thể...

Mạnh Đạt Nhân nói ngay:

- Tại sẽ đưa cô nương đi. Lệnh tổ ở nơi nào?

Trầm Bội Uyên khép dần đôi mắt, đã quá mệt mỏi:

- Hãy đến Thủy Bạch cốc, cạnh Mã Bình sơn.

Mạnh Đạt Nhân cố lập lại:

- Mã Bình sơn ư?

Trầm Bội Uyên đang chập chờn cạnh ngưỡng cửa hôn mê:

- Phải rồi... Phải đi thật nhanh... kéo... không... kịp...

Mạnh Đạt Nhân bắt lực nhìn Trầm Bội Uyên là dần với một nỗi lo lắng mơ hồ chợt đến: “Bạch Quan Nhật đang chờ gặp ta, làm sao bây

giờ?”

Nhưng chỉ sau một thoáng suy nghĩ, lấy việc cứu người làm trọng. Mạnh Đạt Nhân đành thất hẹn với Bạch Quan Nhật.

Nâng nhẹ Trầm Bội Uyển trên tay, Mạnh Đạt Nhân vội vã kiên trì.

“Vút.”

Hướng đã hẹn với Bạch Quan Nhật là hướng Bắc, và để đưa Trầm Bội Uyển đến Mã Bình sơn, Mạnh Đạt Nhân lại phải xuôi Nam. Vậy mà không bao lâu sau đó Mạnh Đạt Nhân lại nghe thanh âm của Bạch Quan Nhật chạy đuổi theo:

- Mạnh huynh đệ đang có việc gì vội đến nỗi không kịp chờ gặp ta?

Thầm mừng vì đã có cơ hội gặp Bạch Quan Nhật, Mạnh Đạt Nhân liền lên tiếng trong khi chân vẫn không chậm cước trình:

- Trầm cô nương, bằng hữu của tại hạ, bị chưởng thương nghiêm trọng, cần phải điều trị ngay. Thế cho nên...

“Vút.”

Bạch Quan Nhật đuổi kịp Mạnh Đạt Nhân. Y vừa chạy song đôi vừa đưa mắt nhìn qua Trầm Bội Uyển:

- Nếu là chưởng thương, ta sẽ đưa người đến gặp một người. Người này có phần nào tinh thông y thuật, nhất định sẽ có cách cứu nàng.

Mạnh Đạt Nhân cả mừng:

- Vậy thì hay quá, tại hạ đỡ phải đến Mã Bình sơn xa xôi. Nhân vật Bạch huynh vừa nói, hiện ở đâu?

Bạch Quan Nhật liền chuyển hướng di chuyển:

- Ở cách chỗ ta hẹn gặp Mạnh huynh đệ không xa. Đi nào...

Mạnh Đạt Nhân dừng lại:

- Phải quay lại một đôi đường ư? Việc này...

Bạch Quan Nhật cũng dừng lại khi phát hiện Mạnh Đạt Nhân không chạy theo:

- Chỉ quay lại một đôi đường, đó đâu phải là lý do khiến Mạnh huynh đệ ngần ngại?

Mạnh Đạt Nhân nhăn nhó:

- Tại hạ chỉ ngại nếu nhân vật đó không đủ y thuật để chữa trị cho Trầm cô nương, hành trình để tại hạ đưa nàng đến Mã Bình sơn vậy là phải kéo dài. Tại hạ thật khó mạo hiểm.

Thái độ của Bạch Quan Nhật chợt thay đổi, y cười nửa miệng:

- Mạnh huynh đệ thật tâm lo lắng cho Trầm cô nương hay đó chỉ là cách Mạnh huynh đệ thoái thác, không muốn gặp lại ta?

Mạnh Đạt Nhân cau mày:

- Không muốn gặp lại Bạch huynh? Tại sao chứ?

Bạch Quan Nhật vẫn giữ nụ cười nửa miệng:

- Nguyên nhân thế nào, Mạnh huynh đệ hãy tự hiểu lấy. Còn bây giờ...

Mạnh Đạt Nhân chợt động tâm:

- Dường như Bạch huynh có ý trách tại hạ? Phải chăng lệnh muội Bạch Quan Nguyệt, đã gặp chuyện gì bất ổn?

Bạch Quan Nhật sa sầm nét mặt:

- Tuyệt đối không có chuyện liên quan đến gia muội ở đây. Muốn biết rõ sự thật, phiền Mạnh huynh đệ theo ta đến chỗ đã nói.

Mạnh Đạt Nhân vụt nghiêm mặt:

- Bạch huynh mau nói thật đi. Nhân vật đang chờ tại hạ ở đó liệu có

hay không có năng lực chữa trị thương thế cho Trầm cô nương?

Bạch Quan Nhật không hề che giấu ý định:

- Việc đó thật khó nói một khi người đó vẫn chưa biết nàng ta bị loại chứng thương gì.

Mạnh Đạt Nhân chột gật gù:

- Nói tóm lại, ý Bạch huynh chỉ muốn tại hạ đến đó, còn chữa trị cho Trầm cô nương được hay không Bạch huynh hoàn toàn không quan tâm?

Bạch Quan Nhật đáp lại thẳng thừng:

- Việc Mạnh huynh đệ di theo ta, nói không sợ quá đáng thì đó là việc có liên quan đến sinh mạng của không ít người. Còn việc nàng kia có được chữa hay không, bất quá chỉ là một sinh mạng, không đáng kể.

Mạnh Đạt Nhân liền ném cho Bạch Quan Nhật cái nhìn phần nộ:

- Bạch huynh đã thay đổi hay từ lâu sinh mạng của bất kỳ ai không quan hệ với Bạch huynh đều không đáng kể?

Bạch Quan Nhật lẩn tránh cái nhìn của Mạnh Đạt Nhân:

- Ta không có thì giờ nói lý lẽ với Mạnh huynh đệ. Nếu Mạnh huynh đệ thật sự quan tâm đến sinh mạng của nàng ta, đừng để phí thời giờ nữa, hãy mau theo ta đến gặp một người.

Mạnh Đạt Nhân chột hít vào một hơi thật dài:

- Tại hạ đành để Bạch huynh thất vọng thôi. Hẹn sau này gặp lại vậy.

Dứt lời, Mạnh Đạt Nhân tiếp tục đưa Trầm Bội Uyển theo phương hướng đã đi.

“Vút.”

Bạch Quan Nhật tung người cản lại:

- Nếu Mạnh huynh đệ thật sự chưa làm điều gì sai quấy, có sao không dám theo ta đến gặp một người như ta vừa đề cập?

Mạnh Đạt Nhân đoán biết trước thái độ của Bạch Quan Nhật nên kịp thời dùng Bát Quái Du Hình Bộ vòng thoát khỏi Bạch Quan Nhật:

- Không phải tại hạ không dám. Nhưng việc cứu người là trọng, tại hạ đã bảo lần sau sẽ gặp.

“Vút.”

Lần thứ hai Bạch Quan Nhật xuất hiện ngăn lối:

- Có thấy bộ pháp của Mạnh huynh đệ ta mới nhớ, người này chính là ân nhân đã giúp ta giải nguy cho Đại trưởng lão. Mạnh huynh đệ đến gặp ân nhân của ân nhân, không lẽ vẫn chưa đủ lý do?

Mạnh Đạt Nhân tiếp tục vòng tránh:

- Việc Đại trưởng lão gặp nguy, sau đó được Bạch huynh vì tình đồng môn giải cứu, tại hạ có nghe và thật lòng cảm kích. Nhưng lúc này tại hạ không thể gặp bất kỳ ai, trừ phi nhân vật đó thật sự tinh thông y thuật, có thể chữa trị thương thế cho Trầm cô nương. Nếu không thể đoán chắc, Bạch huynh xin đừng ngăn lối tại hạ nữa.

“Vút.”

Lần thứ ba Bạch Quan Nhật xuất hiện với nét mặt sa sầm:

- Mạnh huynh đệ vẫn tam phen từ chối, phải chăng sự nghi ngờ của Đại trưởng lão là đúng, rằng Mạnh huynh đệ vẫn lưu giữ và luyện theo bí kíp Vạn Lưu, tự biến thành kẻ đối đầu với bốn môn?

Mạnh Đạt Nhân vỡ lẽ, vừa vòng tránh, vừa giải thích:

- Tại hạ vẫn minh định bí kíp Vạn Lưu gì đó tại hạ chưa hề nhìn thấy. Còn việc tại hạ có hay không có luyện qua công phu của các phái đã thất truyền nào có liên quan gì đến chuyện đối đầu hay không đối đầu Thần môn? Nếu có cơ hội gặp lại, đích thân tại hạ sẽ giải thích cho Đại trưởng lão rõ. Cáo biệt!

Sau lần vòng tránh này, với quyết tâm phải đưa Trầm Bội Uyển về Mã Bình sơn, Mạnh Đạt Nhân bất ngờ bật cao lên không trung, để từ đó lẳng không hai lượt, bật lao đi vun vút.

“Vút, vút.”

Bạch Quan Nhật do bất ngờ nên để Mạnh Đạt Nhân vút xa hơn mười trượng.

Y giận dữ đuổi theo:

- Là thuật Phi Mã Thượng Hành, kinh thân pháp đã thất truyền của phái Hoa Sơn, Mạnh Đạt Nhân! Người không đi theo ta không được!

“Vút.”

Nghe thế, Mạnh Đạt Nhân vỡ lẽ. Hóa ra những công phu gần đây Mạnh Đạt Nhân luyện được, dù chưa đủ thập thành, đều là công phu thất truyền của các phái. Tóm lại, những dấu vết có lưu lại ở vách động Tam Điệp cốc nếu được Mạnh Đạt Nhân chiêm niệm và phối hợp đúng với từng tư thế của từng thi thể không đầu bị vùi dưới lớp bùn, sẽ cho Mạnh Đạt Nhân phân biệt từng loại công phu của từng phái.

Đã có Hồi Phong tuyệt thức của phái Côn Luân, có Nhu công trong Lưỡng Nghi Nhị Nguyên của phái Võ Đang, mới đây lại được Nhất Xạ Chỉ Hoàn của Nga My do mục Cổ Mỹ Kỳ cáo giác, giờ lại có thuật Phi Mã Thượng Hành của Hoa Sơn như Bạch Quan Nhật vừa hô hoán, Mạnh Đạt Nhân có cảm nghĩ bản thân như vừa đạt điều gì đó ngoài ý nguyện.

Bảo đó là nhờ bí kíp Vạn Lưu thì hoàn toàn không đúng, nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn cảm thấy công phu sở học hiện có lại hoàn toàn phù hợp với bốn chữ Vạn Lưu Quy Tông, một người kiêm luyện võ công của muôn nhà. Và điều này, thật khó nói, có sao người của Thần môn hề thấy ai có liên quan đến bí kíp Vạn Lưu đều tỏ ra có dịch ý? Hay là trong công phu của Vạn Lưu Quy Tông không bao gồm võ học của Thần môn, đó là nguyên nhân khiến họ đổ kỵ?

Mạch nghĩ của Mạnh Đạt Nhân bị cắt đứt bởi tiếng quát lúc đuổi kịp của Bạch Quan Nhật:

- Do ngươi chọn thái cực đối đầu, đừng trách Bạch Quan Nhật ta trở mặt. Tiếp chiêu!

“Vù.”

Với mặc cảm bản thân không là đối thủ của Bạch Quan Nhật, và điều cần yếu là phải bảo toàn tính mạng cho cả hai – Mạnh Đạt Nhân và Trầm Bội Uyên – Mạnh Đạt Nhân đành chọn lối tránh chiêu làm đối sách ứng phó.

“Vút.”

Bạch Quan Nhật đoán ý đồ của Mạnh Đạt Nhân, gầm vang:

- Ngươi liệu lần tránh được bao lâu? Đỡ!

“Vù...”

Cũng giống lần ở Hắc Thạch đảo, Mạnh Đạt Nhân cần bảo toàn nguyên khí nên thủy chung không đáp lời. Và Mạnh Đạt Nhân dốc toàn lực vào bộ pháp Bát Quái Du Hình Bộ, vừa lo tránh chiêu, vừa tháo chạy mỗi khi có dịp.

“Vút.”

Đối sách của Mạnh Đạt Nhân tỏ ra thích hợp, Bạch Quan Nhật tuy vẫn bám theo như hình với bóng và vẫn tìm cách quấy phá ý định của Mạnh Đạt Nhân nhưng dù sao y cũng nhận ra y đã bị Mạnh Đạt Nhân dẫn đi một khoảng khá xa.

Y phát cuồng nộ:

- Ngươi đừng buộc ta phải tuyệt tình, làm mất hòa khí đã có giữa ta và ngươi. Xem chương!

“Vù...”

Nhìn cung cách xuất thủ lần này của Bạch Quan Nhật – không khác gì những chiêu công phu Cửu Trùng mà Mạnh Đạt Nhân đã từng nhìn thấy Đại trưởng lão Hoàng Kim Hoán vận dụng để đối phó với Vô Cực lão nhân Côn Kuân phái – Mạnh Đạt Nhân biết Bạch Quan Nhật đã tới hồi quyết liệt.

Có phần nào lo sợ, Mạnh Đạt Nhân bật lên câu oán trách:

- Bạch huynh quyết dùng công phu Cửu Trùng để ngăn cản tại hạ sao? Tại hạ đã đắc tội gì với Bạch huynh?

Mạnh Đạt Nhân cố lần tránh.

Câu oán trách quá lớn của Mạnh Đạt Nhân vô tình làm Trầm Bội Uyển giật mình hồi tỉnh, vừa nhìn thấy Bạch Quan Nhật, nàng gượng kêu:

- Lại là người Thần môn với công phu Cửu Trùng? Mạnh thiếu hiệp, tạ nhị hữu tam, hãy lấy thoái làm tiến, mau.

Biết Trầm Bội Uyển tỉnh lại đã là điều đáng mừng, nghe nàng chỉ điểm có phần đúng với tình thế đang bị chiêu công của Bạch Quan Nhật dồn ép, Mạnh Đạt Nhân càng mừng hơn.

Mạnh Đạt Nhân lập tức chuyển dịch theo như Trầm Bội Uyển chỉ điểm.

“Ào...”

Thật may, Mạnh Đạt Nhân kịp đưa Trầm Bội Uyển thoát chiêu do Bạch Quan Nhật đánh ra trong gang tấc.

Bạch Quan Nhật phần nộ bám theo:

- Tiếp chiêu!

“Vù...”

Dù không chủ tâm Mạnh Đạt Nhân vẫn nghe Trầm Bội Uyển thầm thì:

- Đó là Cửu Trùng đê nhị thức. Lần này thì ngược lại, tả tam, hữu nhị, sau đó tiến qua tả để thoát đi.

Mạnh Đạt Nhân lấy làm lạ, Trầm Bội Uyển như rất am hiểu công phu Thần môn?

Mạnh Đạt Nhân làm theo.

“Ào...”

Lại thoát, có cơ hội, Mạnh Đạt Nhân vội hỏi nàng:

- Thương thế của cô nương đã đỡ được mấy phần?

Nàng đáp, làm cho Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng:

- Tiểu nữ không bị chưởng thương. Là độc khí của mụ họ Cổ gây nên.

Trúng độc? Mạnh Đạt Nhân định hỏi nàng, không phải nàng từng căn dặn Mạnh Đạt Nhân đừng khinh suất, cứ sao nàng lại khinh xuất để vương độc? Hoặc không phải nàng đã tỏ ra không ngại độc đó sao? Vậy tại sao...

Tiếng quát của Bạch Quan Nhật làm Mạnh Đạt Nhân không có cơ hội hỏi những câu như thế:

- Mạnh Đạt Nhân! Đỡ!

“Vù...”

Vẫn như hai lần vừa rồi, Trầm Bội Uyển lại kịp lên tiếng chỉ điểm cho Mạnh Đạt Nhân cách tránh chiêu.

“Ào...”

Nghĩ đến việc không thể chậm trễ giúp Trầm Bội Uyển giải độc, sau lần tránh thoát này, Mạnh Đạt Nhân tận lực bỏ đi.

“Vút.”

Bạch Quan Nhật vẫn dai dẳng bám theo. Tuy nhiên, mỗi khi y đuổi

kip và phát kinh, nếu là những chiêu y từng vận dụng thì Mạnh Đạt Nhân cứ y cách đã biết để lẩn tránh. Chỉ khi nào dùng chiêu khác lạ, may sao Trầm Bội Uyên vẫn còn tỉnh, nàng lại chỉ điểm cách tránh chiêu cho Mạnh Đạt Nhân.

“Ào...”

Cứ thế, vừa đuổi theo vừa đánh, Bạch Quan Nhật thì dần kiệt lực, ngược lại, Mạnh Đạt Nhân như có nguồn chân khí vô tận, vẫn ung dung bỏ đi với khinh thân pháp và bộ pháp linh hoạt.

“Vút.”

Sau đó thật lâu, khi biết Bạch Quan Nhật đã bỏ cuộc, Mạnh Đạt Nhân lên tiếng nói với Trầm Bội Uyên:

- Cách tránh chiêu do cô nương điểm chỉ quả lợi hại! Tại hạ có cảm nghĩ đó phải là bộ pháp thượng thừa, chứng tỏ lệnh sư phải là...

Và Mạnh Đạt Nhân chợt dừng lời. Vì Trầm Bội Uyên lúc này đã hôn mê với sắc diện có phần nào u ám.

Kinh nghi, không lẽ độc chất sớm đến kỳ phát tác, Mạnh Đạt Nhân càng thêm hối hả lao đi.

“Vút.”

Mã Bình sơn

Thủy Bạc cốc theo sự mừng tượng của Mạnh Đạt Nhân thì đó phải là nơi có nguồn nước. Và ở Mã Bình sơn này nếu muốn tìm nơi có nguồn nước đương nhiên Mạnh Đạt Nhân phải để tâm đến những con suối bất luận là lớn hay nhỏ.

Với ý niệm này ngay khi đặt chân đến Mã Bình sơn, do Trầm Bội Uyển vẫn trong tình trạng hôn mê nên điều đầu tiên Mạnh Đạt Nhân phải thực hiện là dùng bí thuật Địa Thính để nghe ngóng hy vọng sẽ phát hiện nơi có tiếng nước chảy.

Nhưng khi vừa vận dụng bí thuật Địa Thính sắc mặt Mạnh Đạt Nhân chợt biến đổi.

Cẩn tắc vô ưu, Mạnh Đạt Nhân lập tức đưa mắt nhìn khắp lượt.

Ở bên tả có một động thất tương đối kín đáo. Nhưng do ngay bên ngoài động khẩu có bụi cây lớn che kín, không để cho Mạnh Đạt Nhân có cơ hội nhìn rõ bên trong, động thất này, theo nhận định của Mạnh Đạt Nhân dù có là nơi an toàn nhưng nhờ bên trong động không còn bất kỳ lối thông nào khác thì chui vào trong đó khác gì chui vào tuyệt lộ? Mạnh Đạt Nhân đành bỏ qua điểm này.

Chếch về hướng bên hữu một ít thì có một sơn đạo ngoằn ngoèo. Là một sơn đạo do có quá nhiều người thường lui tới khiến bao nhiêu cỏ dại mọc ở hai bên rìa cứ mỗi lần mọc lần hằn vào trong đều bị những bước chân người giẫm đạp hủy diệt. Như vậy, nếu thật sự có người đang nấp quanh đây để chờ sẵn Mạnh Đạt Nhân chắc chắn sơn đạo này sẽ là vị trí đầu tiên được kẻ đó quan tâm phong tỏa. Bước vào đó là bước vào tử địa, lành ít dữ nhiều.

Chỉ ở bên hữu, hơi chênh về phía hậu, như Mạnh Đạt Nhân đang nhìn, địa hình tương đối phù hợp với hoàn cảnh hiện tại Mạnh Đạt Nhân đang cần.

Đó là nơi có nhiều khối đá chông chênh nằm chồng lên nhau tạo thành nhiều khe hở, nhiều lối đi, mà khi cần Mạnh Đạt Nhân có thể lợi dụng địa hình để vòng tránh bất kỳ sự truy đuổi nào. Tuy nhiên với địa hình này vẫn có một nhược điểm mà Mạnh Đạt Nhân vừa nhìn thấy đã nghĩ đến ngay. Là nếu địch nhân có đông nhân số, nếu địch nhân vì lý do nào đó đã phục sẵn và không để Mạnh Đạt Nhân phát hiện, giả như Mạnh Đạt Nhân chui vào và giả như địch nhân muốn hủy diệt Mạnh Đạt Nhân thì chỉ cần một ít hỏa dược là đủ cho địch nhân thực hiện ý đồ. Các khối đá nằm chồng lên nhau khi bị chấn động sẽ phải đổ ụp xuống và Mạnh Đạt Nhân lúc đó dù có chấp cánh cũng không thể nào thoát chết dưới thiên la địa võng tự nhiên này.

Lợi và hại, ưu điểm và khuyết điểm luôn luôn song song tồn tại là hai mặt của bất kỳ giải pháp nào. Và đã là người, bất luận là ai cũng vậy, đâu thể cầu toàn và nuôi hy vọng sẽ tìm thấy một giải pháp nào đó chỉ toàn là ưu điểm không có bất kỳ nhược điểm nào dù nhỏ? Lợi bất cập hại, đừng thấy lợi mà nghĩ là vô hại. Họa vô đơn chí, khi liên tiếp gặp phải nhiều phen hoạn họa đừng vội nghĩ là sẽ không còn gặp họa nữa.

Mạnh Đạt Nhân ngấm ngấm thở dài và hy vọng những gì đang xảy ra cho bản thân đang lo toan chỉ là do quá đa nghi mà ra. Vì kỳ thực, đâu phải ai ai cũng thông minh biết rõ Mạnh Đạt Nhân tìm đến Mã Bình sơn này mà chờ sẵn với bao mưu đồ bất lợi?

Mạnh Đạt Nhân lại ngưng thần nghe ngóng.

Và lần này do tin chắc bản thân đã nắm vững địa hình, Mạnh Đạt Nhân chột nghiêm mặt, hướng về khối đá nằm cao trên triền núi, chỉ cách Mạnh Đạt Nhân không đến mười lăm trượng. Mạnh Đạt Nhân lên tiếng bằng giọng hoàn toàn trấn tĩnh:

- Trong tay tại hạ là Trầm Bội Uyển cô nương, một người hiện trúng độc đang được tại hạ đưa đến đây cầu y. Nếu tôn giá có quan tâm đến điều này, lời tại hạ giải thích vậy là đủ, mong tôn giá hiện thân cho.

Hoàn toàn ngoài dự đoán của Mạnh Đạt Nhân, ở phía sau tảng đá khác không phải là khối đá Mạnh Đạt Nhân đang nhìn một thanh âm vang lên cùng với bóng người từ đó lách ra:

- Mạnh Đạt Nhân! Là lão phu đây.

Mạnh Đạt Nhân thoáng sững sờ ngậy người nhìn nhân vật đó.

Nhân vật đó bước đến miệng tủm tỉm cười:

- Dường như ngươi không nhận ra lão phu? Là do ngươi kém trí nhớ hay do lão phu đã có dáng vẻ bên ngoài thay đổi?

Mạnh Đạt Nhân vụt chớp mắt vài lượt:

- Lão... Hóa ra lần đó từ Tiềm Thủy động rơi xuống sông Hoàng Hà tôn giá đã may mắn sống sót?

Lão nhân nọ cười tươi:

- Đến lão phu còn không ngờ huống hồ là ngươi? Nào, sau gần một năm không gặp mặt xem ra ngươi cũng không ít lần gặp kỳ tích? Có lẽ sở học của ngươi hiện nay không chỉ có Bát Quái môn như lão phu từng biết? Hãy tạm ngồi xuống đây, nói cho lão phu nghe nào.

Lão nhân quả nhiên đã có nhiều biến đổi. Không kể nhân dạng lão đã bị thay đổi nhờ không còn bị mụ Cổ Mỹ Kỳ cầm sanh và bỏ đói nhiều ngày trên Hắc Thạch đảo như lúc Mạnh Đạt Nhân gặp. Mà đến tính khí của lão cũng thay đổi. Lão không còn dễ nổi giận như thuở nào.

Mạnh Đạt Nhân có thể hiểu điều này vì bất kỳ ai một khi bị kẻ khác sanh cầm lại không sinh ra câu gắt và phẫn nộ?

Nhưng tươi cười hòa nhã như lão nhân hiện giờ đó là điều Mạnh Đạt Nhân không hề nghĩ là có nên bất giác lưu tâm.

Mạnh Đạt Nhân vờ cười gượng:

- Sở học của tại hạ dù thăng tiến tới đâu cũng không thể so với tôn giá.

Lão nhân xua tay:

- Ngươi chớ quá tự khiêm. Đối với lão phu, thời gian bắt buộc phải lưu ngụ tại Hắc Thạch đảo là khoảng thời gian lão phu không bao giờ

quên. Do vậy, từ khi nhờ may mắn thoát hiểm lão phu vẫn luôn lưu tâm ghi nhận từng động tĩnh có liên quan đến ngươi. Và lão phu được biết thời gian gần đây ngươi nhờ bí kíp Vạn Lưu Quy Tông mà vang danh thiên hạ. Chẳng phải...

Mạnh Đạt Nhân chợt ngắt lời:

- Chậm đã nào tôn giá! Tại hạ thật sự muốn biết tôn giá một mình đi đến đây hay còn đi chung với ai khác?

Lão nhân nheo mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Đã nhiều năm rồi lão phu luôn độc lai độc vãng. Có chi người nghi lão phu đi đến đây với một nhân vật nào đó?

- Vậy không hiểu tại sao tôn giá lại biết tại hạ đến đây để bây giờ tình cờ gặp mặt?

- À! Thì người cứ xem lão phu tình cờ gặp người nên lập tức bám theo.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Tôn giá bảo thời gian ở Hắc Thạch đảo là thời gian đáng nhớ nhất? Vậy thì theo lẽ thường vừa nhìn thấy tại hạ tôn giá phải hiện thân và gọi ngay. Đâu lý do gì để tôn giá đủ nhẫn nại chờ đến lúc tại hạ dừng chân tại Mã Bình sơn này và hiện thân đúng lúc?

Lão nhân hết cả tươi cười:

- Tóm lại người nghi ngờ cả lão phu?

Mạnh Đạt Nhân không đáp, lại hướng mặt về khối đá lúc nãy đã nhìn và lần này lên tiếng đề quyết hơn:

- Người ẩn sau khối đá kia không lẽ còn Mạnh Đạt Nhân này lên tiếng mời mới chịu xuất đầu lộ diện?

Khó thể biết phản ứng của lão nhân này là giả hay là thật, Mạnh Đạt Nhân chỉ nhìn thấy lão nhân lộ vẻ sững sốt nhìn vào khối đá Mạnh

Đạt Nhân đang nhìn:

- Không phải người đến đây cầu y và người ẩn đó là người người cần gặp?

Từ sau khối đá có một bóng người xuất hiện:

- Lôi lão huynh! Không ngờ Lôi lão huynh lúc nào cũng nhanh chân hơn Không mỗ.

Người nấp sau khối đá là đệ Tam trưởng lão Thần môn, là Không Gia Lập?

Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận khắp người đều nổi gai.

Gương mặt tuy biến sắc dần nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn xạ ánh mắt phần nộ nhìn lão nhân họ Lôi, như Không Gia Lập vừa gọi.

Mạnh Đạt Nhân quát lớn:

- Hay lắm! Người của Thần môn quả nhiên luôn có những hành tung kỳ bí khó lường, khiến tại hạ không thể không khâm phục. Nhưng nếu muốn dồn Mạnh Đạt Nhân này vào tuyệt địa, hừ, Thần môn các người đắc ý quá sớm đấy.

Dứt lời Mạnh Đạt Nhân lập tức dịch người về phía động khẩu đã bị lớp cây đại che kín mà trước đó Mạnh Đạt Nhân đã có dịp quan sát.

“Vút.”

Không Gia Lập từ trên cao bung người lao xuống:

- Giết chết Vũ Văn Kinh Nhượng một hung thù như ngươi đâu để được bốn môn buông tha. Hãy mau nộp mạng!

“Vù...”

Riêng lão nhân họ Lôi không biết là thật hay giả vờ lão có phần bàng hoàng nhìn sững vào Mạnh Đạt Nhân:

- Người đã giết Vũ Văn Kinh Nhượng thật sao? Lão phu...

Lão Lô không có cơ hội nói hết những gì định nói, Khổng Gia Lập bất ngờ gầm lên hô hoán gọi lão Lô:

- Lời của Khổng mỗ Lô lão huynh hà tất phải nghi ngờ. Nếu muốn người đã chết yên tâm nhắm mắt, Lô lão huynh hãy mau giúp Khổng mỗ lấy mạng tiểu tử. Nhanh nào!

Lô lão vẫn có ý chần chừ, vậy là đủ cho Mạnh Đạt Nhân thực hiện ý định.

Vừa chạy đến bụi cây che khuất động khẩu, thay vì chui tọt vào, Mạnh Đạt Nhân bất ngờ quay người dịch bộ, vận dụng Bát Quái Du Hình Bộ để lướt qua người lão Lô và nhanh chóng tiến vào lối đi được tạo ra từ những khối đá chồng chất.

“Vút.”

Lão Lô có phản ứng hơi muộn. Vừa đuổi theo Mạnh Đạt Nhân lão Lô vừa quát bảo:

- Ngừng lại nào tiểu tử! Lão phu cần biết rõ sự thật quanh cái chết của Vũ Văn Kính Nhượng tiểu huynh đệ của lão phu.

Để thực hiện ý đồ như đã dự định trước, Mạnh Đạt Nhân vừa chạy vào chỗ có địa hình phức tạp hiểm trở lập tức đảo người ngoặt qua ngoặt lại vào bất kỳ ngách đá nào chợt thấy.

Đúng lúc này Trầm Bội Uyển chợt tỉnh lại và cả nàng cũng phải nghe tiếng quát giận dữ của Khổng Gia Lập gào đuổi theo sau:

- Hãy nhanh lên, đừng để tiểu tử chạy thoát.

Thanh âm ào ào của Trầm Bội Uyển vang lên làm Mạnh Đạt Nhân cảm thấy nhẹ cả người. Nàng hỏi:

- Mạnh thiếu hiệp vẫn chưa thoát khỏi sự truy đuổi của Thần môn?

Mạnh Đạt Nhân lên tiếng khi đôi chân vẫn thoăn thoắt:

- Với Bạch Quan Nhật thì tại hạ đã thoát từ lâu. Hiện chúng ta đang ở

Mã Bình sơn. Điều làm tại hạ ngạc nhiên là không hiểu sao người của Thần môn lại sớm có mặt ở nơi đây.

Diện mạo của Trầm Bội Uyển vốn đã nhợt nhạt giờ lại càng nhợt nhạt hơn:

- Họ cũng đến Mã Bình sơn ư? Vậy thì nguy mất, Mạnh thiếu hiệp hãy...

Địa hình Mạnh Đạt Nhân chọn quả nhiên có nhiều điều lợi. Tuy nhiên, nếu Khổng Gia Lập và lão Lô hai người thật khó nhìn thấy hoặc đoán biết trước phương hướng Mạnh Đạt Nhân sắp chạy vào thì ngược lại Mạnh Đạt Nhân cũng khó phát hiện nơi nào có và nơi nào không có người ẩn nấp chờ sẵn.

Đang khi lắng nghe Trầm Bội Uyển nói có vẻ như nàng sắp chỉ điểm cách di chuyển và phương hướng giúp Mạnh Đạt Nhân dễ thoát thân, chợt từ một khe đá kín đáo ngay trước mặt Mạnh Đạt Nhân bỗng có người chập chờn ẩn hiện.

Không dám chần chừ, hữu thủ của Mạnh Đạt Nhân lập tức phát kình:

- Khá lắm! Đỡ!

Chợt bóng người phía trước lên tiếng:

- Dừng hồ đồ! Ta đây! Mau theo ta!

Và bóng người đó lùi mất hút vào khe đá.

Mạnh Đạt Nhân có một thoáng ngần người: “Là Đại trưởng lão Hoàng Kim Hoán? Liệu đây là mưu kế của lão hay lão thật sự muốn giúp ta?”

Tiếng quát tháo của Khổng Gia Lập ở phía sau vẫn vang lên không ngừng:

- Sao Lô huynh còn đứng đó? Mau đuổi bắt tiểu tử!

Mạnh Đạt Nhân lập tức có quyết định đưa Trầm Bội Uyển chạy theo Đại trưởng lão của Thần môn.

“Vút.”

Vị Đại trưởng lão quả thông thuộc địa hình, lão tuy di chuyển ngoắc ngoéo khó lường nhưng hầu như có chủ đích hẳn hoi, khiến Mạnh Đạt Nhân dù phải bám theo vẫn đề dạm kinh nghi.

Và sự thông thuộc địa hình của vị Đại trưởng lão ngay sau đó đã được chứng minh, lão dừng lại trước một cốc núi hoàn toàn hoang vắng, đồng thời hai nhân vật đang truy đuổi Mạnh Đạt Nhân đã bị bỏ mất đằng sau.

Lão quay lại xạ mắt nhìn Trầm Bội Uyển lúc này vẫn còn hồi tỉnh:

- Vị cô nương đây họ Trầm?

Đó là câu hỏi dành cho Mạnh Đạt Nhân, chân bước lùi, Mạnh Đạt Nhân động dung nhìn lão:

- Tại hạ hiểu rồi! Chính Bạch Quan Nhật ngay khi không thể đuổi kịp tại hạ đã cho tiền bối biết rõ nơi tại hạ sẽ đến. Vì không ai ngoài y biết rõ nàng ở họ Trầm?

Trầm Bội Uyển chợt nắm tay Mạnh Đạt Nhân:

- Không thể để bất kỳ ai biết rõ nơi gia gia tiểu nữ ẩn thân. Mạnh thiếu hiệp...

Hoàng Kim Hoán nghe rõ câu này chợt cau mày:

- Cô nương gọi ai là gia gia? Có phải là Trầm Quân...

Bàn tay của Trầm Bội Uyển đang nắm vào tay Mạnh Đạt Nhân vút trắng bệch:

- Ở bên tả có lối đi! Mạnh thiếu hiệp hãy mau mau...

Hoàng Kim Hoán bước lên hai bước:

- Trầm cô nương, xin chớ ngộ nhận! Giữa Trầm Quân và lão phu...

Toàn thân Trầm Bội Uyển chợt run bắn lên:

- Chạy mau!

Mạnh Đạt Nhân hít vào một hơi thật dài, nhìn lão Hoàng:

- Tại hạ đành thất lễ!

“Vút.”

Mạnh Đạt Nhân vừa mới chạy về phía tả chưa được một trượng, Hoàng Kim Hoán với thân pháp vô thượng vụt xuất hiện chặn lối:

- Được rồi! Ta sẽ không hỏi gì về Trầm Quân nữa. Giờ đến lượt Mạnh Đạt Nhân ngươi hãy cho ta hỏi về...

Mạnh Đạt Nhân cười lạnh:

- Lại nói về bí kíp Vạn Lưu Quy Tông? Xin lượng thứ, Trầm cô nương đã bị trúng độc, đây chưa là lúc tại hạ giải thích điều không cần giải thích. Thất lễ!

Mạnh Đạt Nhân vận dụng Bát Quái Du Hình Bộ lướt qua người lão Hoàng.

Lão cười khẩy:

- Ngươi đừng quên dù sao ta cũng là người truyền thụ công phu Bát Quái môn cho ngươi. Nếu muốn đi hãy giải thích đã.

Rồi lão cũng dịch người dùng chính Bát Quái Du Hình Bộ ngăn cản Mạnh Đạt Nhân.

“Vút.”

Mạnh Đạt Nhân đánh giọng:

- Tiếp nhận công phu là có điều kiện. Tiền bối nghĩ sao nếu sự thật cho thấy Bát Quái Du Hình Bộ của tại hạ thi triển đã đạt mức cao minh hơn? Xem đây!

“Vút.”

Bước dịch chuyển của Mạnh Đạt Nhân có phần cao minh hơn lão Hoàng dù chính lão là người truyền thụ và đang thi triển bộ pháp đó. Lão đã bị Mạnh Đạt Nhân vượt qua.

Lão động nộ đuổi theo.

“Vút.”

Với loại khinh thân pháp khác thượng thừa hơn, có lẽ khinh thân pháp của Thần môn công phu, lão Hoàng lại xuất hiện trước mặt Mạnh Đạt Nhân:

- Sao người dám dùng khẩu quyết Vạn Lưu làm cho Bát Quái Du Hình Bộ biến đổi? Người có biết đó là điều làm ta căm phẫn nhất không? Ta không trừng trị người không được! Đỡ!

“Vù...”

Với nét mặt như băng Mạnh Đạt Nhân lại dùng Bát Quái Du Hình Bộ để tránh chiêu đồng thời xô mạnh hữu kinh:

- Tiền bối thật sự không biết lý lẽ? Thử hỏi bí kíp Vạn Lưu có gì xấu khiến tiền bối như luôn có ác cảm?

“Vù...”

“Ầm.”

Hoàng Kim Hoán lạnh giọng:

- Khá lắm! Nội lực người tăng lên bội phần có lẽ cũng nhờ bí kíp Vạn Lưu? Nghe đây phạm kẻ nào luyện bí kíp Vạn Lưu đều là kẻ thù của bốn môn. Người chớ trách ta sao lại trở mặt. Đỡ!

“Vù...”

Giận dữ Mạnh Đạt Nhân quát tháo:

- Bí kíp Vạn Lưu có gì không tốt? Và Thần môn liệu tốt cả sao? Nghe đây bao nhiêu tin tưởng trước đây tại hạ dành cho quý môn giờ không

còn nữa rồi. Tại hạ đã thức ngộ, rút cuộc Thần môn cũng có những hành vi không khác gì Địa Khuyết cung. Nếu tiền bối còn ngăn cản đừng trách tại hạ phải đắc tội.

Và một lần nữa Mạnh Đạt Nhân nhờ Bát Quái Du Hình Bộ để tránh khỏi chiêu công của lão Hoàng.

“Vút.”

Lão Hoàng thêm thịnh nộ:

- Điều tốt không muốn, lại muốn điều xấu. Người có tư cách gì để phê phán bốn môn, đòi đắc tội với ta? Đỡ!

“Ào...”

Nhận ra chiêu chương lần này của lão Hoàng chính là công phu Cửu Trùng của Thần môn từng được Bạch Quan Nhật vận dụng, Mạnh Đạt Nhân đắc ý, y theo cách đã được Trầm Bội Uyên chỉ điểm để vừa tránh chiêu vừa tiếp tục bỏ đi.

“Vút.”

Lão Hoàng giật mình:

- Không lẽ Bạch Quan Nhật nói đúng? Người cố tình luyện bộ pháp khác chế công phu bốn môn? Ta...

Mạnh Đạt Nhân tiếp tục lao đi và có phần kinh ngạc khi nghe ở phía sau lão Hoàng chợt đổi giọng vừa quát vừa bỏ đi:

- Lôi Đồng! Đừng để tên Khổng Gia Lập dối lừa. Y chính là thủ hạ thân tín của ác phụ Thượng Quan. Mau quay lại đây!

Qua khẩu ngữ này của Hoàng Kim Hoán, Mạnh Đạt Nhân kể như biết thêm hai điều. Thứ nhất lão nhân họ Lôi từng bị giam cầm ở Hắc Thạch đảo thật sự có tính danh Lôi Đồng, thứ hai Lôi Đồng đang bị Khổng Gia Lập dối lừa điều gì đó, chứng tỏ Lôi Đồng chưa hề biết nội tình của Thần môn đang bị phân hóa nghiêm trọng với một phe là mộ Môn chủ và một phe là do lão Hoàng làm người chủ xướng.

Từ hiểu biết này Mạnh Đạt Nhân chợt có thêm nghi vấn: “Lôi Đồng là người của Thần môn nếu không ở phe này thì phải ở phe kia có sao lão không hề biết Khổng Gia Lập là hạng người thế nào, phải cần Hoàng Kim Hoán nhắc nhở? Như vậy, Lôi Đồng từng là người thuộc phe mục Môn chủ và do Khổng Gia Lập khéo che đậy những hành vi tàn ác của mình như việc thăm sát Nhị trưởng lão chẳng hạn, nên Lôi Đồng lúc này dù đã ngã theo về phía lão Hoàng nhưng vẫn chưa biết rõ thực hư về con người Khổng Gia Lập?”

Đang miên man suy nghĩ chợt Mạnh Đạt Nhân nghe Trầm Bội Uyên thì thảo hỏi:

- Không còn ai đuổi theo chứ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Có thể nói chúng ta may mắn! Để đề phòng vẫn còn người lén bám theo, Mạnh thiếu hiệp có cách nào bất ngờ chuyển về hướng Tây nhưng không lưu lại bất kỳ dấu vết nào?

Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn quanh:

- Lại ngoặt về phía phải một lần nữa? Rời khỏi Mã Bình sơn chạy vào khu rừng đó ư?

- Mạnh thiếu hiệp làm được không?

Mạnh Đạt Nhân thâm hiểu, đó là điều không thật sự cần thiết thì Trầm Bội Uyên không có lời khẩn cầu như thế này.

Nhận thấy khoảng cách giữa chân núi và khu rừng có đến năm mươi trượng hơn nếu cứ ngang nhiên chạy băng vào khu rừng, giả như có người ẩn nấp đâu đó ở chân núi dò xét, người dù có sơ suất đến đâu vẫn dễ dàng nhìn thấy.

Mạnh Đạt Nhân cau mày:

- Trừ phi có tài thăng thiên hay độn thổ, tại hạ thật không có cách nào chuyển hướng chạy vào khu rừng mà không bị người phát hiện.

Nàng vẫn khẳng khẳng:

- Phải nghĩ được cách. Tiểu nữ không muốn họ sớm phát hiện chúng ta chạy vào khu rừng.

Mạnh Đạt Nhân ngăn người:

- Nếu là vậy Thủy Bạc cốc là ở trong khu rừng kia?

Nàng gật đầu:

- Trong lúc đó lối xuất nhập dẫn vào Thủy Bạc cốc.

Mạnh Đạt Nhân thở ra nhè nhẹ:

- Là cô nương sợ ai đó phát hiện lối xuất nhập này?

- Phải!

Mạnh Đạt Nhân chợt mỉm cười:

- Muốn vậy sao ta không làm ngược lại?

- Ngược lại?

- Không sai! Thực hư, hư thực. Hãy giả vờ như Thủy Bạc cốc là ở chân núi phía trước chúng ta cứ ung dung chạy vào khu rừng nhưng đồng thời vẫn có thái độ làm ra vẻ muốn chạy vòng qua chân núi...

- Cách này có được không? Nhỡ có người nhìn thấy họ đâu thể tin chúng ta đang muốn chạy vòng qua chân núi trong khi chúng ta đột nhiên bỏ đường núi chạy vào rừng?

Mạnh Đạt Nhân lại cười:

- Thói thường vẫn thế! Kẻ quá đa nghi sẽ có cách nghĩ phức tạp trong khi sự thật lại quá đơn giản như họ nhìn thấy. Khổng Gia Lập hoặc bất kỳ ai thuộc phe y đều là người như thế. Tại hạ tự tin đây là kế sách khả thi.

Trầm Bội Uyển nửa tin nửa ngờ:

- Thật khó tin những gì Mạnh thiếu hiệp nhận định là đúng! Nhưng biết làm sao bây giờ khi tiểu nữ đang là một người bất lực chỉ trông cậy vào thiếu hiệp.

Mạnh Đạt Nhân trấn an:

- Tại hạ chưa phải đối thủ của bọn họ nhưng đương nhiên tại hạ càng không muốn phải chạm trán với họ. Yên tâm đi! Rồi chúng ta sẽ đến Thủy Bạc cốc an toàn.

Dứt lời Mạnh Đạt Nhân đột nhiên tung người lên một tảng đá thật cao.

Sau khi vờ đưa mắt nhìn quanh Mạnh Đạt Nhân liền hối hả ly khai chân núi chạy thật nhanh vào khu rừng ở mãi về phía tả.

Để thực hiện mưu đồ, vừa chạy đến khu rừng thay vì chui mắt hút vào trong, Mạnh Đạt Nhân lại lợi dụng nhiều thân cây mọc ven bìa rừng để vừa nấp vừa bỏ chạy dọc theo khu rừng.

Cứ như thế khi đến chỗ có thể nhìn thấy nơi chân núi bất ngờ ngoặt vòng qua phía bên kia, Mạnh Đạt Nhân một lần nữa nép vào thân cây to và vờ đưa mắt nhìn đến chỗ vòng của chân núi.

Không thật sự tin vào biện pháp của Mạnh Đạt Nhân, Trầm Bội Uyển lên tiếng:

- Liệu Mạnh thiếu hiệp...

Đặt một ngón tay lên môi, Mạnh Đạt Nhân thì thào:

- Suyt! Từ đây đến đó tuy ngoài ba mươi trượng nhưng với thuật Địa Thính thượng thừa của bọn người họ Không, họ vẫn dễ dàng nghe tiếng chúng ta đối thoại.

Đoạn, Mạnh Đạt Nhân cố tình căn dặn nàng:

- Thật may, tại hạ cũng được luyện qua thuật Địa Thính này. Hãy chờ thêm một lúc nữa nếu tại hạ không phát hiện điều gì khả nghi, chúng ta có thể ung dung đến nơi cô nương cần đến.

Nói dứt lời, Mạnh Đạt Nhân cúi đầu nhìn xuống cố ý cho Trầm Bội Uyên thấy hai mắt chàng đang nhấp nháy cho nàng biết đó chỉ là kẻ nghi binh mà thôi.

Nàng nhìn thấy và cười gượng, hàm ý vẫn không tin rằng kế của Mạnh Đạt Nhân sẽ đắc dụng.

Không một lời giải thích Mạnh Đạt Nhân lại lợi dụng những thân cây rừng len lén lúi mẫm vào trong sâu.

Năm trượng, mười trượng... rồi mười lăm trượng.

Khi đã bị lớp cây dày ở bên ngoài che khuất Mạnh Đạt Nhân thì thảo vào tai nàng:

- Đây là lúc có thể biết mưu kế thành hay bại. Cô nương mau chỉ tại hạ rõ chỗ xuất nhập Thủy Bạc cốc. Nhanh lên!

Thái độ của Mạnh Đạt Nhân không hiểu sao làm Trầm Bội Uyên tin tưởng.

Nàng bảo:

- Ở giữa rừng có ba thân cây vừa to vừa cao mọc theo hình chữ phẩm. Đó là... Đủ rồi! Đi!

Mạnh Đạt Nhân quay mặt vào giữa khu rừng vừa chạy vừa tìm kiếm vị trí của ba thân cây như Trầm Bội Uyên vừa nói.

Cũng lúc này Mạnh Đạt Nhân mơ hồ nghe ở mãi phía chân núi có tiếng người hô hoán:

- Tiểu tử! Bồn Môn chủ đã đến đây! Cho dù ngươi có ẩn mãi trong rừng phen này vẫn không thoát thiên la địa võng của bồn môn.

Mạnh Đạt Nhân cười thầm. Mụ Môn chủ có đến cũng vô dụng. Mụ sẽ phải chờ lâu lắm mới có thể biết rằng Mạnh Đạt Nhân đã không chấp cánh vẫn mất dạng khỏi khu rừng. Đến chỗ có ba thân cây, Trầm Bội Uyên thở ra nhè nhẹ:

- Ở cây cao nhất có chỗ rỗng. Hãy lên đó chui vào.

“Vút.”

Mạnh Đạt Nhân tung người lên cao và chỉ trong chớp mắt đã chui mất hút vào trong chỗ rỗng, nơi dẫn đến một chỗ có địa hình hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của bất kỳ ai lần đầu lọt vào...

Thủy Bạc cốc

Một thân cây rỗng ruột, bị mục ở giữa từ bên trong nhưng mọi dáng vẻ và bên ngoài cho thấy cây vẫn sống, vẫn sinh sôi phát triển, quả là điều kỳ lạ hiếm thấy. Nhưng kỳ lạ hơn là phần rỗng thân cây sau khi thông tận đất thì tại đó lại xuất hiện địa đạo.

Vì là địa đạo ngầm dưới nền đất và chạy xuyên qua cánh rừng dẫn đến tận chân núi, nên từ bên trên và từ tứ phía có những rễ cây xuất hiện lơ lơ, ngoằn ngoèo và chằng chịt ngay trong địa đạo là điều không tránh khỏi.

Như vậy, chính những rễ cây này vô tình gia cố, làm vững cho địa đạo, không để địa đạo bị đổ ụp xuống, chứng tỏ ai là chủ nhân của địa đạo đã lường trước được mọi việc, biết lợi dụng địa hình tự nhiên và am hiểu khá nhiều về thuật kiến tạo mới dám lập địa đạo ngay dưới khu rừng. Một người có tâm cơ đáng phục! Và do biết chắc địa đạo sẽ tồn tại lâu dài hầu, như là vĩnh viễn, chủ nhân nơi này đã tỏ ra hào phóng khi thi thoảng đánh một viên dạ minh châu vào phần vòm bằng rễ cây, đôi ba trượng một viên, đủ để tạo ánh sáng huyền ảo giúp việc đi lại được dễ dàng.

Đây chính là điều mà Mạnh Đạt Nhân dù có giàu sự mừng tượng đến đâu cũng không thể nào ngờ đến.

Ánh sáng phát ra từ những viên dạ minh châu đã là huyền ảo, thế mà khi lớp ánh sáng mờ mờ tỏ tỏ này hoặc rơi trực tiếp hoặc hắt bóng của những rễ cây này vào những tầng rễ cây kế cận, hình dạng do mức độ tương phản của ánh sáng tạo thành đã khiến lớp rễ cây ngoằn ngoèo chằng chịt thành những hình ảnh thiên hình vạn trạng. Và những hình ảnh này sẽ tùy theo mục quang của mỗi người mà có dáng vẻ khác nhau.

Chính Trầm Bội Uyển đang thì thảo như là để trấn an Mạnh Đạt Nhân:

- Người nào lần đầu tiên đi vào địa đạo này cũng vậy, hình ảnh của những rễ cây rất dễ tạo cảm giác người đó đang đột nhập vào nơi lưu ngụ của đủ loại quái xà. Mạnh thiêu hiệp có đờm lược hơn người ắt không phải vì thế mà sợ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu, mỉm cười:

- Cô nương đã không sợ, có chi tại hạ sợ? Mà này lệnh tôn có ý gì khi kiến tạo ra địa đạo này?

Nàng bảo:

- Gia gia không hề kiến tạo ra địa đạo này. Nó đã có sẵn, gia gia chỉ là người phát hiện.

- Là địa đạo dẫn từ Thủy Bạc cốc, nơi lệnh tổ lưu ngụ đến tận khu rừng ư?

Nàng ngập ngừng giải thích:

- Chọn Thủy Bạc cốc nơi ẩn thân, gia gia tiểu nữ có ẩn tình khó thổ lộ. Để rồi sau đó, lo sợ sẽ có ngày địch nhân phát hiện và truy sát, gia gia đã bỏ công nghiên cứu địa hình quyết tìm một nơi để đào thoát nếu ngày mà gia gia lo sợ sẽ xảy ra thật sự sẽ đến, và người đã tìm thấy địa đạo này. Đối với gia gia, cả địa đạo lẫn người đã tạo ra địa đạo đều kỳ bí như nhau. Đến nỗi có lần gia gia nhận định những rễ cây xuất hiện trong địa đạo cũng có thể là pho võ học thượng thừa, được chủ nhân cố tình lưu lại.

Mạnh Đạt Nhân chột hít vào một hơi:

- Lệnh tổ là cao nhân ẩn thế, nếu lệnh tổ nhận định như vậy nhất định đó phải là pho võ học thượng thừa. Chỉ tiếc, có điều lệnh tổ vẫn chưa biết pho võ học ấy là gì và chủ nhân, người đã lưu lại là ai.

Trầm Bội Uyển bất giác nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Gia gia là người rất kỳ lạ, bản thân không biết võ công, nhưng lại am hiểu rất nhiều về những đạo lý võ công. Và chưa bao giờ tiểu nữ tán

đồng với nhận định này của gia gia. Không lẽ Mạnh thiếu hiệp cũng nhận ra những hình dạng thiên hình vạn trạng của những nhánh rẽ kỳ quặc này là chiêu thức võ học?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Cô nương nói thế nào cũng được, cho tại hạ là người có tâm thần bất ổn cũng không sao. Kỳ thực không hiểu sao vừa nhìn thấy những hình dạng kỳ quái này, một là tại hạ cảm thấy quen quen, hai là tại hạ nghĩ có lẽ chúng có hình dạng giống những chiêu thức võ học.

- Quen? Ý của Mạnh thiếu hiệp là gì?

Mạnh Đạt Nhân chợt hỏi thay vì giải thích như Trầm Bội Uyển đang chờ đợi:

- Cô nương cũng đã đến Tam Điệp cốc, vậy cô nương có nhìn thấy những dấu vết võ học có lưu lại ở đó?

Lúc gặp Mạnh thiếu hiệp ở đáy vực, tiểu nữ có nghe thiếu hiệp đề cập đến chuyện này. Và đó là nguyên nhân khiến Địa Khuyết cung đề quyết người của các phái trăm năm trước bị thất tung là do Thần môn hạ thủ. Còn nhìn thấy ư? Vậy thì chưa. Sao?

Mạnh Đạt Nhân lại cười gượng:

- Ý tại hạ muốn nói, nếu những dấu vết đó đối với mọi người chỉ là dấu vết còn lưu lại sau một trận loạn chiến thì không hiểu sao đối với tại hạ đó là những tuyệt thức võ học.

Nàng kinh ngạc:

- Những chiêu thức của các phái đã thất truyền? Mạnh thiếu hiệp muốn ám chỉ những chiêu thức gần đây thiếu hiệp vận dụng, lần lượt bị nhiều người cho đó là công phu từ bí kíp Vạn Lưu, kỳ thực là do thiếu hiệp thức ngộ từ những dấu vết đó?

Tuy gật đầu nhưng Mạnh Đạt Nhân lại hỏi:

- Cô nương còn nhớ những thi thể không đầu mà chúng ta phát hiện

dưới vũng bùn hay không?

Nàng rùng mình:

- Nhớ. Sao?

- Mỗi thi thể có mỗi tư thế chết khác nhau, điều này không là khác thường ư?

Nàng tỏ ra kinh ngạc:

- Những tư thế khác nhau ư? Lần đó, do không dám nhìn nên tiểu nữ không hề biết.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Đúng là những tư thế khác nhau. Và những tư thế này sẽ là ngẫu nhiên hoặc hoàn toàn bình thường đối với mọi người, cũng như những dấu vết có lưu ở Tam Điệp cốc. Nhưng đối với tại hạ...

- Lại là những chiêu thức võ học? Mạnh thiếu hiệp ắt phải là người rất đam mê võ học nên mới có thể nhìn vào đâu cũng cho đó là chiêu thức võ học?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu và thở dài:

- Tại hạ tuy không đam mê võ học nhưng do cần phải có võ học hơn người nên tại hạ phải chú trọng. Còn về việc nhìn vào đâu cũng nghĩ là chiêu thức, nói thật, chuyện này là có nguyên nhân.

- Nguyên nhân gì?

- Cô nương còn nhớ, khi chỉ phát hiện những thi thể không đầu tại hạ có nói thiếu mất hai?

- Có!

- Vì Cung chủ Địa Khuyết cung có bảo, tôn trưởng của lão cũng đã mất tích ở đó, vậy là chỉ ít thiếu đi thi thể của người này.

- Đúng vậy!

- Kế nữa, Cung chủ Địa Khuyết cung còn khẳng khẳng bảo đó là hành vi của Thần môn, là do Thần môn hạ thủ hãm hại các phái...

- Hung thủ sau khi hãm hại ắt phải bỏ đi, đương nhiên không thể có thi thể lưu lại.

- Nhưng rất tiếc cũng như số thi thể bị vùi dưới bùn, những dấu vết được tại hạ xem là dấu vết võ học cũng chỉ có tám loại.

- Ý thiếu hiệp nói là người của Thần môn lần ấy không có người xuất hiện? Và nhân vật họ Từ, tôn trưởng Cung chủ Địa Khuyết cung cũng không hiện diện?

- Không phải như vậy! Cô nương hãy nghe và phân biệt cho rõ. Dấu vết tuy lưu lại nhiều nhưng chỉ có tám loại là được tại hạ nhìn ra như chiêu thức võ học lưu lại. Và đến đây, tại hạ chợt có ý nghĩ người của thất đại môn phái và Cái bang phải chăng đến Tam Điệp Côc là để hợp lực sáng lập ra một loại công phu chung cho các phái, sau được hiệu đó là Vạn Lưu Quy Tông?

- Đã có bí kíp Vạn Lưu xuất hiện điều này hãy cứ cho là chắc chắn. Sao nữa?

Mạnh Đạt Nhân nghiêm giọng:

- Họ làm như thế ắt phải có ý đồ. Là ý đồ gì? Độc bá võ lâm hay đề đối phó chung với một kẻ thù?

- Họ là tám người thuộc tám môn bang phái khác nhau, bảo họ có ý đồ độc bá là không thể chấp nhận được.

- Không sai! Vậy là họ muốn chống đối với ai đó! Là ai? Thần môn hay người họ Từ?

- Điều này thì... Thiếu hiệp nghĩ sao?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Tại hạ thật không dám đoán bừa nếu người của các phái đó trước khi chết vẫn không cố lưu lại những tuyệt kỹ của họ.

Ngừng một lúc Mạnh Đạt Nhân chợt tiết lộ:

- Họ bị thăm sát nên không thể lưu khẩu quyết. Trong tình thế cấp bách họ đành vận dụng tuyệt kỹ, cố ý lưu lại dấu vết võ học vào vách đá. Bởi đó, tư thế của họ lúc bị hạ sát chính là những tư thế có liên quan đến những chiêu thức tuyệt kỹ. Và đối phương do không nhận ra điều này nên sau khi đoạt mất thủ cấp của họ đã ném tất cả những thi thể không đầu vào bùn. Thật may, nhờ có lớp bùn bao bọc và gìn giữ, những thi thể này sau một trăm năm vẫn tồn tại.

- Và Mạnh thiếu hiệp do đã nhìn thấy những tư thế chết của từng người, liên tưởng đến với từng cụm dấu vết có lưu ở Tam Điệp Cốc, thấu triệt ra những chiêu thức tuyệt kỹ?

Mạnh Đạt Nhân thừa nhận:

- Đúng vậy! Và từ đó tại hạ có thử suy diễn thế này. Người của các phái vì muốn đối phó với kẻ thù chung đã hiệp lực tạo ra bí kíp Vạn Lưu. Kẻ thù được tin đã xuất hiện thăm sát họ và đoạt luôn bí kíp. Người của Thần môn sau đó tuy có đến nhưng là đến để đối phó với tên ác nhân này. Có thể do cuộc chiến diễn ra rất khốc liệt, kéo dài thời gian, đủ cho cả hai vừa đánh vừa chạy đuổi nhau khắp nơi. Kết quả, cả hai dù đã chết hay sau đó mỗi người bỏ một nẻo, thi thể của hai nhân vật này không hề có ở Tam Điệp cốc.

Do vừa di chuyển vừa đối đáp nên ngay khi Mạnh Đạt Nhân dứt lời liền có thanh âm vang lên tán dương:

- Dám suy diễn như người tuy có hơi liều lĩnh nhưng lại có sức thuyết phục, người có trí thông tuệ như người bình sinh lão phu đây chưa hề gặp.

Mạnh Đạt Nhân mới vỡ lẽ khi nghe Trầm Bội Uyển bật kêu:

- Gia gia! Gia gia lại đến đây để nghiên ngẫm võ học, vô tình đã nghe cả rồi sao?

Địa đạo vẫn còn kéo dài và ngay khi Trầm Bội Uyển dứt lời thì từ sau một chùm rễ cây chằng chịt có một lão nhân xuất hiện.

Lão nhân nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Nếu lão phu nghe không lầm, người nhờ ngẫu nhiên am hiểu tuyệt kỹ các phái, như ở bí kíp Vạn Lưu Quy Tông cũng đã ghi?

Mạnh Đạt Nhân chưa kịp đáp lời, Trầm Bội Uyển bỗng tự thoát ra khỏi tay Mạnh Đạt Nhân và chạy đến chỗ lão nhân:

- Gia gia có vẻ không hài lòng khi thấy Uyển Nhi tự động đưa Mạnh thiếu hiệp đến đây? Gia gia nên hiểu cho, do bất cẩn Uyển Nhi đã vương độc khí của Viện chủ Cửu U Quỷ viện, đành phải nhờ Mạnh thiếu hiệp đưa về.

Lão nhân tỏ vẻ kinh ngạc:

- Hải tử đã vương phải độc khí Cửu U Quỷ Vô Thường? Bao lâu rồi?

Mạnh Đạt Nhân có dịp lên tiếng:

- Tiền bối! Dù vẫn bối đã vất vả kiêm trình nhưng vẫn đề lệnh diệt tôn chi trì tình trạng nay đến ba ngày.

- Ba ngày? Thật sao?

Trầm Bội Uyển kêu lên:

- Dường như gia gia không tin? Gia gia vốn tinh thông y lý, không thể không tự xem ra điều đó?

Phát hiện ra lão nhân chợt có nụ cười nửa miệng, Mạnh Đạt Nhân trong một thoáng mơ hồ chợt nhận ra một điều kỳ lạ. Mạnh Đạt Nhân vội nhìn Trầm Bội Uyển:

- Trầm cô nương! Có điều này tại hạ không thể không hỏi, chẳng phải cô nương đã biết trước trong chương Cửu U Quỷ Vô Thường của mục Cổ Mỹ Kỳ là có khí độc sao? Cớ sao cô nương...

Nàng tươi cười giải thích:

- Tiểu nữ đã biết và đã đề phòng. Nhưng do phát hiện Mạnh thiếu hiệp

đang cơn nguy cấp, tiểu nữ lại vội phát chiêu giải nguy lúc nguyên khí chưa đủ phục hồi, vậy là độc khí có cơ hội xâm nhập.

Mạnh Đạt Nhân lại hỏi:

- Vậy thì lạ quá! Đã trúng độc lại luôn bị hôn mê nhưng sao từ lúc chui vào địa đạo cho đến giờ tại hạ có cảm nhận cô nương càng lúc càng như được phục hồi?

Chợt nhận ra điều kỳ lạ này, Trầm Bội Uyển cũng tỏ ra kinh ngạc:

- Đúng là như vậy! Mãi lo chuyện trò cùng thiếu hiệp, tiểu nữ cũng không nhận ra bản thân càng lúc càng tỉnh táo dần. Sao lạ vậy gia gia?

Câu cuối cùng vì muốn hỏi lão nhân nên nàng đưa mắt nhìn lão nhân. Và khi nàng thấy lão nhân không hiểu sao cứ mãi nhìn Mạnh Đạt Nhân với ánh mắt ngờ vực thật khó lắm lẫn, để lão nhân tạm khuây khỏa và chờ lúc được nghe nàng giải thích tường tận, nàng chợt kêu lên và chuyển đổi đề tài:

- Gia gia vẫn thích ngắm nhìn hình thù của bộ rễ kỳ lạ này? Vậy là từ đây gia gia sẽ không phải ngắm nhìn một mình rồi. Mạnh thiếu hiệp đây, có thể nói là tri âm tri kỷ với gia gia. Vì thoạt nhìn qua đủ loại hình thù của các nhánh rễ Mạnh thiếu hiệp cũng có cảm nhận đó là những chiêu thức võ học như gia gia vậy.

Đoạn nàng quay nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Ở khắp địa đạo chỉ có bộ rễ cây gia gia đang ngắm là có hình thù kỳ lạ nhất, được gia gia của tiểu nữ quan tâm nhiều nhất. Thiếu hiệp hãy mau lại đây và thử nhìn coi. Biết đâu có thêm thiếu hiệp, gia gia sẽ nhận ra đây có phải là chiêu thức võ học hay không và là chiêu thức gì?

Mạnh Đạt Nhân do nhận ra thái độ thiếu thiện cảm của lão nhân nên không dám đáp ứng lời gọi niềm nở của nàng:

- Đã có lệnh tỏ ở đây, tại hạ nào dám...

Nhưng lão nhân bỗng gật đầu:

- Người cũng cho chúng có hình thù võ học? Vậy thì thử xem người nhận thấy gì ở bộ rễ cây kỳ lạ nhất này?

Sau một thoáng phân vân Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng tiến lại gần chỗ lão nhân đang đứng.

Vậy mà khi quan sát bộ rễ cây khắp lượt, thái độ miễn cưỡng của Mạnh Đạt Nhân biến đi.

Thay vào đó Mạnh Đạt Nhân vừa chú mục vừa đi vòng vòng quanh chòm rễ.

Chòm rễ ăn thông từ trên xuống xoắn lấy nhau và len lõi đan xen vào nhau, tạo thành một chòm rễ hầu như thống nhất, vừa to vừa kỳ lạ.

Thái độ của lão nhân chợt thay đổi:

- Người phát hiện điều gì?

Mạnh Đạt Nhân nói qua hơi thở có phần nào hụt hẫng:

- Nếu ở những nhánh rễ cây khác được mang ý nghĩa là những chiêu thức võ công thì cụm rễ to lớn này phải được xem là tâm pháp luyện công.

Giọng lão nhân chùng lại:

- Người có thể nhận ra đó là tâm pháp, tại sao?

Mạnh Đạt Nhân ngập ngừng:

- Thật là khó lý giải trong vài lời ngắn gọn, chỉ biết rằng văn bối cảm thấy quen, cứ như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi thì phải.

- Ở đâu?

Mạnh Đạt Nhân do cũng muốn giải thích rõ hơn nên định trầm tư suy nghĩ. Nào ngờ, Trầm Bội Uyển bỗng bật cười:

- Thật không khác nào tri âm phùng tri kỷ. Xem gia gia kia, dù có quan tâm đến đâu cũng đừng quên thái độ đối với khách, huống chi khách đây còn là ân nhân của Uyên Nhi. Gia gia không định mời Mạnh thiếu hiệp vào thăm Thủy Bạc cốc của chúng ta sao?

Nghe thế lão nhân thoáng nhăn mặt. Nhưng sau đó lão nhân chợt mỉm cười bảo Trầm Bội Uyên:

- Hải tử nói cũng phải. Nào! Hải tử mau quay về chuẩn bị đầy đủ các thứ nội tử và thiếu hiệp đây sẽ từ từ về sau, sau khi đi thăm thú khắp nơi.

Tươi cười nàng nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Đã có gia gia đưa đường nhất định thiếu hiệp sẽ có dịp nhìn ngắm khắp nơi, quanh Thủy Bạc cốc này. Thay vì làm phiền nhị vị, tiểu nữ xin được về trước, chuẩn bị sẵn bữa tiệc tẩy trần, mừng thiếu hiệp đến Thủy Bạc cốc. Hẹn gặp lại!

Nàng nhanh nhẹn đi cứ như chưa hề trúng độc.

Nhìn theo lão nhân chợt lảo bảm:

- Độc khí của Cửu U Quỷ viện thật không thể giải trừ. Tiểu liễu đầu có vẻ như không có hiện tượng trúng độc. Thiếu hiệp giải thích thế nào?

Dứt lời lão nhân vừa thả chân bước đi vừa cố ý chờ nghe Mạnh Đạt Nhân giải thích.

Mạnh Đạt Nhân đương nhiên phải theo bước lão nhân:

- Người tinh thông y lý như tiên bối ắt phải có điểm nào đó nghi ngờ?

Hoặc giả lệnh diệt tôn chỉ bị vương độc nhẹ, sau đó chân lực bản thân tự vận hành khu trừ?

- Ngươi có nói Uyên Nhi từng hôn mê và có thể đã kéo dài đến tận lúc mới đây?

Mạnh Đạt Nhân nhớ lại:

- Tuy vậy thỉnh thoảng lệnh diệt tôn được hồi tỉnh.
- Thường vào lúc nào?
- Nếu vẫn bối nhớ không làm thì thường vào những lúc vẫn bối bắt buộc phải đối địch.
- Có kẻ địch truy đuổi ư?
- Có! Đều là người của Thần môn.

Lão nhân biến sắc:

- Và chúng cũng đến đây?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Đúng vậy! Và là do đích thân Môn chủ Thần môn lãnh xuất.
- Môn chủ Thần môn? Là ai?
- Một mỹ phụ, vẫn bối chưa hân hạnh được biết tên.
- Gọi là mỹ phụ ả phải đẹp lắm phải không?
- Đẹp! Và có phần ma mỵ.
- Thế nào là ma mỵ?
- Mụ có cái cười mê hồn và có cái nhìn như thu hồn nhiếp phách.

Lão nhân chợt trầm giọng:

- Người gặp ả rồi?
- Đã gặp và suýt bị hại bằng một công phu gọi là Hóa Nguyên chỉ lực.

Lão nhân bỗng rúng động:

- Hóa Nguyên chỉ lực? Lẽ nào... chính là ả?

Mạnh Đạt Nhân động tâm:

- Là ai tiên bói? Lão nhân không hồi đáp, chỉ di chuyển nhanh hơn:

- Mau theo lão phu!

Lão nhân di chuyển tuy nhanh nhưng dưới mắt Mạnh Đạt Nhân thì lão nhân rõ ràng là người không biết võ công như Trầm Bội Uyển từng nói.

“Người không biết võ công nhưng lại am hiểu võ học và say mê nghiên cứu võ học kể cũng lạ? Vậy thì ai đã chỉ điểm võ học cho Trầm Bội Uyển mà còn là thứ võ học khắc chế võ công của Thần môn? Là một người không biết võ công như gia gia nàng ư?”

Quan tâm đến lão nhân Mạnh Đạt Nhân cũng quan tâm đến địa hình nơi đang được lão nhân đưa đến.

Địa đạo tuy đột ngột chấm dứt nhưng do quang cảnh vẫn âm u nên nếu không để ý có lẽ Mạnh Đạt Nhân không nhận ra.

Cả hai đang xuyên qua xuyên lại giữa nhiều khe đá, chứng tỏ họ đang ở ngay chân núi Mã Bình.

Thay cho những rễ cây xù xì luôn xuất hiện ở trong địa đạo thì vào lúc này đây những loại dây leo hoang dại đã thi nhau buông xuống từ trần đá bên trên.

Không khí ẩm ướt dần vô tình nhắc Mạnh Đạt Nhân nhớ đến địa danh Thủy Bạc cốc.

Mạnh Đạt Nhân phá vỡ sự im lặng:

- Sao gọi là Thủy Bạc cốc, tiên bói?

Lão nhân đưa mắt liếc xéo Mạnh Đạt Nhân:

- Nơi lão phu ẩn là dưới chân một ngọn thác ngầm. Bụi nước bay tung tóe và không có chỗ thoát nên cảnh quang như được phủ một lớp bạc. Thủy Bạc cốc là do lão phu tự đặt. Còn tên thật của nó là Nại Hà Cốc,

ý muốn nói ai đặt chân đến cũng như người sắp bước qua cầu Nại Hà, chuẩn bị vào Quỷ Môn Quan.

Mạnh Đạt Nhân lẩm bẩm:

- Nại Hà Cốc? Một địa danh xưng mang hơi hướng cõi u minh.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn quanh:

- Chừng nào chúng ta sẽ đến? Tiếng thác đổ nghe vẫn còn xa, chừng như tiền bồi đang đưa vãn bồi vòng về phía hậu?

Lão nhân có phần miễn cưỡng khi đưa tay chỉ bâng quơ:

- Vượt qua chỗ khuất kia đi thêm một đoạn ngắn nữa là đến.

Nghe vậy, biết vậy, Mạnh Đạt Nhân chân bước đi lòng háo hức chờ mong nhìn thấy một khung cảnh được phủ lớp hơi nước mờ trắng.

Nhưng thay vì nhìn thấy khung cảnh đang tưởng tượng đó thì Mạnh Đạt Nhân chợt nghe lão nhân bảo:

- Thiếu hiệp nhận định không sai! Đây là lối đi vòng dẫn đến phía sau nơi lão phu lưu ngụ. Thiếu hiệp chỉ cần đi xuyên qua động khẩu đó là đến.

Mạnh Đạt Nhân hoài nghi:

- Tiền bồi sẽ không đi cùng?

Lão nhân lắc đầu:

- Không! Ngay khi biết bọn Thần môn tìm đến, lão phu hiện là gia chủ đương nhiên phải nghĩ tìm cách đối phó. Sẽ bất tiện nếu để thiếu hiệp biết lão phu định đối phó bằng cách nào. Tốt hơn hết thiếu hiệp cứ đến Thủy Bạc cốc trước, Uyển Nhi có hỏi, thiếu hiệp chỉ cần đáp vậy là đủ.

Đã từng thấy lão nhân có ý nghi ngờ, Mạnh Đạt Nhân dù là người đa nghi đến đâu cũng đâu dám để lộ cho lão nhân biết.

Mạnh Đạt Nhân đành đưa chân bước vào động khẩu lão nhân vừa chỉ.

Sắp bước lọt vào động khẩu, Mạnh Đạt Nhân bỗng quay lại với một câu hỏi chợt bật ra:

- Văn bối chợt nhớ ra một điều có phải tiền bối là Trầm Quân?

Không hiểu do câu Mạnh Đạt Nhân hỏi hay do chân sắp bước vào đột nhiên quay lại, Mạnh Đạt Nhân thấy lão nhân biến sắc.

Và để che giấu, lão nhân cười gượng:

- Những nghi vấn của thiếu hiệp rồi sẽ được lão phu giải thích. Hẹn gặp lại.

Không chút nghi ngờ Mạnh Đạt Nhân cũng cáo từ và bước vào động khẩu.

Một bước, hai bước...

Một trượng, hai trượng...

Cảnh quang xung quanh Mạnh Đạt Nhân chợt biến đổi.

Và Mạnh Đạt Nhân nhìn đâu cũng thấy những hình trạng kỳ quái...

Há miệng ra định kêu, hy vọng sẽ được lão nhân giải thích sao lại có hiện tượng này. Mạnh Đạt Nhân chợt giật mình khi nghe rõ thanh âm của lão nhân vang lên với tràng cười đắc ý:

- Không phải ta sẽ giải thích những nghi vấn của ngươi mà chính ngươi sẽ phải đáp lại những nghi vấn của Trầm Quân lão phu. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân hoang mang.

Quý công

- Trước tiên, hãy cho lão phu biết, sao ngươi có thể là người của Cửu U Quỷ viện lại còn là thuộc hạ của Thần môn?

Mạnh Đạt Nhân chưa kịp đáp lời thì thanh âm của Trầm Quân lão nhân lại từ nơi nào đó mơ hồ vọng đến:

- Ngươi đừng mong bày điều dối gạt lão phu, cũng đừng mong thoát khỏi quái trận đã mấy mươi năm qua đến lão phu cũng phải bó tay. Hay ngươi nghĩ, vì là người của Cửu U Quỷ viện nên ngươi có thể hiểu thông suốt quái trận có lẽ do Cửu U Bà Bà một thời kiến tạo?

Mạnh Đạt Nhân càng nghe càng hoang mang:

- Cửu U Bà Bà nào? Sao tiên bối bỗng dưng đề quyết tại hạ là người của Cửu U Quỷ viện?

- Vậy ngươi giải thích làm sao hiện tượng trùng độc của Uyển nhi bỗng dưng như không trùng độc?

- Chẳng phải tại hạ đã giải thích rồi sao? Đó là...

- Là Uyển nhi có công lực bản thân tự khử trừ chất độc? Hừ! Ngươi đừng tưởng lão phu không biết gì về độc khí của Cửu U Quỷ Vô Thường. Ba ngày ủ độc, nếu không phải ngươi lén cho Uyển nhi dùng giải dược, ba ngày là đủ cho Uyển nhi hóa thành người thiên cổ rồi.

- Là nguyên nhân thế nào, tại hạ không cần biết. Tại hạ chỉ biết tại hạ không là người của Cửu U Quỷ viện.

- Vẫn chối ư? Vậy tại sao vừa nhìn thấy những công phu võ học có xuất xứ liên quan đến sở học của Cửu U Ma Bà độ nào, ngươi liền bảo là nhìn thấy quen?

Mạnh Đạt Nhân kinh nghi khôn xiết:

- Là những công phu võ học nào?

Trầm Quân lão nhân lại một phen giải thích:

- Chính là những công phu hàm chứa dưới hình dạng những nhánh rễ ở địa đạo. Có lẽ người chưa biết, sau thời gian dài nghiên ngẫm, lão phu đã từ ngờ ngợ đi đến chỗ minh định rằng, đó chính là sở học từng tạo nên danh Cửu U Quỷ viện trăm năm trước.

Mạnh Đạt Nhân vỡ lẽ:

- Không lẽ vì tại hạ thoát nhìn bảo thấy quen, tiền bối liền cho tại hạ là người của...

- Không sai! Như lão phu vừa bảo, lão phu chỉ cảm thấy ngờ ngợ và chưa tin chắc. Nhưng khi biết người là người của Cửu U Quỷ viện và do người bảo người cảm thấy quen, lão phu lập tức nhận chân sự thật. Giờ thì đã rõ, chính đó là công phu từng được Cửu U Ma Bà lộng hành thuở nào và cũng là công phu lão phu đã từng nghe nói đến.

- Không thể suy diễn như vậy! Tiền bối đâu có thể thoát đầu vì nghĩ tại hạ là người của Cửu U Quỷ viện để nhận ra đây là sở học của Cửu U, cho tại hạ nhìn thấy quen nên đề quyết ngược lại điều trước đó chính tiền bối đã tin? Đây là lập luận phi lý, ngụy biện, mâu thuẫn và cưỡng từ đoạt lý!

- Hừ! Người muốn nói thế nào cũng được nhưng đừng mong chối cãi người không phải là người của Cửu U Quỷ viện. Tốt hơn hết, người hãy tự giải thích, tại sao người bảo thứ công phu lưu ở đây đối người là quen thuộc? Và sẽ không có lời giải thích nào đúng hơn ngoài việc người chỉ là người của Cửu U Quỷ viện mới có cảm nhận quen thuộc với loại công phu này. Ha... ha...

Lập luận của lão nhân vô tình gợi nhớ cho Mạnh Đạt Nhân một điều.

Vì chưa tin lắm vào điều vừa nhớ, Mạnh Đạt Nhân cố gắng suy nghĩ thêm.

Suy nghĩ về điều vừa nhớ, kết hợp với đủ hình dạng các nhánh rễ xù

xì, nhất là liên tưởng đến chùm rễ kỳ lạ mà Mạnh Đạt Nhân từng cho đó là tâm pháp luyện công, Mạnh Đạt Nhân suy nghĩ thật lao lung.

Mãi một lúc thật lâu sau đó, do đã thức ngộ, đã hiểu và đã vỡ lẽ, Mạnh Đạt Nhân mừng rỡ kêu lên thật to:

- Tại hạ hiểu rồi, tại hạ có thể giải thích được rồi. Có một lần tại hạ tình cờ tìm thấy mảnh hoa tiên ghi kinh văn võ học được ẩn giấu bên trong một thanh trủy thủ, tại hạ có luyện qua. Nhờ vậy, những hình dạng của những nhánh rễ vì có liên quan đoạn kinh văn này, chắc chắn đó là vật của mục Cổ Mỹ Kỳ, hiện là Viện chủ Cửu U Quỷ viện. Tiền bối...

Thông thường, chỉ cần Mạnh Đạt Nhân kêu lên là đã hiểu, là có thể giải thích, thì lão nhân Trầm Quân nguyên là người đang chờ đợi điều đó ắt phải lên tiếng hỏi dồn.

Đang này, Mạnh Đạt Nhân lại được dịp nói luôn một thôi dài và toàn là những lời chỉ có Mạnh Đạt Nhân hiểu, không nghe lão nhân ngắt lời, dù chỉ một lần, Mạnh Đạt Nhân do kinh nghi nên tự ý dừng lại.

Quả nhiên, Mạnh Đạt Nhân ngờ không sai, sau một lúc lâu dừng lời, thật lạ, Mạnh Đạt Nhân vẫn không nghe lão nhân lên tiếng.

“Lão bỏ đi rồi ư? Là do Trầm Bội Uyển vì chờ mãi không thấy ta, buộc lão phải bỏ đi để tránh sự nghi ngờ cho nàng?”

Có phần hy vọng, Mạnh Đạt Nhân cố gọi:

- Trầm cô nương! Trầm tiền bối! Trầm cô nương có nghe tại hạ gọi không? Trầm cô nương?

Không thanh âm nào hồi đáp và quanh Mạnh Đạt Nhân chỉ còn là lớp sáng mờ mờ, dễ tạo cho Mạnh Đạt Nhân nhiều ảo giác, rằng nơi này là một quái trận thật sự do nhân vật nào đó trước đây đã lâu, từng là chủ nhân của địa đạo lập ra, cũng là người lưu lại sở học Cửu U qua hình dạng của các nhánh rễ.

Không dám manh động, cũng không dám nghĩ là bản thân có thể phá

trận xông ra, Mạnh Đạt Nhân đành cam tâm với số phận bị quái trận sanh cầm.

Để tránh sự phiền não tất yếu sẽ phát sinh, Mạnh Đạt Nhân chọt cho tay vào bọc áo, lấy thanh trủy thủ ra.

Chạm phần chốt, tách phần thân khỏi phần chuôi, Mạnh Đạt Nhân lại có trong tay mảnh hoa tiên có ghi kinh văn võ học được ẩn giấu trong thanh trủy thủ.

Đọc lại kinh văn dưới ánh sáng mờ mờ trong quái trận, Mạnh Đạt Nhân càng đọc càng dễ nhớ lại những hình dạng của những nhánh rễ kỳ quái, nhất là đến cụm rễ từng được lão nhân Trầm Quân quan tâm.

Ánh sáng tắt dần.

Màn đêm của ngày đầu tiên tại Thủy Bạc cốc đối với Mạnh Đạt Nhân đã buông xuống.

Lợi dụng đêm đen thanh vắng, Mạnh Đạt Nhân vận lực gọi to:

- Trầm cô nương! Trầm Quân tiền bối...

[thiếu một đoạn]

Ánh sáng mờ mờ lại xuất hiện.

Ngày thứ hai của Mạnh Đạt Nhân tại Thủy Bạc cốc bắt đầu với sự xuất hiện của cơn đói khát.

Không có vật thực, Mạnh Đạt Nhân đành tìm quên ở công phu Cửu U...

* * *

Cứ thế cho đến lúc ánh sáng của ngày thứ ba tàn dần, Mạnh Đạt Nhân chọt nghe ở bên ngoài quái trận có tiếng người rên rỉ:

- U... ư... Mạnh... Mạnh... thiếu hiệp...

Mạnh Đạt Nhân giật mình kinh hãi:

- Trầm cô nương? Ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?

Ngay khi dứt lời, chợt nhớ đến quái trận, Mạnh Đạt Nhân có phần khẩn trương:

- Tại hạ đang bị một quái trận giam giữ, trừ phi cô nương am hiểu, bằng không chớ vào đây.

Tiếng Trầm Bội Uyển rên rỉ càng lúc càng gần:

- Mạnh thiếu hiệp! Tiểu nữ... tiểu nữ...

Trầm Bội Uyển vẫn tiến vào quái trận, Mạnh Đạt Nhân lo sợ nhiều hơn là mừng vui. Vì nếu Mạnh Đạt Nhân nhớ không lầm thì chính Trầm Quân lão nhân từng thổ lộ, đến lão cũng không đủ am hiểu để phá trận, vậy Trầm Bội Uyển càng không thể.

Tuy nhiên, nếu vẫn không thể giải phá quái trận mà nàng vẫn liều lĩnh tiến vào, đủ chứng tỏ đã có chuyện xảy ra cho Thủy Bạc cốc.

Cuối cùng, với chút ánh sáng mờ mờ của ngày thứ ba sắp tan biến, Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy bóng dáng lão đảo của Trầm Bội Uyển xuất hiện.

Thoạt nhìn thấy dáng đi xiêu vẹo của nàng, biết ngay nàng đang lâm thương thế nghiêm trọng, Mạnh Đạt Nhân dù muôn hay không cũng đưa tay đón đỡ.

Không sớm cũng không muộn, đúng lúc này Trầm Bội Uyển lại hôn mê, miệng vẫn tiếp tục lẩm nhảm gọi:

- Mạnh... thiếu... hiệp...

Chưa bao giờ Mạnh Đạt Nhân cảm thấy bất lực như lúc này. Không thể phá trận xông ra, muôn có chút ánh sáng để xem qua thương tích cho Trầm Bội Uyển cũng không có, đến việc đón đỡ Trầm Bội Uyển, Mạnh Đạt Nhân cũng thực hiện một cách khó khăn. Sau ba ngày nhịn đói, nhịn khát, kết quả, bản thân Mạnh Đạt Nhân cũng khụy ngã dưới sức nặng mọi khi chỉ bình thường của nàng.

Gắng gượng lăm Mạnh Đạt Nhân chỉ có thể ngồi dậy, đặt nàng tựa đầu vào vai, và Mạnh Đạt Nhân tọa công chi trì cục diện đến lúc trời hùng sáng.

[thiếu một đoạn]

Trầm Bội Uyên chột cựa mình lai tỉnh:

- Mạnh thiếu hiệp? Vậy là Mạnh thiếu hiệp đã cứu mạng tiểu nữ?

Mạnh Đạt Nhân kinh nghi nhìn nàng:

- Đã xảy ra chuyện gì? Sắc diện của cô nương tuy còn nhợt nhạt nhưng thanh âm nghe đã đỡ hơn, thương thế của cô nương hiện như thế nào?

Nàng đưa mắt ngơ ngác nhìn quanh:

- Đây là đâu? Khẩu ngữ của Mạnh thiếu hiệp như muốn nói chúng ta vẫn đang ở Thủy Bạc cốc?

Mạnh Đạt Nhân giữ ý, đỡ nàng ngồi xa ra:

- Đêm qua, trước lúc cô nương tiến vào đây, tại hạ có lớn tiếng đề tỉnh, bảo cô nương đừng mạo hiểm tiến vào quái trận...

Nàng giật mình:

- Quái trận? Tiểu nữ nhớ rồi. Đâu như hôm trước, tiểu nữ có tình cờ nghe tiếng Mạnh thiếu hiệp gọi, khác với lời gia gia bảo là thuộc hạ đã bỏ đi. Tiểu nữ định tâm đi tìm thì gia gia giải thích, rằng thiếu hiệp do tự ý di loạn nên chẳng may lọt vào quái trận hóa ra là chỗ này.

Mạnh Đạt Nhân có phần ngờ vực:

- Sau đó cô nương không còn bận tâm, không muốn giúp tại hạ thoát trận?

Nàng lắc đầu, vẫn cứ đỏ mặt mỗi khi bất ý:

- Mạnh thiếu hiệp xin chớ ngộ nhận. Tiểu nữ đã chẳng thay đổi ý định

nếu lúc đó không có người của Thần môn xuất hiện.

- Họ đến bằng cách nào? Giữa họ và lệnh tổ có oán thù gì?

- Cách họ đến không liên quan đến lối xuất nhập bí ẩn chúng ta đã vào. Có lẽ giữa họ và gia gia có cừu thù sâu nặng, họ lòng kiếm khắp nơi, cuối cùng vẫn phát hiện Thủy Bạc cốc.

- Là nhân vật nào chủ xưởng? Lão họ Hoàng tên Kim Hoán hay Khổng Gia Lập?

- Có mặt lão họ Khổng. Nhưng nhân vật được gia gia quan tâm lại là một mỹ phụ, rất giống người lần đó đã xô Mạnh thiếu hiệp xuống vực ở sau Tam Diệp cốc.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Là Môn chủ Thần môn! Hiện tình lệnh tổ như thế nào?

Nàng lắc đầu:

- Ngay hôm Mạnh thiếu hiệp không từ mà biệt, đó là theo lời gia gia giải thích, do phát hiện có bọn Thần môn xâm nhập, tiểu nữ cùng gia gia liền tìm chỗ ẩn thân. Sau đó không lâu, độc chất lại tái phát, tiểu nữ cứ nửa tỉnh nửa mê, phó mặc cho gia gia xử trí.

Ngưng lời một chút, nàng nói tiếp:

- Trong đôi ba lần hồi tỉnh lại, có một lần tiểu nữ nghe tiếng thiếu hiệp gọi như đã kể, tiểu nữ định tâm đi tìm và nghe gia gia giải thích khác đi. Đến lần tỉnh lại gần đây nhất, tiểu nữ phát hiện chỉ còn lại một mình. Không thấy gia gia đâu. Vì lo lắng cho gia gia nên tiểu nữ có đi tìm. Kết quả tiểu nữ tình cờ lạc bước đến đây.

Mạnh Đạt Nhân cau mày:

- Người của Thần môn không phát hiện ra cô nương?

Nàng bảo:

- Chính tiểu nữ không phát hiện họ thì có. Dường như họ đã bỏ đi trong lúc tiểu nữ vẫn hôn mê.

- Nói như vậy, không lẽ lệnh tổ đã lọt vào tay họ?

Nàng thở dài:

- Tiểu nữ cũng lo ngại điều này. Chỉ tiếc, vẫn không hiểu giữa họ và gia gia có oán thù gì?

Mạnh Đạt Nhân chợt hỏi:

- Về phần thương thế của cô nương, chỉ là do độc chất phác tác thôi sao?

Nàng tỏ ra kinh ngạc:

- Bản thân tiểu nữ hiện đang cảm thấy hồi phục, có phải Mạnh thiếu hiệp đã cho tiểu nữ dùng giải dược?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Cô nương đang nghĩ gì, tại hạ thừa biết. Có phải lệnh tổ đã khuyên bảo cô nương, cho rằng chỉ có tại hạ mới có giải dược, giúp cô nương hóa giải độc chất?

Nàng đỏ mặt:

- Mạnh thiếu hiệp chớ quá đa nghi, gia gia không hề...

Mạnh Đạt Nhân xua tay:

- Câu chuyện cô nương kể tuy rất khéo, nhưng tiếc thay sắc diện của cô nương đã phản lại cô nương.

Nàng ngó người:

- Mạnh thiếu hiệp muốn ám chỉ điều gì?

- Cô nương thường hay đỏ mặt, cô nương có nhận biết điều đó?

Nàng ngắc ngứ:

- Nhưng đâu phải đỏ mặt là nói dối?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Không sai! Đối với người khác, họ lần đầu nói dối thường đỏ mặt. Riêng cô nương vẫn hay đỏ mặt nên khi nói dối sắc diện lại nhợt nhạt đi.

Dứt lời, Mạnh Đạt Nhân lại xua tay khi thấy nàng định biện bạch.

- Chậm đã! Tại hạ không định nói những gì cô nương vừa thuật lại là nói dối. Tại hạ tin cô nương đang thật sự bị độc chất công phạt. Suốt đêm qua cô nương vẫn hôn mê, đó là bằng chứng khó thể phủ nhận. Và như tại hạ từng biết, cô nương cứ hôn mê rồi lại tỉnh, tỉnh xong rồi lại hôn mê, việc gì đã xảy ra cho lệnh tổ cô nương bảo không biết cũng là sự thật. Nhưng khi cô nương có ý nghi ngờ tại hạ đã cho cô nương dùng giải dược, sau lại bảo là do lệnh tổ đề xuất, đây là lời nói dối.

Nàng càng thêm đỏ mặt:

- Tiểu nữ biết nói thế nào bây giờ, khi...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời:

- Vậy là cô nương và lệnh tổ từng đề cập đến tại hạ? Cô nương khỏi phải chối quanh, để tại hạ đoán thử xem. Này nhé, khi thấy cô nương lại bị độc chất công phạt, lại nhằm lúc lệnh tổ phải đối phó với Thần môn, lệnh tổ đương nhiên không còn thời gian tìm cách giải độc cho cô nương.

Nàng bảo:

- Gia gia phải đối phó với Thần môn, đó là một sự thật.

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ:

- Tại hạ cũng đâu nói khác? Chỉ có điều, vì lệnh tổ đã nghĩ tại hạ là

người của Cửu U Quỷ viện, do không thể phân thân, vừa lo đối phó với Thần môn, vừa giúp cô nương giải độc, chính lệnh tổ đã bảo cô nương đến đây và tìm tại hạ. Đúng không?

Nàng thở dài:

- Vậy thiếu hiệp nói đi, thiếu hiệp phải hay không phải là người của Cửu U Quỷ viện?

Mạnh Đạt Nhân cân nhắc:

- Tại hạ sẽ thật tâm nếu sau đó cô nương cũng thật tâm với tại hạ.
- Về chuyện gì?
- Về lệnh tổ, về nguyên nhân khiến Thần môn có oán cừu với lệnh tổ.

Nàng ngập ngừng:

- Điều này, có lẽ... tiểu nữ chỉ đáp ứng phần nào.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Chỉ một phần nhỏ thôi là đủ. Còn bây giờ,, cô nương hãy xem đây.

Nàng nhìn thanh trủy thủ đang được Mạnh Đạt Nhân trao cho:

- Chỉ là thanh trủy thủ. Sao?
- Ở phần tiếp giáp giữa chuôi và thân có một chỗ như bị nứt, cô nương có nhìn thấy?

Nàng gật đầu:

- Thấy rồi!
- Đây là vật tại hạ tình cờ nhặt được ở Hắc Thạch đảo, nơi mộ Cổ Mỹ Kỳ dùng để giam người. Cô nương hãy bấm mạnh vào vết nứt.

Nàng làm theo.

“Cạch.”

Và nàng kêu:

- Có cơ quan điều động?

Mạnh Đạt Nhân lại bảo:

- Từ đó có thể tách rời phần thân ra khỏi chuỗi. Cô nương thử xem.

- Rồi! Tách được rồi!

- Vậy hãy nhìn lòng rỗng của phần chuỗi.

Nàng lại kêu:

- Có một mảnh hoa tiên được cuộn lại.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu, khích lệ:

- Hãy mở ra xem!

Nàng mở mảnh hoa tiên ra:

- Là kinh văn võ học?

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Tại hạ cũng từng kinh ngạc như cô nương. Và vì lúc đó trong tình trạng bị mù Cổ Mỹ Kỳ giam giữ, tại hạ có thừa thời gian nên đã thử luyện theo kinh văn này.

- Kết quả thế nào?

- Quả là thứ tâm pháp thượng thừa hiếm có. Và nếu cô nương có thời gian thử luyện như tại hạ, cô nương sẽ thấy lạ vì phát hiện từ kinh văn này có thể dễ dàng nhận ra hình dạng của những nhánh rễ ở địa đạo chính là chiêu thức võ học.

Nàng lập tức buông rơi mảnh hoa tiên:

- Mạnh thiếu hiệp muốn ám chỉ đây là kinh văn số học của Cửu U Quỷ viện?

- Không sai! Và nếu ngay lúc đầu tại hạ nhận ra có lẽ đã có cách giải thích cho lệnh tổ hiểu. Đâu đến nỗi bị lệnh tổ nghi ngờ, lừa tại hạ đến đây và bị giam vào quái trận thập phân nguy hiểm này?

Nàng giật mình:

- Là do gia gia cố ý lừa Mạnh thiếu hiệp sao?

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Đương nhiên lệnh tổ không thể nói hết sự thật với cô nương. Theo tại hạ suy đoán, trong lần cô nương tỉnh lại và tỉnh cờ nghe tiếng tại hạ gọi, có lẽ khi cô nương đặt nghi vấn lệnh tổ thay vì nghe theo lời giải thích của cô nương, vẫn khẳng định xem tại hạ là người của Cửu U Quỷ viện?

Nàng đành thú nhận:

- Gia gia luôn đề quyết như vậy. Còn bảo trước sau gì thiếu hiệp cũng có cách thoát trận, đó là bằng chứng thuyết phục nhất cho thấy thiếu hiệp chính là người của Cửu U Quỷ viện.

- Do đó, khi không thể lo lắng cho cô nương, trước lúc lệnh tổ bỏ đi, cô nương từng được lệnh tổ khuyên phải đến đây tìm tại hạ? Vừa tạo cơ hội cho cô nương được giải độc vừa là kế hay nhất giúp cô nương thoát khỏi tay Thần môn?

Nàng lắc đầu:

- Lần này thiếu hiệp đoán sai rồi. Gia gia tuy có nói dối rằng thiếu hiệp tự ý đi vào đây, nhưng người không hề có ý khuyên tiểu nữ đi tìm thiếu hiệp.

- Thật ư?

- Hoàn toàn sự thật. Như tiểu nữ đã nói, lúc tỉnh lại đã thấy gia gia thất tung, tiểu nữ sau khi tìm khắp nơi không thấy bèn nảy ý đi tìm thiếu

hiệp.

- Cô nương hồ nghi tại hạ là người đã gây bất lợi cho lệnh tổ?

Nàng đỏ mặt:

- Dường như tiểu nữ đã ngờ sai?

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Quá sai là đằng khác. Rồi cô nương sẽ rõ, khi chính cô nương phải chịu chung cảnh ngộ như tại hạ, không thức ăn, không nước uống. Quái trận này là nơi hai ta táng thân.

Nàng thất kinh:

- Ý thiếu hiệp muốn nói, đã ba ngày qua...

Mạnh Đạt Nhân cười buồn:

- Đến việc tự đứng lên đi lại vào lúc này đối với tại hạ cũng là điều khó khăn.

Nàng hoang mang:

- Nếu vậy, dù tiểu nữ có được giải độc cũng vô ích?

Mạnh Đạt Nhân nghiêm giọng:

- Một lần nữa tại hạ minh định tại hạ không hề có giải dược, cũng chưa có bất kỳ hành động nào gọi là để giúp cô nương giải độc.

Nàng cau mày:

- Nếu là vậy, phải giải thích làm sao mỗi khi tiểu nữ ở gần thiếu hiệp lại cảm thấy chất độc như không còn phát tác?

Chàng hoài nghi:

- Có chuyện ày ư?

Nàng gật đầu:

- Theo gia gia kể lại, người từng hỏi và từng nghe thiếu hiệp đáp rằng, tiểu nữ hay tỉnh lại và tỉnh lại lâu mỗi khi thiếu hiệp cùng người động thủ. Và lần này cũng vậy, suốt ba ngày qua đâu có lần nào tiểu nữ tỉnh lại lâu như lần này?

Mạnh Đạt Nhân hoang mang:

- Nhưng tại hạ đâu có hành động gì khác, cũng đâu có giải dược cho cô nương dùng?

Nàng trầm ngâm:

- Gia gia cũng thử nghĩ đến chuyện này. Và người bảo, trừ phi trong người thiếu hiệp có mang theo loại dược vật quý hiếm. Bằng không, nhất định thiếu hiệp phải mà người của Cửu U Quỷ viện, và đã lên cho tiểu nữ dùng một ít giải dược, đủ để cứu tỉnh nhưng không đủ để hóa giải hoàn toàn.

Mạnh Đạt Nhân chột nhìn nàng:

- Cô nương dám cùng tại hạ thực hiện một cuộc thử nghiệm?

- Thử nghiệm gì?

Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Nhân nói về dược vật quý hiếm, quả nhiên gần đây tại hạ có dùng một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô. Chỉ cần một giọt máu của tại hạ nếu có thể giúp cô nương giải trừ độc chất, mọi nghi ngờ giữa chúng ta vậy là giải tỏa.

- Sao?

Nàng hồ nghi:

- Liệu có được không?

- Cần phải thử mới biết. Chỉ mong cô nương hãy một lần tin lời tại hạ.

Nàng ung thuận:

- Không như gia gia, tiểu nữ vẫn luôn tin ở thiếu hiệp.

Mạnh Đạt Nhân vội nhét lại mảnh hoa tiên vào phần chuôi, lấp trở lại thanh trủy thủ, sau đó dùng thanh trủy thủ trích ra vài giọt máu từ cổ tay.

Trầm Bội Uyển sau khi nhìn kỹ từng động tác của Mạnh Đạt Nhân, thấy không có gì khác lạ bèn ngửa cổ đón nhận những giọt huyết được Mạnh Đạt Nhân nhiều vào.

Chờ một lúc đủ lâu, Mạnh Đạt Nhân thận trọng hỏi:

- Thế nào?

Thay vì đáp, nàng bảo:

- Gia gia đã quá đa nghi, nghĩ thiếu hiệp chỉ muốn hại người.

Mạnh Đạt Nhân thở phào:

- Lệnh tổ có nghi cũng đúng. Chỉ trách tại hạ thiếu may mắn nên không có dịp giải thích.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân nhìn nàng:

- Không phải ngẫu nhiên lệnh tổ kết oán cừu với Thần môn, trong khi lệnh tổ từng am hiểu võ học của Thần môn. Huống chi vừa nghe đến tính danh của cô nương, lão Hoàng Kim Hoán liền nghĩ ngay lệnh tổ là Trầm Quân. Cô nương liệu có lời nào giải thích?

Nàng có phần lưỡng lự:

- Về việc này, tiểu nữ chỉ có thể nói rõ một điều, xấp xỉ năm mươi năm về trước, gia gia từng là người của Thần môn.

Mạnh Đạt Nhân sững sờ một lúc lâu, khiến Trầm Bội Uyển sinh nghi:

- Sao thiếu hiệp bàng hoàng?

Mạnh Đạt Nhân sức tỉnh hạ thấp giọng và hỏi nàng:

- Vậy điều gì khiến lệnh tổ mất hết võ công?
- Bị người ám toán lúc đang luyện công, gia gia giải thích như thế.
- Sau đó thì sao?
- Để lần tránh bị truy sát trong lúc vô phương hoàn thủ, gia gia tìm đến đây.
- Còn lệnh song thân thì sao?
- Do gia gia vô phương báo phục, nên khi lập gia thất người đề dồn mọi kỳ vọng vào gia phụ. Chuyện không thể cưỡng cầu, gia phụ mãi luyện công, quên câu dục tốc bất đạt, dẫn tới yếu mạng. Sự phiền muộn sau đó cũng đã khiến gia mẫu mệnh chung. Từ đó đến nay dù rất muốn, gia gia vẫn không dám thúc ép tiểu nữ luyện công. Trái lại, người chọn con đường khác, là...
- Là tự nghĩ ra công phu khắc chế, hy vọng cô nương sẽ thay lệnh tổ báo thù?

Nàng gật đầu:

- Đúng vậy! Thiếu hiệp vẫn chưa nói tại sao lúc này thiếu hiệp có vẻ bàng hoàng?

Mạnh Đạt Nhân chột xua tay:

- Tại hạ tuy chưa dám chắc nhưng ít ra cũng đã thức ngộ nhiều điều. Tuy vậy, nếu nói ra lúc này e quá sớm, hãy đợi đến lúc chúng ta tìm được cách phá trận đã.

Nàng kinh nghi:

- Mạnh thiếu hiệp có thể phá trận sao?

Mạnh Đạt Nhân lộ vẻ quả quyết:

- Giờ đã rõ, đây là nơi có lưu lại võ học của Cửu U Quỷ viện, tại hạ tự

tin quái trận này sẽ được giải phá nếu tại hạ biết tận dụng mọi hiểu biết có liên quan đến sở học Cửu U.

Nàng động tâm:

- Ý thiếu hiệp muốn nói, mọi võ học được lưu lại ở đây đã được thiếu hiệp hiểu thấu triệt?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Có chịu đói chịu khát ít ra cũng có phương diện nào đó hữu ích. Qua ba ngày chiêm niệm, tại hạ có thể tự phụ thấu hiểu được bảy tám thành. Và như vậy, nếu tại hạ suy đoán không lầm, quái trận này cũng phần nào đó có liên quan đến sở học Cửu U, nghĩa là tại hạ sẽ có cách thoát thân.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân đứng lên:

- Để tránh những bất lời không cần thiết, ngay từ lúc này có lẽ cô nương nên đi sát theo tại hạ.

Nàng cũng đứng lên:

- Có vẻ độc chất đã được giải trừ hoàn toàn. Sẽ tốt hơn nếu thiếu hiệp để tiểu nữ đi trước. Còn đi như thế nào thì tùy theo sự chỉ điểm của thiếu hiệp.

Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng chấp nhận:

- Có lẽ phải như thế thôi. Tại hạ thật đi không muốn nổi.

Không chút ty hiềm, Trâm Bội Uyển đưa tay dìu đỡ Mạnh Đạt Nhân:

- Đi như thế nào?

Mạnh Đạt Nhân cố che giấu tâm trạng ngại ngại, bảo:

- Đầu tiên hãy cứ đi bừa. Chờ xem trận thế phát động như thế nào đã.

Nàng nghi ngại:

- Liệu có ổn không?

- Ổn hay bất ổn, vẫn hơn là chúng ta cứ bị giam giữ mãi mãi.

Nàng tán thành:

- Được! Vậy thì đi! Một bước! Hai bước! Đủ chưa?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Trận thế quả nhiên có phát động. Hãy bước thêm một bước nữa.

Nàng vừa nhích chân, chưa đầy một bước, liền nghe Mạnh Đạt Nhân kêu:

- Dừng lại! Cô nương thử nhìn xung quanh xem.

Nàng biến sắc:

- Đều là những ảo giác với đủ hình dáng kỳ quái. Là những hồn ma ư?

Mạnh Đạt Nhân đáp khẽ:

- Là bóng quỷ thì đúng hơn. Nhưng đây là những bóng cố tình được biến hóa theo một phương thức nhất định.

- Là phương thức gì?

- Khó có thể nói ngay lúc này. Nào, tại hạ đã ghi nhớ cả rồi, hãy thử bước thêm một bước nữa. Một bước dịch chuyển là một lần quái trận biến hóa ảo giác, tạo nên thật nhiều hình bóng thâm u chập chờn được Mạnh Đạt Nhân gọi là bóng quỷ.

Tiếp theo đó, Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Rất có thể tại hạ suy đoán không sai. Lại là những chiêu thức võ học?

Bước tiếp nào!

Nàng vừa nhích động:

- Chậm đã! Tại hạ nhận ra rồi. Đây là hình thức để lưu lại một bộ pháp biến ảo. Chỉ cần hiểu bộ pháp tất có cách thoát trận.

Nghe Mạnh Đạt Nhân hô hoán như thế, nàng bán tín bán nghi:

- Dùng bộ pháp có thể thoát trận được sao?

Mạnh Đạt Nhân sau đó tuy tiếp tục cùng nàng bước đi nhưng vừa đi để nhận định những phương vị gọi là bộ pháp, Mạnh Đạt Nhân vẫn có thời gian để giải thích cho nàng hiểu sự việc.

Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Cổ Mỹ Kỳ tuy đang là Viện chủ Cửu U Quỷ viện nhưng đó là do mù tình cờ tìm thấy di học Cửu U. Mụ chưa từng đến đây, cũng không hề biết lại có một nơi như thế này, là nơi có thể gọi là thánh địa của Cửu U Quỷ viện.

Trầm Bội Uyển nghi hoặc:

- Sao Mạnh thiếu hiệp biết chắc điều này?

- Rất dễ! Vì nếu mụ đã biết có một nơi thế này, thử hỏi lệnh tổ làm gì có cơ hội lưu ngụ ở đây thời gian lâu mà không bị mụ bất ngờ tìm đến quấy rầy? Huống chi, tại hạ đã mấy lần cùng mụ giao đấu hoặc mục kích cảnh mụ giao đấu với người khác, chưa bao giờ tại hạ nhìn thấy mụ thi triển bộ pháp tương tự như bộ pháp tại hạ đang nhìn thấy ở đây.

- Từ đó, Mạnh thiếu hiệp nhận định đây là phương cách duy nhất để thoát trận?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu tự tin:

- Tại hạ nghĩ thế này, võ học Cửu U được lưu tại thánh địa này mới chính thật là toàn bộ sở học Cửu U. Cũng như nhân vật Cửu U Bà Bà trăm năm trước đã xuất hiện, công phu của mụ Cổ Mỹ Kỳ hiện giờ cũng chỉ là phần nào sở học Cửu U không hiểu vì sao bỗng lưu lạc giang hồ. Nếu ý nghĩ này là đúng, tại hạ tin rằng có lẽ tại hạ là người

đầu tiên được tiếp nhận toàn bộ di học Cửu U. Và sẽ không có gì ngạc nhiên nếu một lúc nữa đây, tại hạ nhờ bộ pháp thoát khỏi nơi này, quái trận sẽ tự tan biến, do nhiệm vụ lưu truyền bộ pháp đã có người tiếp nhận.

Nói đến đây, cũng là lúc Mạnh Đạt Nhân nhờ những kiến thức sẵn có về sở học Cửu U đã nhận định rõ toàn bộ những phương vị do muôn ngàn bóng quỷ ảnh luân phiên xuất hiện khi quái trận biến động, Mạnh Đạt Nhân chợt trầm giọng bảo Trầm Bội Uyển:

- Đây là lúc chúng ta có thể biết sự thể đúng sai thế nào. Cô nương hãy cẩn trọng và di chuyển phải nhanh. Nào, tả tứ hữu ngũ, thoái tam tiến lục, sau đó tả thất hữu nhị và thoái nhất tiến bát. Thoát!

Vẫn không quên Mạnh Đạt Nhân vì đuổi sức không thể đi nhanh, Trầm Bội Uyển nửa dìu nửa nâng Mạnh Đạt Nhân lên và di chuyển nhanh theo phương vị được chỉ điểm.

“Àm.”

“Rào... rào...”

Cùng với ánh dương quang chợt vỡ òa tràn ngập, động thất mà cả hai vừa nhanh chân thoát ra bỗng bật phát lên tiếng chấn động kinh hoàng. Cả hai vội quay đầu nhìn lại và không thể không rung động khi tận mắt nhìn thấy toàn bộ động thất đang từ từ đổ xuống phá hủy tất cả những gì từng được biết đến như một quái trận suốt thời gian dài chưa có người giải phá.

Trầm Bội Uyển lên tiếng với thần thái nghiêm trọng khác thường:

- Quái trận đã tự phá hủy. Lẽ nào Mạnh thiếu hiệp chính là nhân vật đầu tiên tiếp nhận toàn bộ di học Cửu U?

Mạnh Đạt Nhân cũng lên tiếng với giọng khàn đi vì xúc cảm chợt dâng lên tràn ngập:

- Vẫn chưa phải là tất cả đâu. Cô nương hãy nhìn sang bên hữu thì rõ.

Trầm Bội Uyên vừa đưa mắt nhìn đã cảm khái kêu lên:

- Đây là nơi nào? Không còn là Thủy Bạc cốc như tiểu nữ từng biết?
Hai chữ Quý cung kia hàm ý gì?

- Ha ha... Muốn biết rõ Quý cung là gì, sao hai người không hỏi bản
nhân? Ha... ha...

Tràng cười vang lên quá bất ngờ. Và càng bất ngờ hơn khi chủ nhân
của tràng cười xuất hiện với khá đông nhân thủ theo chân...

Hồi thứ hai mươi bốn

Ăn tình Thần môn

Mạnh Đạt Nhân biến sắc kêu khẽ:

- Cung chủ Địa Khuyết cung và thất đại phái? Họ đến đây làm gì?

Gọi là thất đại phái vì bảy nhân vật cùng xuất hiện với Cung chủ Địa Khuyết cung – Nhân vật vẫn luôn che kín chân diện đều là những nhân vật thuộc đủ hạng người và họ xuất hiện với diện mạo thật vốn có. Kỳ thực Mạnh Đạt Nhân thừa biết nhị phái trong thất đại phái đang có cùng một lúc đến hai đại danh xưng. Thứ nhất đạo trưởng Nhất Trần vừa là Chương môn Võ Đang vừa là Viện chủ Bách Nhân viện. Kế đến Chương môn Côn Luân có một vị sư bá tuy được mọi người biết đến qua danh xưng Vô Cực lão nhân nhưng thân phận thật sự lại là Cung chủ Thiên Tàn cung.

Sự xuất hiện cùng lúc với từng ấy người khiến Mạnh Đạt Nhân vừa kinh nghi vừa lo sợ. Và Mạnh Đạt Nhân sợ nhất vẫn là mưu đồ cùng dã tâm khôn lường của Cung chủ Địa Khuyết cung một nhân vật đang có bối phận tương tự Minh chủ võ lâm.

Và ngay câu đầu tiên Cung chủ Địa Khuyết cung đã để lộ ý đồ:

- Võ lâm thất phái từng có những công phu thất truyền. Hãy hỏi tiểu tử kia phải chăng y là người của Thần môn và hiện giờ y chính là người duy nhất am hiểu võ học thất truyền của các phái?

Đã có người xướng ắt phải có người phụ họa một kiếm khách với độ tuổi trung niên ngay lập tức tiến ra chỉ ngay vào mặt Mạnh Đạt Nhân:

- Tệ sư bá từng mục kích tiểu tử thi triển sở học từng thất truyền của tệ phái chính là Hồi Phong tuyệt thức. Nay thất đại phái đều hiện diện đông đủ, hãy để Thượng Quan mỗ làm chủ việc này thực hư ắt rõ.

Kinh tâm và lo sợ cho Mạnh Đạt Nhân không đủ sức đối địch vào lúc này Trầm Bội Uyên vội hô hoán:

- Chư vị chậm đã!

Vị Thượng Quan kiểm khách kinh nghi nhìn nàng:

- Cô nương là ai? Nếu là bằng hữu của tiểu tử hân cô nương cũng là người Thần môn?

Trầm Bội Uyển thở ra nhẹ nhẹ, nàng vẫn còn cơ hội giải thích. Nàng đáp:

- Tiểu nữ họ Trầm, tên Bội Uyển vô môn vô phái dĩ nhiên không liên quan đến Thần môn.

Cung chủ Địa Khuyết cung hắng giọng:

- Khẩu quyết vô bằng. Nếu cô nương không phải là người của Thần môn, hà cớ gì cô nương ngăn cản quân hùng tra hỏi tiểu tử kia về sở học của các phái đã bị thất truyền?

Nàng nghiêm giọng:

- Chính vì việc này tiểu nữ phải lên tiếng. Công phu của các phái đều phải hoàn toàn thất truyền? Kỳ thực chính những nhân vật trước khi thất tung có lưu lại...

Mạnh Đạt Nhân thoáng biến sắc:

- Đâu phải lúc cô nương đề cập đến chuyện này? Không khéo giang hồ sinh biến loạn.

Thượng Quan kiểm khách cau mặt:

- Cô nương sao không nói tiếp? Còn tiểu tử ngươi có ý gì khi bảo giang hồ sẽ sinh biến loạn? Biến loạn đã có rồi và có từ lúc sư bá ta phát hiện công phu Côn Luân xuất hiện ở ngươi.

Trầm Bội Uyển quay qua trách Mạnh Đạt Nhân:

- Thiếu hiệp phải để tiểu nữ nói. Có nhiều người hợp lực vẫn hơn một mình thiếu hiệp tự tìm cái chết bất minh của bao nhiêu thi thể không

đầu ở Tam Điệp cốc.

Cung chủ Địa Khuyết cung chột rúng động:

- Hoang đường! Ở Tam Điệp cốc làm gì có những thi thể không đầu? Nếu cô nương định đem một câu chuyện hoang đường hầu chạy tội cho Mạnh tiểu tử thì đừng trách bản Cung chủ phải xem cô nương như đồng bọn của y.

Trầm Bội Uyển nhưng không màng đến lời đe dọa của Cung chủ Địa Khuyết cung nàng vẫn tiếp tục thuyết phục Mạnh Đạt Nhân:

- Đã có nhiều người hiện giờ vẫn cho rằng thiếu hiệp cất giữ bí kíp Vạn Lưu. Thiếu hiệp phải cho họ biết sự thật. Từ đó sẽ minh bạch kẻ nào mới thật sự là người đắc thủ chân kinh, còn cố tình dùng thiếu hiệp làm bình phong che đậy mưu đồ bất lợi đối với võ lâm của y.

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Nhưng làm thế sẽ lợi bất cập hại. Ai dám cam đoan thất phái sẽ không vì chuyện này gây ra tranh giành hỗn loạn?

Đạo trưởng Nhất Trần vụt tiến ra:

- Vô lượng thọ Phật! Bí kíp Vạn Lưu chỉ có một, người nào giữ ắt có điều kiện am hiểu võ học của các phái thất truyền. Cô nương hàm ý gì khi bảo đang cố tình dùng tiểu tử làm bình phong che đậy?

Vốn có ác cảm nhất với Nhất Trần, Mạnh Đạt Nhân chột bĩu môi:

- Người của các phái nếu ai ai cũng quan tam muốn thu hồi công phu đã thất truyền có lẽ riêng đạo trưởng là không muốn?

Nhất Trần xẵng giọng:

- Lưỡng Nghi Nhị Nguyên của tệ phái vẫn luôn cần có đủ cương nhu nhị công. Sao bản đạo lại không muốn thu hồi?

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Thôi nào, Viện chủ Bách Nhân viện, chẳng phải Nhị viện Nhị cung đã chiếm hữu đa phần võ học từ bí kíp Vạn Lưu rồi sao?

Người của các phái nghe nói thế đều động tâm:

- Nói thế là ý gì? Chương môn Võ Đang phái sao lại là Viện chủ Bách Nhân viện?

Nhất Trần biến sắc quát to:

- Nhảm nhí! Tiểu tử ngươi sao dám bảo bản đạo là...

Với tính khí trầm tĩnh và tâm cơ hơn người Cung chủ Địa Khuyết cung bỗng bật cười:

- Tiểu tử ngươi đừng hòng dùng kế ly gián thất đại phái. Lời đạo trưởng Nhất Trần nói không sai. Người giữ bí kíp Vạn Lưu chính là người am hiểu sở học của thất truyền của các phái. Hôm nay bốn cung sẽ có cách buộc người phải cung xưng tất cả nhất là về hung thủ đã gây ra nghi án trăm năm trước. Ha... ha...

Đoán biết thế nào Cung chủ Địa Khuyết cung sắp ra tay, Mạnh Đạt Nhân mãi nghĩ cách đối phó nên không kịp ngăn cản Trầm Bội Uyên đang oang oang nói rõ sự tình.

Nàng nhìn mọi người:

- Mọi dấu vết lưu lại Tam Điệp cốc chính là đồ hình võ học. Chư vị nghĩ sao không thử tìm đến phía sau Tam Điệp cốc một địa điểm hoàn toàn là bùn ở dưới đáy vực? Chính nơi đó đang là nơi lưu giữ tám thi thể không đầu đều là người của Cái bang và thất đại phái.

Mạnh Đạt Nhân càng thêm lo ngại khi nhìn thấy Trầm Bội Uyên đang đưa cao một vật và giải thích với mọi người:

- Từ một thi thể như vậy tiểu nữ có phát hiện vật này. Chẳng phải là Thiết Chỉ Hoàn tín vật của Chương môn Nga My hay sao?

Vút! Vút! Vút!

Ngay khi Trầm Bội Uyển dứt lời từ trên cao bỗng có ba nhân vật đồng loạt lao xuống. Lo sợ tín vật Thiết Chỉ Hoàn sắp bị ba nhân vật nọ cướp đoạt Trầm Bội Uyển liền ném Thiết Chỉ Hoàn về phía tả nơi có một vị sư thái cứ nhìn chú mục vào Thiết Chỉ Hoàn.

Nàng còn hô hoán:

- Có lẽ sư thái đang là Chương môn phái Nga My? Hãy tiếp lấy tín vật.

“Vụt...”

Cung chủ Địa Khuyết cung nhanh tay hơn bỗng thi triển một luồng hấp kinh tác động vào Thiết Chỉ Hoàn, làm Thiết Chỉ Hoàn đổi hướng bay về phía lão...

“Vù...”

Hoàn toàn ngoài ý nghĩ của Trầm Bội Uyển một trong ba nhân vật mới xuất hiện bỗng chớp động thân hình vừa lao về phía Cung chủ Địa Khuyết cung vừa quát tháo âm ỉ:

- Cung chủ có ý gì khi cô tình không cho Định Tâm sư thái được tận mắt nhìn thấy di vật tổ truyền của phái Nga My? Hành vi của Cung chủ khiến Tiêu mỗ không thể không can thiệp! Đỡ!

“Ầm...”

Cùng với hành vi phát xạ hấp kinh để thu đoạt Thiết Chỉ Hoàn Cung chủ Địa Khuyết cung vẫn có phản ứng nhanh nhạy trong khi tung tả kinh Vô Minh hóa giải chiêu công của nhân vật vừa tự xưng họ Tiêu.

Mạnh Đạt Nhân lúc này mới có phản ứng dù đã muộn màng. Thoạt tiên Mạnh Đạt Nhân hô hoán:

- Tiêu bang chủ xin đừng để Thiết Chỉ Hoàn rơi vào tay mù sư thái giả dạng, cũng chớ để lão Cung chủ đắc thủ.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân quay qua trách cứ Trầm Bội Uyển:

- Sao cô nương cứ tùy tiện hành động? Cô nương thử nhớ lại xem, chẳng phải nhân dạng của mụ Cổ Mỹ Kỳ hoàn toàn giống nhân dạng của mụ sư thái kia sao?

Câu nói của Mạnh Đạt Nhân làm vị sư thái tức giận:

- Nam mô A di đà Phật! Tiểu thí chủ bảo nhân dạng của bản ni giống nhân dạng một kẻ khác?

Rốt cuộc Cung chủ Địa Khuyết cung vẫn lấy được Thiết Chỉ Hoàn. Lão bật cười khanh khách:

- Định Tâm sư thái. Chẳng phải bốn Cung chủ đã nói rồi sao, tiểu tử chỉ định dùng kế ly gián thất đại phái mà thôi. Còn vật này sư thái yên tâm lẽ nào bốn Cung chủ không giao lại cho sư thái? Ha...ha...

Vừa cười lão vừa ném trả Thiết Chỉ Hoàn lại cho Định Tâm sư thái.

“Vụt...”

Có cảm nhận lão Cung chủ Địa Khuyết cung vừa có thủ đoạn mờ ám, không nói không rằng Mạnh Đạt Nhân bất ngờ dịch chuyển thân hình.

“Vút.”

Với bộ pháp vừa thi triển Mạnh Đạt Nhân đã làm cho toàn thể những ai đương hiện diện đều phải sửng sốt khi nghiêm nhiên thu lại tín vật ngay trước mặt Định Tâm sư thái.

“Vút.”

Và thật lạ mắt Mạnh Đạt Nhân nhìn ngay vào bề mặt của Thiết Chỉ Hoàn để rồi lâu lên thất thanh:

- Sao không còn chữ Thiên vốn có trên Thiết Chỉ Hoàn?

Mạnh Đạt Nhân quắc mắt nhìn lão Cung chủ:

- Phải chăng lão vừa dùng nội lực để kịp xóa đi...

Cung chủ Địa Khuyết cung không hiểu sao chợt để lộ ra tia mắt nhìn

khiếp hãi. Và bất chấp Mạnh Đạt Nhân đang nói gì, lão bật kêu lên:

- Vạn Quỷ Ảnh? Tiểu tử ngươi chính là hậu nhân của Cửu U Quỷ? Người vừa thi triển Vạn Quỷ Ảnh công phu?

Vừa kêu lên lão vừa dịch chân bước lùi.

Cùng lúc đó nhân vật họ Tiêu chính là Tiêu bang chủ của Cái bang cũng dịch chân thoái bộ:

- Quả nhiên là Vạn Quỷ Ảnh! Công phu từ lâu nay đã thất truyền của Vạn Biến Cửu U Quỷ?

Quần hùng đều tái mặt kể cả Nhất Trần cũng chung tâm trạng. Họ nhón nháo kêu lên:

- Vạn Biến Cửu U Quỷ tái sinh?

Cạnh đấy có hai chữ Quỷ cung không lẽ đó là nơi Vạn Biến Cửu U Quỷ tạ thế và di lưu quỷ công tà độc?

Tình thế vụt biến đổi càng bất lợi hơn khi nghe có tiếng người hô hoán gọi Trầm Bội Uyển:

- Uyển nhi mau lại đây với nội tổ.

Mạnh Đạt Nhân giật mình đưa mắt nhìn về phía vừa phát tiếng gọi. Và Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc kêu lên:

- Là tiên bối ư?

Trầm Bội Uyển lập tức bật tung người về phía nhân vật đó:

- Gia gia! Hóa ra gia gia vẫn còn ở quanh đây.

“Vút.”

Trầm Bội Uyển vừa lao đến thì cạnh gia gia nàng, chính là Trầm Quân lão nhân chợt có thêm nhân vật thứ hai xuất hiện.

Nhân vật này cười lạnh với Mạnh Đạt Nhân:

- Tiểu tử ngươi vậy là hết phen này đến phen khác lừa dối lão phu. Việc ngươi là hậu nhân của Vạn Biến Cửu U Quỷ bốn môn nhất định sẽ không bỏ qua.

Sự xuất hiện của nhân vật này làm cho không ít người cảm phần. Họ gầm thét vang dội:

- Người của Thần môn đến rồi.

- Lão kia chính là người của Thần môn. Chúng ta đừng quên ai là kẻ thù đã làm người các phái chúng ta trăm năm trước bị thất tung.

Thái độ của lão Cung chủ Địa Khuyết cung thay đổi hoàn toàn. Lão cười đắc ý:

- Chư vị đã sai rồi! Hoàng Kim Hoán vừa tỏ ý địch với tiểu tử đủ thấy Thần môn không hề xem tiểu tử là người của họ. Ha... ha... Bốn Cung chủ giờ đã rõ kẻ chủ mưu gây ra nghi án trăm năm trước có liên quan đến tiểu tử.

Huống chi tiểu tử này là hậu nhân của Vạn Biến Cửu U Quỷ. Bao nhiêu tai họa đều xuất phát từ tiểu tử. Chính tiểu tử mới là công địch võ lâm.

Định Tâm sư thái là người đầu tiên hưởng ứng. Sư thái khoa nhẹ trường kiếm:

- Tiểu thí chủ nếu không mau giao hoàn toàn võ công bốn phái thất truyền chớ trách bản ni buộc phải xuống tay hạ thủ.

Nhất Trần đạo trưởng lao đến:

- Tiểu tử đã là công địch võ lâm, sư thái cần gì phải phí lời với tiểu tử? Tiểu tử mau tiếp chiêu.

“Vù...”

Cùng một lúc vị Thượng Quan kiếm khách cũng vẩy xạ trường kiếm:

- Ngươi còn không mau giao hoàn võ học Hồi Phong cho tệt phái? Đỡ

kiếm!

“Véo...”

Hai nhân vật này cùng xuất hiện với Bang chủ Cái bang, một người là Đoàn Trường Thắng trưởng lão Cái bang từng được Mạnh Đạt Nhân biết đến trong thân phận một nhân vật thuộc Bách Nhân viện.

Đoàn Trường Thắng cũng xuất thủ:

- Có lẽ công phu của bốn bang cũng lọt vào tay ngươi? Xem chiêu...

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân sau một lúc đi từ ngõ ngang này đến ngõ ngang khác giờ lại bị nhiều người liên thủ vây công. Mạnh Đạt Nhân động nộ:

- Một Côn Luân với thân phận thứ hai là Thiên Tàn, một Nga My có liên quan đến Cửu U thêm một Võ Đang và một Cái bang nguyên là người Bách Nhân viện. Tất cả chuyện này xảy ra đều do bọn Nhị cung Nhị viện các ngươi sắp đặt. Đã đến lúc Mạnh Đạt Nhân ta phải báo phục gia thù. Xem chiêu!

Mạnh Đạt Nhân vừa ra tay phát kinh liền nhận ra bản thân như vô lực sau ba đêm ngày đói khát.

Có nhận ra thì đã muộn nếu Mạnh Đạt Nhân chỉ có thể phát ra một kinh yếu đuối thì trái lại, chưởng và kiếm của bốn nhân vật nọ cứ hung hăng cuộn đến.

“Ào...”

“Vù...”

Mãi đến lúc tối hậu Mạnh Đạt Nhân mới nghe Trầm Bội Uyển đứng ở xa hô hoán:

- Chạy đi! Mạnh thiếu hiệp đang kiệt lực đâu có là đối thủ của bọn họ? Hãy mau mau...

Tiếng hô hoán của nàng bị tiếng quát nạt của Trầm Quân lão nhân cắt ngang:

- Uyển nhi! Ai cho ngươi lảm lời?

Tuy vậy tiếng hô hoán của nàng vẫn kịp thời nhắc nhở Mạnh Đạt Nhân.

Không thể chậm hơn Mạnh Đạt Nhân đành vận dụng bộ pháp vừa thấu triệt ngay bên trong quái trận.

“Vút.”

Những chiêu thức cuộn cuộn đều trượt vào khoảng không, khiến chủ nhân của những chiêu thức đều kêu lên kinh hoàng:

- Quả nhiên là Vạn Quỷ Ảnh?

Chợt họ nghe Cung chủ Địa Khuyết cung gầm thét:

- Chạy đâu tiểu tử? Hãy đỡ một chương Vô Minh của bọn Cung chủ.

“Viu...”

Họ đưa mắt nhìn và chỉ thấy một luồng kinh nhu lực của Cung chủ Địa Khuyết cung rút cuộc chỉ quật vào một trong vô vàn bóng quỷ mờ ảo do Mạnh Đạt Nhân tạo ra.

“Vút.”

Tất cả cùng động tâm khi nghe Cung chủ Địa Khuyết cung lại quát tháo:

- Tất cả hãy mau đuổi theo! Để tiểu tử thoát hôm nay, võ lâm tất sẽ mang họa sau này. Đuổi!

“Vút.”

“Vút.”

Họ lần lượt đuổi theo phương hướng Mạnh Đạt Nhân vừa bỏ chạy.

Tuy nhiên ngay lúc này hành vi tưởng chừng là nhất quán của họ có vấn đề lộ ra mỗi hiềm nghi ngấm ngấm. Vì ngoại trừ Đoàn Trường Thắng đang cùng Nhất Trần đạo trưởng sóng vai lao đi, bao nhiêu nhân vật còn lại đều cố tình lánh xa vị Thượng Quan kiểm khách và Định Tâm sư thái. Chính lời tố cáo của Mạnh Đạt Nhân vừa rồi đã gây ra mỗi hiềm nghi này.

Kể cả Thượng Quan kiểm khách dù đang đuổi theo Mạnh Đạt Nhân vẫn tìm cách không đi gần Định Tâm sư thái.

Từ một nơi ẩn nấp thật kín đáo Mạnh Đạt Nhân nửa đắc ý nửa hoang mang khi mục kích cảnh tượng này.

Bọn người đuổi theo Mạnh Đạt Nhân vì cảm thấy vô vọng nên đang từ từ bỏ cuộc. Đầu tiên là Định Tâm sư thái.

Định Tâm sư thái thở dài nhìn theo Cung chủ Địa Khuyết cung đang cùng Đoàn Trường Thắng và Nhất Trần đạo trưởng tiếp tục đuổi theo Mạnh Đạt Nhân:

- Nam mô A di đà Phật! Không biết chuyện tiểu tử nói về những thi thể không đầu ở phía sau Tam Diệp cốc thực hư thế nào? Bần ni...

Định Tâm sư thái phải dừng lời khi nhận ra những nhân vật còn lại tuy cũng đã bỏ cuộc nhưng vẫn cố tình đứng cách xa sư thái.

Sư thái biến sắc:

- Không lẽ chư vị tin vào lời tiểu tử nghĩ bần ni là người của Cửu U Quỷ viện? Bần ni...

Lần thứ hai Định Tâm sư thái phải dừng lời. Lần này do hành động của vị kiểm khách Thượng Quan.

Thượng Quan kiểm khách sa sầm nét mặt bực bội lên tiếng:

- Bổng dung lại bảo Thượng Quan Chiêu này là người của Thiên Tàn cung, hạng người như tiểu tử thật đáng hận! Hừ!

Dứt lời Thượng Quan Chiêu làm lui bỏ đi không để ý đến ánh mắt

nhìn dò xét của những nhân vật còn lại.

Định Tâm sư thái cũng cảm thấy phải lên tiếng:

- Nam mô A di đà Phật! Nước chảy càng ngày càng tới. Rồi sẽ có lúc bần ni buộc tiểu tử phải có lời giao phó rõ ràng. Hư thực thế nào rồi sẽ phân minh. Cáo biệt!

Họ đi rồi Mạnh Đạt Nhân mới cảm thấy kinh nghi về hành vi bỏ đi không một lần quay lại của Cung chủ Địa Khuyết cung và hai nhân vật Đoàn Trường Thắng, Nhất Trần.

Càng nghĩ càng thêm lo ngại, Mạnh Đạt Nhân vội từ chỗ ẩn thân lao ra.

Đúng lúc này một chuỗi thanh âm quen tai chột vang lên từ ngay phía sau Mạnh Đạt Nhân:

- Người vẫn muốn quay lại tìm Trầm Bội Uyển?

Mạnh Đạt Nhân định quay người lại thì thanh âm đó lập tức buông lời cảnh cáo:

- Chớ làm điều ngu xuẩn! Hãy đứng yên thế sẽ tốt hơn. Nên nhớ vào tình thế này cho dù người vận dụng Vạn Quỷ Ảnh hay Bát Quái Du Hình Bộ vẫn không thoát khỏi một kinh đang được ta chực chờ sẵn để lấy mạng người.

Mạnh Đạt Nhân rung động toàn thân và thừa hiểu lời này của Hoàng Kim Hoán hoàn toàn là sự thật.

Khẽ hít một hơi dài, Mạnh Đạt Nhân lên tiếng:

- Tiền bối vẫn có thái độ đối phó với tại hạ như kẻ thù sao?

Hoàng Kim Hoán nhân vật phía sau đang uy hiếp Mạnh Đạt Nhân lên tiếng:

- Người đâu cần ta đáp lời phải không? Người thừa hiểu tại sao mà đúng chứ?

Mạnh Đạt Nhân hắng giọng:

- Về chuyện bí kíp Vạn Lưu ư?

- Cứ tạm nói về bí kíp Vạn Lưu trước cũng được. Sao? Người định giải thích như thế nào?

Sẽ không còn cơ hội nếu Mạnh Đạt Nhân bỏ lỡ dịp này.

Mạnh Đạt Nhân hỏi:

- Chuyện xảy ra vừa rồi tiên bối đã xuất hiện ngay từ đầu hay là về sau tiên bối mới xuất hiện?

- Người tưởng ta sẽ tin vào những lời nhảm nhí của người, rằng ở Tam Điệp cốc hiện vẫn còn lưu giữ những thi thể của những nhân vật trăm năm trước đã thất tung?

Mạnh Đạt Nhân há miệng định nói thì ở phía sau Hoàng Kim Hoán buông tiếng cười khẩy:

- Muốn bịa chuyện chỉ ít người cũng phải bịa một chuyện nào đó dễ nghe hơn. Đừng nghĩ lão phu đã ngoài bảy mươi nhưng dễ bị gạt như trẻ lên bảy.

Mạnh Đạt Nhân tức giận:

- Đâu phải một mình tại hạ nhìn thấy những thi thể đó? Sao lão không thử hỏi Trầm cô nương?

- Trầm Bội Uyển cũng nhìn thấy ư?

Sau một thoáng yên lặng có lẽ để ngẫm nghĩ, Hoàng Kim Hoán chợt có lời lẽ hòa hoãn hơn:

- Được rồi! Ta tạm tin điều này là có thật. Nhưng liệu có liên quan gì đến bí kíp Vạn Lưu?

Mạnh Đạt Nhân thở ra nhẹ nhẹ:

- Ở vách động tại Tam Điệp cốc có những dấu vết võ học, lão biết

chưa?

- Sao?

Mạnh Đạt Nhân tự giận thân khi phải giải thích cặn kẽ điều mình không muốn giải thích:

- Nếu là lão giả như lão nhìn thấy tư thế luyện công của ai đó sau đó lại phát hiện vị thế phát chiêu của họ, có lưu lại rãnh rãnh trên vách đá người có bản lãnh cao minh như lão liệu lão có thể từ đó tự luyện lại hoàn toàn chiêu thức đó?

- Sẽ được nếu ta tình cờ biết được về khẩu quyết của chiêu thức đó.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Lão không thể tự ngộ ra khẩu quyết hay sao? Giả như lão tình cờ biết thêm bảy tư thế khác kèm với bảy vị thế phát chiêu của bảy nhân vật khác?

Hoàng Kim Hoán hừ lạnh:

- Dù có bao nhiêu tư thế có bao nhiêu vị thế phát chiêu cũng vô ích. Vì rõ ràng người vẫn phải cần có khẩu quyết.

Mạnh Đạt Nhân càng thêm tức giận buộc phải bật lời mai mỉa:

- Theo lời lão nói mọi nhân vật được chọn vào Thần môn đều thông tuệ hơn người. Vậy sao một chuyện dễ hiểu như thế này lão cũng không thể hiểu? Có phải lão đã quá già nên thần trí bỗng kém minh mẫn?

Hoàng Kim Hoán động nộ:

- Người đừng nghĩ ta không dám thả kình giết người. Nếu còn một lần như thế nữa chớ trách ta tuyệt tình.

Mạnh Đạt Nhân trong tư thế bị uy hiếp thở ra ngán ngẩm:

- Lão nghĩ gì về bốn chữ Vạn Lưu Quy Tông?

- Người hãy nói xem.

- Có phải bốn chữ này hàm ý sở học muôn nhà vẫn có thể quy về một nơi, một cội nguồn và chỉ ít có một điểm chung?

- Rồi sao?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai:

- Không sao cả, trừ việc tại hạ đã dựa vào đó tự nghiền ngẫm cả tám tư thế lẫn tám vị thế phát chiêu của tám thi thể không đầu để sau cùng nghiệm ra một khẩu quyết có thể dùng chung cho tám chiêu thức tuyệt học.

Hoàng Kim Hoán có vẻ thảng thốt:

- Người làm được?

- Tiền bối tin hay không là tùy, nhưng đừng bảo tại hạ phải nói ra khẩu quyết đó. Vì tại hạ thà chết quyết không thể nói.

- Người không quên sinh mạng người đang do ai uy hiếp chứ?

- Tiền bối hà tất phải đe dọa. Cứ thử xem, Mạnh Đạt Nhân này vì cô thân cô thích nên từ lâu đã định sẵn cho bản thân một quan niệm có gọi là một chủ trương cũng được.

- Chủ trương thế nào?

- Là ngoài chuyện xử sự ân oán phân minh thì bất kỳ kẻ nào chỉ một lần làm tại hạ mất đi lòng tin kẻ đó sẽ mãi mãi bị tại hạ xem như bất tín nhiệm.

- Người muốn ám chỉ ta?

- Không sai! Kể cả Thần môn cũng vậy. Từ nay về sau ngoài Không Gia Lập sẽ bị tại hạ xem như kẻ thù, vì đó là để thực hiện lời tại hạ đã hứa với Vũ Văn Kính Nhượng, thì bất kỳ ai có liên quan đến Thần môn cũng sẽ được tại hạ đối xử như Nhị viện Nhị cung.

- Nghĩa là...

- Tại hạ không xúc phạm người thì người cũng đừng xúc phạm tại hạ. Bằng như ngược lại, một phải trả một, ai gây tổn hại cho tại hạ ắt phải đón nhận điều mà kẻ đó gây ra.

Thanh âm của lão Hoàng có một thoáng ngập ngừng:

- Vũ Văn Kính Nhượng có ân với ngươi?

- Cũng có ân và cũng có oán. Nhưng ân nhiều hơn oán. Dầu sao Vũ Văn Kính Nhượng nhắm mắt tại hạ đã có hứa lời báo thù, vậy là tại hạ tự mình định phải liệt Khổng Gia Lập và Đào Vi Hải vào hàng thù nhân không đội trời chung.

Mạnh Đạt Nhân trong tình thế suy kiệt sau ba ngày chưa có ăn gì, đó là lý do để giải thích tại sao Mạnh Đạt Nhân không còn đủ thính lực chỉ ít để nhận biết ở phía sau không chỉ có một mình Hoàng Kim Hoán.

Và thanh âm của lão Lôi Đồng vang lên:

- Ngươi muốn nói là Vũ Văn đệ là do Khổng Gia Lập sát hại? Vậy còn Đào Vi Hải nào nữa?

Mạnh Đạt Nhân kịp trấn tĩnh sau một thoáng giật mình:

- Qua khẩu ngữ này dường như giữa lão và Vũ Văn Kính Nhượng có tình bằng hữu sâu đậm?

Lôi Đồng lên tiếng:

- Là ta đang hỏi ngươi chứ đâu phải ngược lại?

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Ý tại hạ muốn hỏi tư sự của Vũ Văn Kính Nhượng như thế nào lão có biết chưa? Kể cả mối thù của Vũ Văn gia nếu lão biết thì biết được bao nhiêu phần?

- Người có nhắc ta mới nhớ. Đào Vi Hải chính là kẻ thù đã hãm hại toàn bộ Vũ Văn gia?

- Không sai! Và Đào Vi Hải chẳng phải ai khác ngoài Khổng Gia Lập.

- Không thể được!

Thanh âm của lão Hoàng Kim Hoán vang lên:

- Thất vị chuyên sứ của bốn môn trước khi cùng chọn một người đã dò xét kỹ thân phận và lai lịch của người đó. Không thể nào có chuyện họ không phát hiện Khổng Gia Lập thay đổi họ tên?

Mạnh Đạt Nhân hừ nhẹ:

- Khổng Gia Lập đã tự miệng thú nhận, Còn tại sao lại xảy ra chuyện thay đổi tên họ này, có lẽ nhị vị nên xem xét lại cách thức chọn người của Thần môn.

Lôi Đồng vụt lên tiếng:

- Đương nhiên bọn ta không bỏ qua chuyện này. Phần Vũ Văn Kinh Nhượng y đã chết như thế nào?

Trong tình thế chẳngặng dừng Mạnh Đạt Nhân đành thuật lại tất cả kể cả việc được Vũ Văn Kinh Nhượng di tặng cho một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô.

Câu chuyện của Mạnh Đạt Nhân lần lượt làm cho Hoàng Kim Hoán và Lôi Đồng vỡ lẽ nhiều điều khác.

Thoạt tiên Lôi Đồng kêu lên:

- Nếu Khổng Gia Lập đích thực là Đào Vi Hải lẽ nào người từng chọn y vào Thần môn là người đã từng quen biết y?

Mạnh Đạt Nhân buột miệng hỏi:

- Là nhân vật nào đã chọn họ Khổng?

Lôi Đồng đáp một cách dè dặt:

- Là Môn chủ hiện giờ của bốn môn.

Mạnh Đạt Nhân động tâm:

- Vào thời điểm đó Môn chủ hiện nay đang giữ cương vị gì?

- Đại chuyên sứ!

Mạnh Đạt Nhân vụt kêu:

- Không lẽ đó chính là Thanh Thanh Tiên Tử người từng được tổ phụ của Vũ Văn Kính Nhượng tặng cho nửa nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô?

- Sao ngươi nghĩ vậy?

- Thuật trụ nhan! Thiên Niên Hà Thủ Ô do được tánh hợp với âm chất của nữ nhân ngoài việc giúp Thanh Thanh Tiên Tử có thêm nội công thâm hậu còn gìn giữ nhan sắc không bị phai tàn. Vậy là rõ rồi vì Thanh Thanh Tiên Tử muốn tạo lập vây cánh dù biết khổng Gia Lập là Đào Vi Hải mạo danh vẫn tìm cách thu nhận.

Đến lượt Hoàng Kim Hoán lên tiếng biểu lộ sự kinh ngạc:

- Trở lại nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô có phải đó là nguyên nhân khiến cho người không bị độc khí của Cổ Mỹ Kỳ gây hại và sau này còn nhờ đó để giúp Trầm Bội Uyển hóa giải chất độc?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Không sai! Và nhân đây tại hạ cũng hiểu thêm một điều. Chính được lực của Thiên Niên Hà Thủ Ô đã phát tán mỗi lần tại hạ vận dụng công phu đối địch. Đó là lý do cứ mỗi lần như vậy Trầm cô nương dù không có giải dược cũng hồi tỉnh sau thời gian dài hôn mê. Nếu như tại hạ không nâng giữ Trầm cô nương trên tay có lẽ không xảy ra nhiều lần kỳ tích này.

Hoàng Kim Hoán vụt chép miệng:

- Thôi được! Giờ này nói về công phu sở học của Cửu U, nguyên là kẻ thù từng gây họa cho bốn môn từ đời Môn chủ thứ nhất.

Mạnh Đạt Nhân nghe lạnh khắp mình:

- Nói sao? Vạn Biến Cửu U Quỷ gì đó từng là kẻ thù của quý môn? Ở đời Môn chủ thứ nhất có nghĩ là cách đây xấp xỉ hai trăm năm?

- Chính xác là ba lần hoa giáp, một trăm tám mươi năm. Đó là lý do khiến bốn môn luôn luôn cùng Cửu U Quỷ viện đối đầu. Sau vì Nhị viện Nhị cung cùng liên thủ bốn môn phải một mình chống chọi bọn họ.

Mạnh Đạt Nhân vội kêu lên:

- Nhưng việc tại hạ luyện được di học Cửu U chỉ là tình cờ đâu thể trách tại hạ?

- Bọn ta cần biết rõ sự việc xảy ra như thế nào.

- Lão Lôi! Lão từng bị Cổ Mỹ Kỳ giam tại Hắc Thạch đảo...

Lôi Đồng lớn tiếng nạt:

- Người từng biết ta có quan hệ với mục ác phụ, giờ biết ta chính là người của Thần môn có phải người định tố cáo ta có âm mưu phản lại bốn môn?

Mạnh Đạt Nhân ngắc ngứ:

- Tại hạ...

Hoàng Kim Hoán lên tiếng:

- Họ từng là phu thê bốn môn đã biết ngay từ đầu. Việc Lôi Đồng sau này nhân lúc bốn môn đang hỗn loạn có gặp lại thê tử cũng không có gì đáng trách. Chỉ trách là Lôi Đồng quá tin người, không ngờ trong thời gian Lôi Đồng tham gia luyện công phu ở bốn môn thì ở bên ngoài, thê tử của y đã hóa thành Viện chủ Cửu U Quỷ viện. Do không biết nên Lôi Đồng bị thê tử khống chế. Đó là lý do khiến Lôi Đồng bị thất tung một thời gian dài. Bù lại Lôi Đồng cũng gây không ít khó khăn cho Cổ Mỹ Kỳ đó là lên lấy đi một phần kinh văn võ học Cửu U khiến Cổ Mỹ Kỳ cho đến giờ vẫn chưa đủ lợi hại như Cửu U Ma Bà trăm năm

trước.

Mạnh Đạt Nhân nghe thế giật mình:

- Phần kinh văn bị lấy đi phải chăng được lão cất giữ trong một thanh trủy thủ?

Lôi Đồng chợt từ phía sau chuyển đến nhanh trước mặt Mạnh Đạt Nhân:

- Nói vậy thanh trủy thủ đó là do người cất giữ? Nó đâu?

Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Trong người tại hạ.

Lôi Đồng nôn nóng lấy ra và tách thanh trủy thủ ra thành hai phần như Mạnh Đạt Nhân từng làm.

Nhìn vào chuôi Lôi Đồng nghi ngại:

- Người đã xem và luyện qua kinh văn này?

Mạnh Đạt Nhân thản nhiên:

- Còn lại một mình trên Hắc Thạch đảo nếu không luyện để báo phục gia thù thì ít ra cũng để thoát thân. Tại hạ đâu phải hạng người cam tâm chịu chết?

Có tiếng của Hoàng Kim Hoán vang lên từ phía sau:

- Ta hiểu rồi. Do người đã luyện qua kinh văn đó, là kinh văn võ học Cửu U nên với trí thông tuệ của người, như đối với công phu thất truyền của các phái, tự người đã nghiền ngẫm và thấu hiểu toàn bộ di học của Vạn Biến Cửu U Quỷ có lưu tại Nại Hà Cốc này?

Mạnh Đạt Nhân chợt cau mày. Và do không thể biểu lộ phản ứng với Hoàng Kim Hoán người vẫn cứ đứng phía sau nên Mạnh Đạt Nhân đành tỏ lộ phản ứng với Lôi Đồng.

Mạnh Đạt Nhân chú mục nhìn lão Lôi:

- Nếu tại hạ đoán không lầm Trầm cô nương cũng đang ở đây? Và cùng hiện diện với Trầm cô nương hẳn phải có Trầm Quân lão Môn chủ của quý môn đời thứ bảy?

Ngay sau câu hỏi của Mạnh Đạt Nhân phản ứng của Lôi Đồng và Hoàng Kim Hoán hoàn toàn trái ngược.

Ở phía sau thanh âm của Hoàng Kim Hoán vang lên nghi hoặc:

- Với thân thủ hiện giờ của ngươi, đâu lý nào ngươi nhận biết sự hiện diện của Bội Uyển? Hay là ngươi...

Ở trước mặt Mạnh Đạt Nhân Lôi Đồng cả tiếng kêu át mắt câu nghi vấn dở chừng của lão Hoàng:

- Vì sao ngươi biết Trầm lão chính là...

Mạnh Đạt Nhân bật cười:

- Vì sao tại hạ biết phiên nhị vị tự nghĩ lại coi sẽ rõ. Còn riêng chuyện tại hạ những gì có liên quan đến Thần môn, đến đây là quá đủ rồi. Nếu trước kia tại hạ đã làm xem Thần môn là cứu cánh để có thể đặt hết hy vọng vào thì kể từ nay việc của Thần môn là của Thần môn, còn việc của tại hạ là của tại hạ, miễn phải xen vào. Ha...ha...

Thanh âm Trầm Quân lão nhân chột lên tiếng:

- Hoàng lão hữu! Y cười như vậy phải chăng nội lực thật sự đã cạn kiệt?

Trầm Bội Uyển như cố nén bất nhẫn khi lên tiếng nửa hờn nửa trách:

- Mọi sự việc như thế nào Uyển nhi đã nói cả cho gia gia nghe rồi có sao gia gia vẫn còn hồ nghi lại còn nhẫn tâm để y nhin đói nhin khát những ba ngày? Nếu chẳng phải nhờ y thông tuệ, tự thấu triệt bộ pháp Vạn Quỷ Ảnh, suốt đời này gia gia còn mong gặp mặt Uyển nhi sao?

Trầm Quân từ từ lộ diện trước mặt Mạnh Đạt Nhân sắc mặt phiên nảo vì lời trách cứ của Bội Uyển:

- Đã bao lâu rồi gia gia lúc nào cũng nơm nớp lo sợ mọi bất trắc. Hài tử đâu thể trách gia gia một khi gia gia chưa thể hiểu tiểu tử là hạng người như thế nào. Huống chi giờ đã hiểu rõ tiểu tử là người quá thông tuệ, gia gia thật sự không ngờ đấy.

Đoạn Trầm Quân nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Dựa vào đâu người đoán biết lão phu là Môn chủ Thần môn, còn biết đích xác là Môn chủ đời thứ bảy?

Mạnh Đạt Nhân nhìn lại lão:

- Tiền bối phải hứa ngay khi tại hạ giải thích xong và lời giải thích hợp lý tiền bối phải trả lại tự do cho tại hạ?

Trầm Quân nhếch môi cười lạt:

- Để người sống hay không lão phu còn chưa quyết định, vội gì người lại nghĩ đến chuyện được thả tự do trước?

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ:

- Được thôi! Tại hạ cũng phán đoán biết chư vị vì hiểu biết nông cạn thế nào cũng có thái độ này. Không sao! Tại hạ sẽ chống mắt chờ coi rồi đây chư vị làm thế nào đối phó nổi một nhân vật thật sự sẽ là Vạn Biến Cửu U Quỷ tái sinh. Trong khi đó chư vị lại phải còn chật vật đối phó Nhị viện Nhị cung những kẻ đã đắc thủ toàn bộ bí kíp Vạn Lưu.

Trầm Quân phần nộ nói với nét mặt sa sầm:

- Thật là ngông cuồng. Một tiểu tử như người máu đầu còn chưa ráo, có tư cách gì phê phán bọn lão phu, đều có niên kỷ hơn người bội phần, là những người hiểu biết nông cạn?

Lôi Đồng cũng có thái độ giận dữ:

- Vạn Biến Cửu U Quỷ có tái sinh hay không chỉ có người là kẻ duy nhất tiếp nhận di học của lão quỷ. Bọn ta giết người rồi còn lo gì chuyện sau này phải đối phó?

Mạnh Đạt Nhân quay mặt nhìn nơi khác và nói một câu băng quơ:

- Có giải thích đến mấy chữ vị cũng không tin. Tại hạ mong gì ngay lúc này chữ vị được nhìn thấy những gì đang xảy ra ngay bên ngoài Quỷ cung.

Trầm Quân nghi ngại:

- Người nói như thế muốn ám chỉ điều gì?

Mạnh Đạt Nhân không đáp.

“Vút.”

Thật nhanh, Trầm Bội Uyên xuất hiện ngay trước mặt Mạnh Đạt Nhân:

- Mạnh thiếu hiệp! Tiểu nữ đã bằng đủ cách cố làm gia gia và mọi người tin Mạnh thiếu hiệp, nhưng cho đến lúc này kết quả vẫn vô ích, vẫn chỉ có một mình tiểu nữ tin thiếu hiệp. Mong thiếu hiệp hãy nhẫn nại hơn, tiểu nữ khẩn thiết cầu xin thiếu hiệp.

Trầm Quân lão nhân hắng giọng:

- Uyển nhi! Đâu việc gì khiến hài tử phải hạ mình cầu xin y? Những ân tình trước đây của bốn môn do môn quy nghiêm ngặt nên gia gia không tiện cho hài tử tỏ tường, bốn môn đâu thể chấp nhận tồn tại cùng với hậu nhân của kẻ thù?

Trầm Bội Uyên lập tức có phản ứng quyết liệt:

- Gia gia! Hài nhi không phải là người của Thần môn càng không thể để hai chữ Thần môn làm sai lệch nhận định. Huống chi gia gia rồi đến lượt song thân hài nhi lâm cảnh khốn cùng đều do hai chữ Thần môn ban cho. Hài nhi chỉ biết trước sau hài nhi đã được Mạnh huynh cứu tử hai lần. Một lần là nhờ máu huyết của Mạnh huynh đã trả lại cho gia gia sinh mạng bé bỏng của hài nhi đây. Lần thứ hai cũng nhờ có Mạnh huynh hài nhi may mắn được sống sót không bị táng thân trong quái trận. Hài nhi phải tự có chủ kiến của hài nhi và chủ kiến đó

không vì bốn chữ Vạn Biến Lão Quỷ làm thay đổi.

Dứt lời Trầm Bội Uyển còn cố tình kéo dịch Mạnh Đạt Quân qua một bên và dùng thân mình che chắn cho Mạnh Đạt Nhân tránh khỏi những ánh mắt nhìn kinh ngạc, sững sờ của gia gia Trầm Quân và hai lão Lôi, Hoàng.

Nàng cao giọng minh định:

- Hải nhi nợ Mạnh huynh hai lần sinh mạng này bất luận là ai nếu muốn gây tổn hại cho Mạnh huynh trước hết hãy chế ngự hải nhi.

Trầm lão nhân biến sắc:

- Hải tử, ngươi sao lại dễ dãi cho tên tiểu tử lung lạc? Gia gia...

Trầm Bội Uyển nói bằng giọng chột ghen lại:

- Gia gia muốn nói thế nào cũng được. Muốn nghĩ hải nhi bị Mạnh huynh lung lạc hay nghĩ máu huyết của Mạnh huynh đang lưu thông trong huyết quản hải nhi khiến hải nhi thần trí đâm ra mê muội cũng không sao. Hải nhi chỉ biết làm theo lời giáo huấn của gia gia thôi, thọ ân phải báo đáp huống chi đây lại là ân cứu tử. Gia gia! Hải nhi cam... bất hiếu. Mạnh huynh sẽ gặp nguy nếu với sức lực hiện giờ lại gặp phải đại địch. Mong gia gia lượng thứ hải nhi phải đưa Mạnh huynh cùng đi. Gia gia bảo trọng. Cáo biệt!

- Chậm đã...

Cùng một lúc có hai người đồng loạt gọi như thế khiến Trầm Bội Uyển đình lại việc thực hiện ý định.

Nàng đưa mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Mạnh huynh vừa bảo tiểu nữ chậm lại?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu và đưa mắt nhìn Hoàng Kim Hoán:

- Tại hạ sẽ giải thích lý do nhưng trước hết hãy nghe Hoàng tiên bối có cao kiến gì?

Lão thử dài:

- Trước diễn biến này ta và Lôi lão đệ cùng với Trầm môn chủ đã có một chủ ý. Nếu người lập thế không tiếp tục luyện và vận dụng công phu Cửu U, chỉ còn vài ngày nữa là đến tiết Đoan Ngọ bọn ta nhất loạt đồng cử người như người được chọn. Hy vọng người nghĩ lại không để bọn ta thất vọng?

Trầm Bội Uyển nghi hoặc:

- Tuyển chọn để làm gì? Người được tuyển chọn là sao?

Hoàng Kim Hoán chép miệng:

- Bội Uyển! Người chớ lo! Tiểu tử hiểu rõ ta nói gì.

Nàng quay nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Giữa Mạnh huynh và Hoàng lão bá dường như đã có bàn chuyện gì từ trước? Về chuyện gì?

Mạnh Đạt Nhân chột cho tay vào bọc áo lấy ra một ngọn hỏa tập.

Sau khi xoay một vòng và rút bỏ những chất dẫn hỏa bên trong, Mạnh Đạt Nhân lấy từ chỗ tận cùng bên trong ngọn hỏa tập ra một vật nhỏ bằng đầu ngón tay.

Mạnh Đạt Nhân trao vật đó cho Trầm Bội Uyển miệng thì nói với Hoàng Kim Hoán:

- Tín vật tuyển chọn này là do của Vũ Văn Kinh Nhượng thúc thúc giao cho tại hạ. Lần này tại hạ xin được hoàn trả cho quý môn.

Trầm Bội Uyển xăm soi vật nhỏ bé trên tay:

- Tín vật tuyển chọn? Nghĩa là gì?

Hoàng Kim Hoán thì thất sắc:

- Người không chấp nhận?

Lôi Đồng cũng lấy ra từ trong người những năm vật nho nhỏ, tương tự vật được Trầm Bội Uyên cầm giữ.

Lão nói bằng giọng có phần lạc đi:

- Ta đã có ý định giao năm tín vật này cho ngươi, là tín vật của Đồ Nhị trưởng lão, của Hoàng lão đại, của Bạch Quan Nhật và hai nhân vật nữa có lẽ ngươi chưa từng được biết. Ý ta muốn nói rằng tất cả chúng ta đều tán thành đồng ý đề cử ngươi là nhân vật được tuyển chọn. Lẽ nào...

Mạnh Đạt Nhân xua tay:

- Đối với tại hạ Thần môn không còn làm tại hạ hứng thú. Huống chi...

Bị Mạnh Đạt Nhân ngắt lời và còn nói lời không chút nề nang, Lôi Đồng động nộ định quát tác.

Thật kịp đúng lúc Hoàng Kim Hoán dùng tay ra hiệu:

- Chớ nóng vội, Lôi lão đệ. Lão huynh vẫn muốn nghe tiểu tử nói tiếp.

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Tại hạ cũng không có gì nhiều để nói ngoại trừ việc cho rằng chư vị có chọn tại hạ cũng không đi đến kết quả gì.

Hoàng Kim Hoán nhướng mày:

- Sao lại không có kết quả?

Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn qua Trầm lão nhân:

- Chư vị thử hỏi Trầm tiên bối thì biết. Phải chăng tại hạ có vượt qua đệ thất quan có lọt vào đến đệ bát động và đệ cửu động thì tình thế vẫn không thay đổi?

Trầm Bội Uyên thâm hoang mang:

- Đệ thất quan? Đệ bát động? Đệ cửu...

Hoàng Kim Hoán chợt nhìn Trầm Quân:

- Tiểu tử muốn ám chỉ điều gì?

Trầm Quân thật sự bất động. Sau đó một lúc lâu lão vừa nhìn Mạnh Đạt Nhân vừa thở dài:

- Người từng duy nhất vượt qua đệ bát, đệ cửu quan đến nay vẫn còn sống chỉ có một mình lão phu. Qua sự việc này ta thật sự ngưỡng mộ ngươi là người hết sức thông tuệ. Duy ta không hiểu vì sao ngươi lại đoán ra ở nhị quan cuối cùng tổ sư bốn môn không lưu lại kinh văn võ học của công phu Cửu Trùng?

Hoàng Kim Hoán giật nảy mình:

- Có chuyện này ư? Tại sao ở hai quan ải cuối cùng lại không có để lại kinh văn võ học?

Riêng Lôi Đồng vì mất tự chủ phải lùi bước:

- Nếu đây là sự thật thì tiểu tử ngươi... tiểu tử ngươi bằng cách nào tự đoán ra? Phải chăng cũng như Trầm lão môn chủ ngươi ngẫu nhiên phát hiện tung tích của Môn chủ đời kế tiếp của bốn môn và đã được...

Hoàng Kim Hoán chợt có đôi mắt vụt lóe sáng:

- Lôi lão đệ nói không sai! Mạnh Đạt Nhân! Phải chăng ngươi đã có cơ duyên hội ngộ tể Môn chủ Tư Đồ Bình?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu và giọng nói có phần tự phụ:

- Tại hạ không cần gặp cũng có thể đoán biết. Vả chăng theo tại hạ nghĩ có lẽ Trầm tiên bối cũng biết phần nào nguyên nhân.

Trầm Quân ngạc nhiên:

- Ngươi muốn nói ngươi đã đoán ra sự thể vì có lần đã nghe ta lỡ lời đề cập đến ả Thanh Thanh Tiên Tử?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Không sai! Công thêm vào đó là tâm trạng thấp thỏm lo sợ của tiên bối mỗi khi nghe nói đến tên Thần môn. Từ đó tại hạ có thể suy ra từ lâu tiên bối đã đoán biết Thần môn đang có thể lực ngấm ngấm hình thành. Và thế lực này chính là nguyên nhân khiến tiên bối dù vẫn còn tại thế vẫn cam tâm chịu mọi người cho là thất tung. Thân là Môn chủ nhưng vẫn không đủ bản lãnh tiêu trừ thế lực này, điều đó chứng tỏ một Môn chủ như tiên bối chỉ có hư danh không hề có thực lực. Vì sao? Vì ở hai quan ải cuối cùng không hề có võ học di lưu. Và tiên bối mấy mươi năm qua cam tâm ẩn thân chỉ vì muốn minh bạch điều bí ẩn này tại sao tổ sư quý môn không lưu lại phần di học Cửu Trùng cuối cùng?

Với dáng tuyệt vọng toàn thân lão nhân họ Trầm chợt còng xuống, già nua và mệt mỏi:

- Người nói không sai một mảy may. Tuy ta phát hiện ra thế lực kia là do ả Thanh Thanh Tiên Tử chủ xưởng nhưng vẫn vô phương thế xử trị ả. Đã thế ả còn nhanh tay hơn ta suýt lấy mạng ta nhân lúc ta đang luyện công. Ta không cam tâm nhìn ả hủy hoại dần thanh danh hai trăm năm được tổ sư bốn môn gây dựng. Ta phải khám phá điều bí ẩn đó. Thật đáng tiếc tâm lực đã thiếu, cho đến giờ ta vẫn lực bất tòng tâm.

Hoàng Kim Hoán nghe mà bàng hoàng:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ?

Họ nhìn nhau và đồng kinh ngạc khi nghe Mạnh Đạt Nhân lên tiếng:

- Trước hết chư vị hãy tìm hiểu thử xem Thanh Thanh Tiên Tử làm điều đó để làm gì. Và muốn như vậy tại hạ mạo muội có một lời khuyên chư vị hãy đến ngay Quỷ cung, đừng bỏ lỡ cơ hội.

Hoàng Kim Hoán giật mình:

- Đến đó để làm gì?

Riêng Trầm Bội Uyên là có phần quyết đoán hơn:

- Mạnh huynh đã nói như vậy tất phải có lý do. Được! Tiểu nữ xin đưa Mạnh huynh đi.

Thấy vậy tất cả cùng lao đi...

Thù nhân lộ diện

Quá kinh ngạc trước cảnh đang nhìn thấy Trầm Bội Uyển định lên tiếng thì ngay ở phía sau, thanh âm Hoàng Kim Hoán ào ào vang lên:

- Công phu của Cung chủ Địa Khuyết cung không thể xem thường. Tốt hơn hết chúng ta đừng gây bất kỳ tiếng động nào.

Không có cách này thì có cách khác Trầm Bội Uyển lập tức nghiêng đầu phụ nhĩ thì ào ào vào tai Mạnh Đạt Nhân:

- Như họ đang đợi ai quay ra từ Quỷ cung?

Mạnh Đạt Nhân dù đang muốn được yên tĩnh để ngẫm nghĩ nhưng vẫn phải giải thích vào tai nàng:

- Nhị viện Nhị cung, bốn nhân vật đứng đầu vẫn còn ở bên ngoài đủ hiểu họ không dám tùy tiện xông vào. Nguyên nhân tại sao, có thể là hai. Thứ nhất Quỷ cung không phải là nơi ai muốn vào thì vào muốn ra thì ra. Từ đó dẫn đến điều thứ hai, trong lúc họ chần chừ thì có người nào đó lọt luôn vào trong. Họ chờ kết quả bi thảm sẽ xảy ra cho người đó, vừa hy vọng kẻ đó quay lại an toàn để họ đồng loạt hạ thủ.

- Hạ thủ? Để làm gì?

- Ai cũng phải nghĩ bên trong Quỷ cung tất phải tàng ẩn nhiều kinh thư võ học. Nhị viện Nhị cung nào muốn có người phỗng tay trên?

- Mạnh huynh đoán thử xem kẻ đó là ai?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Chúng ta đến quá muộn, không mục kích ngay từ đầu muốn đoán cũng khó.

Trầm Bội Uyển cứ nằng nặc:

- Nhưng tiểu nữ lại muốn nghe huynh đoán. Còn sai đúng thế nào cứ để hạ hồi phân giải.

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Tại hạ đang mất tự tin đây. Đã một lần đoán sai, khiến tại hạ sau này phải dè dặt hơn.

- Huynh đoán sai điều gì?

- Cô nương cứ nhìn thử xem nụ Cỏ Mỹ Kỳ. Quả nhiên nhân dạng của nụ có phần giống Định Tâm sư thái, nhưng nụ cao hơn và nhất là có đôi mắt tinh quái hơn. Tại hạ đã lầm khi đề quyết nụ chính là Định Tâm sư thái giả dạng.

Trầm Bội Uyên trấn an:

- Ai chẳng phải một lần lầm lẫn. Mạnh huynh đừng vì việc này để mất đi dũng khí.

Mạnh Đạt Nhân cười buồn:

- Không muốn mất cũng phải mất. Cảnh ngộ hiện giờ của tại hạ quả thê thảm.

Nàng xịu mặt:

- Chỉ tại gia gia quá đa nghi khiến Mạnh huynh chịu đủ điều cơ cực.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Lệnh tổ không đáng trách. Chim đã bị tên đương nhiên lần sau thấy cành cong là sợ.

Và Mạnh Đạt Nhân thở dài.

Nao lòng khi nghe tiếng thở dài của Mạnh Đạt Nhân, Trầm Bội Uyên chột thâm thì:

- Nếu Mạnh huynh thật sự không trách gia gia muội... muội thật là cảm kích.

Nàng thay đổi lối xưng hô khiến Mạnh Đạt Nhân ngỡ ngàng:

- Cô nương... Cô nương sao lại xưng hô như vậy?

Nàng đỏ mặt:

- Không kể ân cứu tử hai lần của Mạnh huynh trong người muội giờ có chung một giòng máu như Mạnh huynh, muội không xứng đáng là muội muội của huynh sao?

Mạnh Đạt Nhân thần thờ:

- Toàn bộ thân nhân của tại hạ đều bị sát hại, nếu có được một hảo muội như cô nương đây tại hạ còn ước mong gì hơn?

- Đã vậy sao huynh không gọi một tiếng muội muội cho ấm lòng?

- Muội... Ta...

Trần Bội Uyển vẫn kề sát miệng vào tai Mạnh Đạt Nhân:

- Muội sẽ là hảo muội muội của huynh. Và từ lâu rồi muội nghĩ muội đã là người của huynh rồi.

Mạnh Đạt Nhân đỏ mặt:

- Muội...

Nàng thì thào:

- Không là người của huynh sao muội được huynh nâng trên tay cho tựa vào người, lại còn vì muội chịu nhẫn nhục và tha thứ cho gia gia? Hay huynh không muốn muội trở thành người của huynh?

- Muội muội... Ta...

Nữ nhân nào cũng vậy hễ được dịp là lấn tới. Huống chi đã thố lộ tâm can đến mức độ này, Trần Bội Uyển đâu còn ngần ngại gì không thố lộ thêm.

Nàng thì thầm:

- Suốt kiếp này muội đâu còn dám nghĩ tới ai khác ngoài huynh. Nam cô nữ quả, đâu phải chỉ có một lần muội cùng huynh thân cận ở nơi không người nhìn thấy? Huống chi suốt ba ngày ba đêm muội luôn được huynh nâng trên tay, câu nam nữ hữu biệt đâu còn nghĩa gì đối với muội? Huynh là người đầu tiên và mãi mãi sẽ là người duy nhất thân cận với muội.

- Ta... ta thật sự có lỗi. Ta... ta...

- Huynh yên tâm! Huynh không phải là người có lỗi. Lỗi là ở trời cao khéo chỉ bày ra chuyện cho muội và huynh tương hội? Huynh bảo đúng hay sai nào?

Mạnh Đạt Nhân chậm rãi hít vào một hơi thật dài:

- Cao xanh không có lỗi. Trái lại muội và huynh hai ta còn phải cảm kích sự sắp đặt của trời xanh nữa là khác.

Nàng đỏ bừng mặt:

- Mạnh huynh...

Chàng thì thào:

- Trầm muội...

Đúng lúc này chợt có tiếng Trầm Quân hắng giọng:

- Có người quay ra từ Quỷ cung kia.

Và Hoàng Kim Hoán thắng thốt:

- Lại là Vạn Quỷ Ảnh công phu. Lời đề tỉnh của tiểu tử quả là không sai.

Thêm một nhân vật nữa am hiểu sở học của Vạn Biến lão quỷ.

Mạnh Đạt Nhân như người từ tiên cảnh trở về thực tại.

Chàng nhìn lên và thấy chỉ có bốn nhân vật đứng đầu Nhị viện Nhị cung đang nhón nháo, nào có ai thi triển công phu Vạn Quỷ Ảnh như

Hoàng Kim Hoán vừa thì thảo kêu lên.

Cũng may thanh âm của Cung chủ Địa Khuyết cung vang lên đủ giải thích cho chàng hiểu.

- Lúc vào thì không có lúc quay ra thì lại có bộ pháp thượng thừa? Cô tử tử nói gì đi chứ? Sao Cô tử tử cứ chần chừ không chịu xông vào Quỷ cung?

Mụ Cổ Mỹ Kỳ bối rối với nét mặt ngượng ngùng:

- Không phải ta đã giải thích rồi sao? Kinh văn Cửu U của ta đã đánh mất một phần. Thiếu phần đó ta có vào Quỷ cung chỉ để nạp mạng.

Vô Cực lão nhân hắng giọng:

- Từ lão đệ đừng vội oán trách nhị tỷ. Ta cũng nghĩ rất nhiều về điều này. Có trách là trách lúc chúng ta tiếp nhận di học của bốn vị tiên sư, họ đâu có lời nào đề cập tới nơi tọa lạc của Quỷ cung. Thiển nghĩ, có lẽ Cửu U Ma Bà trăm năm trước cũng không thể biết Quỷ cung ở đâu.

Nhất Trần đạo trưởng cũng tiếp lời khuyên giải lão Cung chủ Địa Khuyết cung họ Từ:

- Đồng thời tiếp nhận di học của bốn vị tiên sư rõ ràng bốn chúng ta chỉ tiếp nhận di lệnh là thu hồi bí kíp Vạn Lưu trăm năm trước đã bị Môn chủ Thần môn vô tình làm cho thất lạc. Việc có phát hiện Quỷ cung hay không có đặc thủ thêm võ học nào nữa của Vạn Biến Cửu U Quỷ đâu phải trách nhiệm của chúng ta?

Cung chủ Địa Khuyết cung bật cao giọng vì bức tức:

- Trong bốn người chúng ta tuy Từ mỗ là người có bồi phận nhỏ nhất nhưng trong chúng ta có ai chịu vất vả lo toan đủ điều như Từ mỗ không?

Cổ Mỹ Kỳ cười lạt:

- Lại thế nữa rồi. Phải ta biết Từ cung chủ là người có công phát hiện ra bí kíp Vạn Lưu cũng là người dày công sắp đặt bày mưu tính kế để

có thể đắc thủ chân kinh đến quý không hay thần không biết.

Cung chủ Địa Khuyết cung quắc mắt:

- Cổ tỷ tỷ muốn ám chỉ điều gì?

Nhất Trần đạo trưởng vội lên tiếng khuyên ngăn:

- Đủ rồi! Chuyện bí kíp Vạn Lưu hãy tạm gác lại. Điều chúng ta cần phải lo cách đối phó ngay bây giờ là phải lo đối phó với nhân vật vừa chiếm đoạt di học Cửu U.

Cung chủ Địa Khuyết cung chột tỏ ra gay gắt:

- Nếu muốn đối phó, Từ mẫu vẫn giữ nguyên ý định ban đầu. Và muốn vậy Cổ tỷ tỷ phải đưa bốn người chúng ta một lần vào Quỷ cung.

Cổ Mỹ Kỳ cau mặt:

- Ta đã bảo ta không đủ bản lĩnh để xâm nhập Quỷ cung.

Vô Cực lão nhân xen vào:

- Thôi đừng gay gắt nhau nữa. Hay là Cổ muội thử một lần nữa xem sao? Chưa thử vào sao không biết là không được?

Cổ Mỹ Kỳ tái mặt:

- Không lẽ nào huynh cũng không tin Cổ Mỹ Kỳ này? Phải chăng lão huynh cũng suy nghĩ tuy ngay lúc này ta không thể vào nhưng sau đó khi chẳng còn ai ta sẽ lên đi một mình?

Cung chủ Địa Khuyết cung hừ lạnh:

- Việc chưa đến thật khó nói trước. Phải chi lần đó Từ mẫu có may mắn chọn đúng phần di học của Cửu U Ma Bà thì bây giờ mẫu sẽ ung dung đưa tất cả vào Quỷ cung.

Cổ Mỹ Kỳ bật lời:

- Từ Nhất Đông ngươi khỏi phải nói khích ta. Được ta sẽ đưa tất cả

vào. Nhưng ta vẫn nói trước là nếu có gì bất ổn xảy ra đó là tại người miền cương ta. Đi!

Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn bọn họ lần lượt biến mất sau động khẩu dẫn vào Quỷ cung, người dẫn đầu chính là mục Cổ Mỹ Kỳ Viện chủ Cửu U Quỷ viện.

Trầm Bội Uyển cảm thấy có cơ hội lên tiếng, vội hỏi mọi người:

- Gia gia! Bọn họ vừa đề cập đến chuyện gì liên quan đến Thần môn trăm năm trước?

Trầm Quân hắng giọng:

- Sự thật cũng không khác gì mấy so với lời suy đoán của tên tiểu tử mấy hôm trước. Võ lâm thất đại phái vì muốn đối phó với Cửu U Ma Bà, cạnh mục này còn có Nhị cung Nhị viện nên cố tình đến Tam Điệp cốc bàn kế. Rồi đúng lúc họ nghĩ ra bí kíp Vạn Lưu, bọn Nhị viện Nhị cung bỗng xuất hiện định chiếm đoạt. Môn chủ bốn môn lần đó đã xuất hiện kịp thời giải nguy cho thất đại phái. Mãi sau này theo lời Môn chủ thời đó di ngôn trong lúc giao tranh chẳng hiểu ai trong bọn ác ma đã lên giường đi chân kinh khiến cho cả bọn nghi kỵ lẫn nhau. Phần người của các phái trong khi Môn chủ bốn môn nghĩ họ đã an toàn thì sau này vỡ lẽ tất cả đã một đi không trở về.

Mạnh Đạt Nhân buột miệng hỏi:

- Nếu không phải là người của Nhị viện Nhị cung thăm sát họ không lẽ còn có thêm nhân vật khác?

Trầm lão nhân thở dài:

- Vào thời điểm đó thật khó nghĩ còn có ai có bản lĩnh xuất quỷ nhập thần để cùng một lúc có thể thăm sát tất cả.

Bội Uyển cau mặt:

- Ngoài bản lĩnh xuất thần ra có lẽ người đó còn có một mối thâm thù với toàn thể võ lâm mới thản nhiên vui từng thi thể xuống bùn sau khi

tiện bỏ thủ cấp của từng nhân vật.

Hoàng Kim Hoán bảo:

- Điềm lại sự biến xảy ra trên giang hồ vài trăm năm nay trở lại đây, có lẽ chỉ có Vạn Biến lão quỷ là đại ma đầu duy nhất bị các quần hùng võ lâm đại phái phải liên hiệp thủ vây hãm. Có khi nào hung thủ đã gây ra trận thảm sát ở Tam Điệp cốc là người có liên quan đến Vạn Biến lão quỷ?

Trầm lão nhân lắc đầu bác bỏ:

- Hãy nhìn Quỷ cung phía trước thì biết, Vạn Biến đại ác ma đầu nếu thật sự còn hậu nhân thì Quỷ cung đầy bí ẩn thế kia đâu thể tồn tại đến tận bây giờ? Hậu nhân của lão quỷ ắt đã tìm đến từ lâu và võ lâm đâu được hưởng thái bình suốt thời gian dài vậy?

Mạnh Đạt Nhân chợt quay đầu nhìn hoàng Kim Hoán:

- Có phải vì nghĩ bí kíp Vạn Lưu lần đó là do một trong Nhị viện Nhị cung bày trò với mưu đồ độc bá võ lâm nên quý môn luôn có định kiến với ai đó vô tình có thân thủ sở học liên quan đến võ học Vạn Lưu?

Hoàng Kim Hoán chưa kịp trả lời thì Trầm lão nhân đã nhanh miệng giải thích:

- Căn tắc vô ưu. Sau khi xảy ra câu chuyện ở Tam Điệp cốc những Môn chủ đời sau của Thần môn phải tuân thủ nghiêm theo một nghiêm lệnh: hoặc tìm và hủy bỏ bí kíp Vạn Lưu tránh việc ác nhân dùng sở học đó đối phó lại bốn môn, hoặc tìm cách trao trả cho cách phái nếu người các phái không hề đối địch với bốn môn.

Hoàng Kim hoán gật đầu nói thêm với Mạnh Đạt Nhân:

- Nghiêm lệnh của bốn môn là như vậy người đừng trách ta sao ta bỗng thay đổi thái độ từ khi biết người am hiểu võ học thất truyền của các phái.

Mạnh Đạt Nhân thoáng lạng người trầm ngâm:

- Qua những gì bọn họ vừa cay cú nói với nhau dường như bọn người Cửu U Ma Bà sau đó lần lượt đều bị thiệt mạng và di học của họ gần đây mới lọt vào tay bọn người Cổ Mỹ Kỳ. Cụ thể lúc Cổ Mỹ Kỳ còn là nguyên phối của Lôi lão, mụ vẫn chưa có được di học này.

Lôi Đồng miễn cưỡng đáp lời:

- Kỳ thực cho đến tận bây giờ ta vẫn chưa thể hiểu vì sao mụ lại thay đổi tâm tánh. Trước kia mụ đâu có như vậy? Và ta nghĩ có lẽ là do võ học Cửu U gây ra. Vì khi ta tình cờ gặp lại mụ chỉ ít mụ đã luyện võ công Cửu U hơn mười năm.

Mạnh Đạt Nhân buột miệng hỏi:

- Tính đến nay thì được bao nhiêu năm?

Lôi Đồng đáp:

- Xấp xỉ hai mươi năm!

Mạnh Đạt Nhân nhíu mày:

- Vậy là khoảng thời gian mụ có giao tình với Tôn Bằng.

Lôi Đồng giật mình:

- Tôn Bằng? Người muốn nói đại cửu của người?

Chàng thở ra:

- Không sai! Câu chuyện đã được tại hạ thuật cho lão nghe khi còn ở Hắc Thạch đảo, vẫn còn thiếu một phần mãi sau này tại hạ tình cờ mới biết. Đó là giữa mụ họ Cổ và Tôn Bằng cũng có một thời ân ái mặn nồng, mà theo lời chỉ chiết của mụ thì đó là để Tôn Bằng tạm quên đi mối tình tuyệt vọng giữa y và gia mẫu.

Hoàng Kim Hoán trở mặt:

- Tôn Bằng là đại cửu của người, sao y lại có mối tình vụng trộm với

mẫu thân của người được?

Mạnh Đạt Nhân gượng cười:

- Tại hạ nghĩ rằng chỉ có một cách lý giải là giữa gia mẫu và Tôn Bằng không thật sự có tình huynh muội. Một trong hai người có người từng được Tôn gia nhận làm dưỡng tử có thể là gia mẫu cũng nên.

Lôi Đồng bỗng có phần dè dặt:

- Nếu thật sự có chuyện này ta nghĩ ta có thể giúp người một manh mối.

Mạnh Đạt Nhân động tâm:

- Về chuyện gì?

Lão đáp:

- Có liên quan đến cái chết của song thân người.

Mạnh Đạt Nhân giật mình:

- Mụ Cổ Mỹ Kỳ để lộ điều gì?

Lôi Đồng tỏ vẻ khó khăn:

- Sau khi gặp lại và cố khuyên bảo mụ tình cờ ta biết được mụ có một thời gian dúi với một gã tên là Tôn Bằng. Có thể nói ta đã ghen tuông nên tìm cách dò xét. Và ta vô tình bắt gặp cả hai đang lén lút bày tỏ...

Mạnh Đạt Nhân vội hỏi lảng sang chuyện khác, tránh cho việc Lôi Đồng khó xử:

- Họ bàn định mưu mô gì?

- Chúng nhắc đến quyển cổ thư Vạn Vật Quy Nguyên kinh.

- Đó là quyển Vạn Lưu do gia phụ tình cờ mua về.

Lôi Đồng giật mình:

- Thảo nào... Vì lúc đó ta chưa biết quyền cổ thư lại có tầm quan trọng như vậy nên chẳng để tâm. Còn mục ác phụ có lẽ mục cũng chỉ mới nghi ngờ nên có bảo Tôn Bằng phải cố gắng tìm hiểu. Bây giờ nghĩ lại ta đoán chắc Tôn Bằng có liên quan đến cái chết của song thân ngươi.

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Về chuyện này tại hạ đã rõ rồi. Nhưng hung thủ không chỉ có một người. Như mọi người vừa nghe, phát hiện bí kíp và lập mưu là lão Từ Nhất Đông, thì hành kế mưu và làm gia mẫu mất mạng là mục Cổ Mỹ Kỳ và Tôn Bằng. Riêng gia phụ thì bị một người che kín mặt hạ thủ, mục Cổ Mỹ Kỳ tuy có mục kích nhưng vẫn không biết đó là ai.

Nghe thế, Trầm Bội Uyển cảm thấy mùi lòng:

- Muội thật không ngờ tình cảnh của huynh lại bị thương đến vậy. Và muội hoàn toàn thông cảm hiểu rõ vì sao huynh chợt có nỗi đam mê võ học kỳ lạ dù là loại võ học nào. Kẻ thù của huynh quả nhiên không phải hạng dễ đối phó.

Lần đầu tiên Trầm Bội Uyển có cách xưng hô quá thân mật với Mạnh Đạt Nhân, ba lão nhân Trầm Quân, Hoàng Kim Hoán và Lôi Đồng nhìn nhau đầy e ngại.

Họ chỉ tạm quên khi nghe Mạnh Đạt Nhân vụt kêu lên:

- Có biến rồi!

Dĩ nhiên ai cũng hiểu là Mạnh Đạt Nhân đang đề cập đến Quỷ cung. Họ đưa mắt nhìn và chỉ thấy ba nhân vật đang hoảng hốt lao ra từ Quỷ cung.

Không thấy mục Cổ Mỹ Kỳ xuất hiện, Mạnh Đạt Nhân đang kinh nghi thì nghe Nhất Trần đạo trưởng vừa bỏ chạy thực mạng vừa hô hoán:

- Có lẽ chúng ta đã nghi cho Cổ nhị tử. Phen này Cổ nhị tử e rằng khó toàn mạng...

“Vút.”

Nghe tiếng động Mạnh Đạt Nhân quay lại thì chỉ kịp nghe Hoàng Kim Hoán cố gọi theo Lôi Đồng:

- Lôi lão đệ mau quay lại! Đừng hành động hồ đồ vậy!

Mạnh Đạt Nhân thờ dài, vậy là Lôi Đồng vẫn lo cho Cổ Mỹ Kỳ đang cố đuổi theo Nhất Trần đạo trưởng để hỏi cho minh bạch điều gì đã xảy ra cho mụ.

Vô Cực lão nhân và Cung chủ Địa Khuyết cung cũng phân khai ai nấy chạy có vẻ như điều gì trong Quỷ cung vẫn còn làm cho cả hai kinh tâm bạt vía.

Cung chủ Địa Khuyết cung chạy đâu không chạy lại chạy về phía bọn người Mạnh Đạt Nhân đang ẩn thân.

Vì ngỡ không có người dò xét lão bỗng mở khăn che mặt ra để lau qua khuôn mặt vẫn còn ướt đầm mồ hôi lạnh.

Mạnh Đạt Nhân đứng bật dậy và bất ngờ lao ra khiến Hoàng Kim Hoán và Bội Uyển dù có thấy cũng vô phương phản ứng.

Phát hiện Mạnh Đạt Nhân lão Cung chủ giật nảy người:

- Hóa ra là ngươi...

Mạnh Đạt Nhân phần nộ gầm vang:

- Hà Tử Giang! Thì ra Cung chủ Địa Khuyết cung là lão. Cũng chính lão đã sát hại phụ thân ta. Từ Nhất Đông! Hà Tử Giang! Dù lão có tính danh như thế nào cũng phải đền mạng cho gia phụ. Đỡ!

“Vù...”

Nhìn chường kinh do Mạnh Đạt Nhân quật ra trong cơn giận dữ không khác nào công phu của người lần đầu tiên tập võ, Trâm Bội Uyển đứng phắt dậy và định lao ra tiếp trợ.

Nhưng Hoàng Kim Hoán nhanh tay ngăn nàng lại kèm theo cái lắc đầu tuyệt vọng:

- Quá muộn rồi!

Cùng một lúc với câu nói này của lão Hoàng lão Cung chủ Địa Khuyết cung được Mạnh Đạt Nhân nhận diện là Hà Tử Giang cũng bật lên tiếng gầm nộ khí xung thiên:

- Là ngươi tự tìm chết!

Và lão tung một lực đạo nhu hòa về phía Mạnh Đạt Nhân.

“Viu...”

Đã quá muộn cho Mạnh Đạt Nhân nhận ra nội lực của bản thân lúc này chỉ như con thiêu thân tự lao đầu vào lửa đỏ khi phải đối phó với chưởng lực Vô Minh của thù nhân.

Hai mắt Mạnh Đạt Nhân vụt tối sầm với cảm nhận đường vào Quỷ Môn Quan đang rộng mở.

Và đúng vào lúc này chí cầu sinh bỗng giúp Mạnh Đạt Nhân kịp có một phản ứng vi diệu. Mạnh Đạt Nhân vụt chuyển dịch thân hình.

“Vút.”

Bùng! Tuy thoát chết nhưng dư kinh vẫn làm Mạnh Đạt Nhân lão đảo.

Hà Tử Giang bỗng lướt đến:

- Giờ đây Vạn Quỷ Ảnh cũng không giúp gì được cho ngươi. Hãy mau nạp mạng!

“Viu...”

Một ngọn kinh Vô Minh nhu hòa liền bao trùm toàn thân Mạnh Đạt Nhân Mạnh Đạt Nhân biến sắc và rúng động tâm can.

Chợt hoàng Kim Hoán xuất hiện với tiếng gầm long trời lở đất:

- Chớ vội đắc ý! Đỡ!

“Ào... ào...”

Sự xuất hiện của Hoàng Kim Hoán làm cho Hà Tử Giang phải một phen nao núng.

Tuy nhiên đôi mắt của lão vụt lóe lên tia nhìn ác độc. Và lão ngoài việc giữ nguyên chiêu chương Vô Minh quyết hạ thủ Mạnh Đạt Nhân thì tả kinh của lão còn bật ra một chiêu công đặc dị tận lực ngăn đỡ chương kinh vừa xen vào của lão Hoàng:

- Lại là Thần môn? Đỡ!

“Ào... ào...”

Mạnh Đạt Nhân dù đang bối rối cố tránh thoát phạm vi uy lực của chiêu chương Vô Minh nhưng vẫn bật lên tiếng kêu thảng thốt khi nhìn thấy chiêu công đặc dị do Hà Tử Giang vừa vận dụng để đối phó lão Hoàng:

- Quả nhiên lão đã đắc thủ bí kíp Vạn Lưu. Công phu Thần Long Bái Vỹ của Cái bang này...

Lớp nhu kinh Vô Minh đã đến hồi trối buộc bóp nghẹn toàn bộ những gì Mạnh Đạt Nhân định nói và sinh mạng của Mạnh Đạt Nhân cũng đã đến lúc bị hít chặt vào trong vòng tay tử thần.

Trầm Bội Uyển xuất hiện thật đúng lúc với tiếng thét đầy khản trương:

- Mạnh huynh mau cố lùi lại! Muội đến đây.

Nàng lập tức hiện thân đứng án ngữ trước mặt Mạnh Đạt Nhân với một chiêu công hoàn toàn liều lĩnh.

“Vù...”

Một tia linh cảm chợt đến với Mạnh Đạt Nhân, Trầm Bội Uyển tuy không là đối thủ nhưng vẫn quyết đem sinh mạng bản thân hầu chi trì

sinh mạng cho chàng.

Và nỗi niềm ân hận cũng chợt đến với Mạnh Đạt Nhân. Chỉ một lúc hồ đồ Mạnh Đạt Nhân thiếu bản lĩnh kiềm chế sắp đem đến hệ lụy thảm khốc cho Trầm Bội Uyển.

Không thể để cho nàng uống mạng. Mạnh Đạt Nhân nghĩ như thế và lập tức dùng chút thân lực còn sót lại đẩy Trầm Bội Uyển ra phía ngoài:

- Trầm muội, ta...

Đó là hành động quá ư muộn màng của Mạnh Đạt Nhân.

“Àm.”

Toàn thân kinh mạch như bị vỡ vụn và Mạnh Đạt Nhân thật sự kinh tâm khi nhìn thấy Trầm Bội Uyển cũng đang như thuyền say sóng, vừa thổ huyết vừa lao đảo không ngừng.

Trầm Quân lão nhân tất bật chạy đến vừa đón đỡ Bội Uyển vừa gào:

- Uyển nhi! Uyển nhi!

Đúng lúc này chuông kinh giữa Hoàng Kim Hoán và Hà Tử Giang cũng chạm nhau tạo thành tiếng chấn kinh kinh thiên động địa.

“Àm.”

Như hồ dữ quyết không để xổng con mồi Hà Tử Giang nhân đà chấn kinh đưa đẩy chợt như con lóc lao về phía Mạnh Đạt Nhân:

Nạp mạng!

“Ào...”

Thù nhân xuất hiện trong bộ dạng hung thần ác sát Mạnh Đạt Nhân kẻ như bị du vào tử lộ.

Một ý nghĩ chợt đến Mạnh Đạt Nhân vội phục người xuống và lăn dài theo nền đất nghiêng.

“Ào...”

Chưởng đoạt mạng của Hà Tử Giang vậy chỉ quật vào nên đất.

“Ào...”

Dư kính tác động khiến cho Mạnh Đạt Nhân lăn nhanh thêm.

Đang lăn nhanh Mạnh Đạt Nhân bỗng nghe Hoàng Kim Hoán bật lên tiếng hô hoán kinh hoàng:

- Khổng Gia Lập? Người cũng đến nữa sao?

Tâm trí Mạnh Đạt Nhân chợt quay cuồng khi nghe tràng cười ngạo mạn của Khổng Gia lập ngang nhiên vang lên:

- Hoàng Kim Hoán! Chưa bắt được người về xử trị Môn chủ nào có lệnh triệt thoái. Phen này đến sinh mạng Hoàng lão nhi người cũng khó bảo toàn, còn mong gì bảo vệ cho Trầm lão tặc. Hãy mau theo Khổng mỗ hồi sơn... Ha... ha...

Trong khi đó nếu ở phía Hoàng Kim Hoán và Trầm lão nhân đang lâm vào thế hiểm nghèo thì ở phía này Hà Tử Giang vẫn hùng hổ quật kinh liên tục vào Mạnh Đạt Nhân:

- Tiểu tử chạy đâu cho thoát! Đỡ! Đỡ!

“Ào... ầm.”

“Vù... ầm.”

Lúc sinh mạng đang như chỉ mảnh treo chuông Mạnh Đạt Nhân chợt có cảm nhận toàn thân như vừa bị ai đó chộp vào và nhấc bổng lên cao.

Sự thật đã minh chứng điều này Mạnh Đạt Nhân bỗng nghe Hà Tử Giang bật rống phẫn nộ:

- Môn chủ Thần môn? Tiện nhân người còn dám đương trường xuất hiện đối địch cùng bản Cung chủ ư?

Và nhân vật vừa bất kỳ xuất hiện liền bật cười lạnh lạnh:

- Hà Tử Giang! Người tưởng đến bây giờ bản nhân mới biết người là Hà Tử Giang từng đội lốt Từ Nhất Đông sao? Người còn quá ngạo mạn, tưởng bản nhân khiếp sợ bí kíp Vạn Lưu giả mạo? Ha... ha... tất cả đều không ngoài sự sắp xếp của bản nhân. Đâu phải ngẫu nhiên gã đồ gàn họ Mạnh lưu ngụ ngay bên cạnh người tình cờ có được quyền cổ thư kỳ bí? Nào người hãy mau tỉnh ngộ lại đi nào. Và bản nhân đang cần những người nội thủ như người đề...

Mạnh Đạt Nhân càng nghe càng lạnh khắp người.

Và câu nói của mục Môn chủ Thần môn đột ngột chấm dứt bởi một tiếng quát như sấm động chột vang lên từ phía sau mục:

- Xú phụ yêu ma đáng chết! Lôi mỗ quyết trừ diệt người.

“Ào...”

Mục Môn chủ quay phắt lại:

- Lôi Đồng! Người là kẻ thứ hai sau Đỗ lão nhị phải trả lại công bằng cho bản nhân. Xem đây!

Mục bất ngờ ném Mạnh Đạt Nhân vào ngọn kinh đầy uy lực được Lôi Đồng quật đến.

“Vụt...”

Vậy là hết. Mạnh Đạt Nhân vừa có ý nghĩ này bỗng thấy Lôi Đồng chột có phản ứng vi diệu.

Là lão đang lạnh lẽo quật kinh ra khi thấy mục Môn chủ dùng Mạnh Đạt Nhân như vật thể mạng lão chột uốn cong cổ tay biến kinh đó thành lực đạo đủ để hất bổng Mạnh Đạt Nhân lên cao và còn chênh chếch bay ngược về phía sau lão.

Bung!

Mạnh Đạt Nhân nhờ đó mà thoát thân tuy toàn mạng nhưng toàn thân

bị chấn động khiến thần trí lập tức chìm vào cõi vô thức.

Trong cơn mơ hồ cuối cùng Mạnh Đạt Nhân chỉ còn nghe mỗi một tiếng quát ác độc của mục Môn chủ Thần môn:

- Lão Lôi người trúng kế của bản nhân rồi. Nạp mạng! Ha... ha...

Vạn niên tuyết liên tử

“Âm.”

“Âm.”

Những tiếng chấn động âm âm cứ tiếp tục vang vọng mãi, tồn tại mãi trong tiềm thức Mạnh Đạt Nhân.

Giống những tiếng chuông mõ công phu của những nơi thờ tự có tác dụng làm thức tỉnh lòng người mê muội thì những tiếng chấn động âm vang cũng làm cho nhận thức của Mạnh Đạt Nhân dần dần hồi phục.

Toàn thân đau nhức, hai bên thái dương đau buốt như bị ai bóp nghẹt khiến đầu cũng đau như sắp vỡ tung, nhưng sự tồn tại của những thanh âm chấn động bắt buộc Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng tự đặt một câu nghi vấn: “Sao mù vẫn chưa hạ sát ta? Mù định hành hạ ta, đe dọa ta sợ đến chết khiếp bằng những loạt kinh sát ngay bên người thế sao? Mù quả ác độc! Hãy giết ta đi. Hãy mau hạ thủ ta đi. Bằng không, nếu phen này ta thoát mạng, mù sẽ bị ta hành hạ gấp trăm gấp ngàn lần như thế này. Hãy giết ta đi...”

Nghi vấn trùng trùng, phần nộ cực độ, hai thái cực này vậy là càng giúp Mạnh Đạt Nhân mau thu hồi nhận thức.

“Sao ngươi không tỉnh lại? Hãy tỉnh lại đi. Mạnh Đạt Nhân! Bằng không, ta e sẽ không chờ lâu hơn nữa, a... a...”

Là thanh âm của lão Lôì Đồng? Mạnh Đạt Nhân liền rơi vào trạng thái kinh ngạc tột độ.

“Vậy là ta chưa chết? Lão Lôì đang ở cạnh ta? Ta thoát nạn thật sự rồi ư? Ôi chao! Hãy buông ra! Đừng làm ta đau như thế.”

Với phản ứng tự nhiên, Mạnh Đạt Nhân cố lúc lắc đầu để tránh thoát lực nào đó đang làm cho hai bên đầu càng lúc càng đau.

Nhờ đó, Mạnh Đạt Nhân hồi tỉnh và nghe rõ hơn tiếng gọi khẩn trương của lão Lôi Đồng:

- Tiểu tử, ngươi không chịu tỉnh lại thật sao? Đừng như vậy, đừng để bao nhiêu kỳ vọng ta dành cho ngươi phải trở nên vô vọng. Hãy tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!

Mạnh Đạt Nhân nhấp nháy đôi mắt, cổ mở to, mở to lên dần.

Vật đầu tiên được Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy càng lúc càng rõ là một khối đá thật to đang sừng sững ngay cạnh thân. Không thấy lão Lôi Đồng đâu, Mạnh Đạt Nhân đành nghĩ bản thân đang cơn mộng mị.

Tuy nhiên, cái đau ở đầu là điều có thật, cả tiếng kêu khẩn thiết của Lôi Đồng cũng là sự thật.

Thanh âm của Lôi Đồng lại vang lên, lần này cho Mạnh Đạt Nhân biết rõ phương vị phát lên tiếng gọi:

- Ngươi tỉnh lại rồi ư? May quá! Ta đây, hãy nhìn ta nào.

Mạnh Đạt Nhân ngược mắt nhìn lên, rồi nhìn ngược về phía sau.

Đầu của Mạnh Đạt Nhân đang nằm lọt thỏm giữa hai cánh tay bóp chặt của lão lắc đầu. Hay nói cho chính xác hơn, như Mạnh Đạt Nhân tạm thời nhận định, lắc đầu đang nằm trên một tảng đá, một tảng đá cũng to lớn như tảng đá lúc này Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy. Và tảng đá này cũng sừng sững ngay bên cạnh Mạnh Đạt Nhân nhưng là ở phía sau – lão gần như đưa cả nửa người ra ngoài và thò hai tay xuống để giữ chặt hai bên đầu Mạnh Đạt Nhân. Đây là tư thế chỉ để cứu người, và vì người đang được cứu là Mạnh Đạt Nhân nên Mạnh Đạt Nhân lập tức hiểu bản thân phải lâm vào tình cảnh hết sức nguy ngập mới cần có người cứu.

“Vậy là mối nguy hiểm này chắc chắn chỉ xuất hiện đâu đó ở phía dưới? Một vực thẳm chẳng hạn? Không lẽ ta sắp sửa rơi vào vực thẳm và tình cờ được lão Lôi Đồng kịp dùng tay giữ lại?”

Kinh nghi, Mạnh Đạt Nhân định đưa mắt nhìn xuống dưới chân, bỗng

nghe lão Lôi Đồng khẩn trương hô hoán:

- Đứng! Đứng động đây cũng đừng phí công nhìn xuống. Ta kiệt lực lắm rồi, không thể theo giữ người lâu hơn. Hãy nghĩ cách, đừng quá vội cũng đừng quá chậm, leo thoát khỏi hiểm cảnh này.

Chỉ còn nhìn thấy sắc mặt hoàn toàn trắng bệch của lão hiện giờ, Mạnh Đạt Nhân cũng đủ biết lão đã kiệt lực đến thế nào.

Mạnh Đạt Nhân gấn gượng phát thoại và quả nhiên việc phát thoại thật khó khăn:

- Với hai tảng đá ở phía trước và phía sau, tại hạ sẽ tỳ chân vào, giúp tiền bối đỡ hao tổn chân lực?

Lôi Đồng trợn mắt kinh hãi:

- Không được! Đó là hai tảng đá vừa lăn xuống, bên trên chúng vẫn còn rất nhiều tảng đá như vậy cũng chực chờ lăn xuống nghiền nát ta và người. Chỉ cần một cử động nhỏ của người, nếu làm chúng mất đi vị thế cân bằng hiện thời, cả ta và người đừng mong toàn mạng. Hãy nghĩ cách khác đi. Người vốn thông minh tốt đỉnh mà?

- Lão có thể kéo tại hạ lên thêm một ít nữa?

- Cũng không được! Nửa thân dưới của ta đã bị một tảng đá đè phải. Một cử động nhỏ nhất định sẽ làm khối đá đó nhích động, hậu quả cũng sẽ thảm hại như nhau.

- Phía dưới tại hạ là một vực thẳm?

- Không khác mấy so với vực thẳm. Đó là một địa huyết và đã có nhiều tảng đá vừa lăn vào đó.

- Tiền bối có nhìn thấy đấy?

- Máu huyết vẫn tiếp tục tuôn chảy khỏi thân thể ta. Hai mắt ta đã bị hoa, không sao có thể nhìn rõ.

- Theo tiền bối, đáy huyết sâu bao nhiêu?

- Người định làm gì?

- Nếu đáy huyết không sâu lắm, phạm vi phía dưới tất phải rộng, đủ chỗ cho tại hạ và tiền bối kịp ẩn thân trước khi bị những tảng đá trên này lăn xuống đè phải.

- Vô ích! Người bị nội thương, ta bị kiệt lực, ta và người không thể hành động nhanh như người dự định.

- Chuyện xảy ra như thế nào?

- Ta và người, sau loạt kinh cuối cùng của mục xú phụ, đều bị chấn bay vào Quỷ cung. Trong Quỷ cung không ngờ lại có quá nhiều cơ quan tiềm phục, bầy giăng điệp trùng. Cách ta và người lọt vào làm cho địa huyết tự khai mở. Lúc người sắp rơi xuống địa huyết cũng là lúc ta bị một khối đá lăn vào, đè lên nửa thân sau. Ta chỉ kịp giữ người lại như thế này.

- Nếu vậy, trước lúc loạn thạch lăn xuống, địa hình ở trong này, tiền bối có kịp nhìn thấy?

- Có! Chỉ toàn là ảo ảnh. Nếu ta đoán không lầm thì đây là một trận đồ.

- Còn tung tích của mục Cổ Mỹ Kỳ thì sao?

- Không thấy mục, một dấu vết nhỏ cũng không.

- Rõ rồi! Đây là một loại ảo trận, ngược lại hoàn toàn với quái trận tại hạ và Trầm Bội Uyển đã lâm vào.

- Người có cách thoát?

- Lấy thực làm ảo, ngược lại, lấy ảo làm thực. Đây là mấu chốt của khẩu quyết Vạn Quỷ Ảnh. Địa huyết này chính là lối dẫn vào một nơi có thể gọi là Quỷ cung thật sự.

- Vật Quỷ cung nào là giả?

- Là nơi có hắc hai chữ Quỷ cung như đã nhìn thấy. Tưởng là thật, ai

xông bừa vào tất phải thảm tử. Chỉ có những ai am hiểu võ học Cửu U, nhất là bộ pháp Vạn Quỷ Ảnh mới có thể đột nhập an toàn.

- Ngươi sai rồi! Chẳng phải trước bọn Nhị viện Nhị cung đã có người đột nhập vào an toàn và nhân vật này mãi đến lúc quay trở ra mới am hiểu Vạn Quỷ Ảnh đó sao? Chứng tỏ...

- Tại hạ có thể giải thích. Tiền bối định nói nhân vật đó không cần am hiểu Vạn Quỷ Ảnh cũng có thể vào Quỷ cung? Ngược lại, mục Cổ Mỹ Kỳ tuy am hiểu sở học Cửu U nhưng vẫn cứ gặp bất trắc?

- Không sai! Ngươi giải thích thế nào?

- Trước hết, tại hạ muốn biết tiền bối luyện được bao nhiêu phần võ học Cửu Trùng?

- Sáu! Sao?

- Còn mục Môn chủ?

- Bảy!

- Không kém hơn Trảm môn chủ tiền nhiệm?

- Qua những gì ta vừa biết, công phu bốn môn không có lưu lại ở đệ bát và đệ cửu động, thì cũng đúng như vậy.

- Tốt rồi! Vậy tiền bối nghĩ sao khi Vạn Biến Quỷ và Thần môn đều dùng chữ Cửu làm yếu quyết cho cách biến hóa công phu?

- Ta không thể biết. Có thể chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên?

- Không phải ngẫu nhiên đâu. Tóm lại, cứ chờ sau khi thoát nạn, tại hạ sẽ giải thích.

- Ngươi vẫn vẫn giữ ý định dùng địa huyết làm phương cách thoát hiểm?

- Tiền bối e bất thành?

- Đương nhiên! Vì chỉ cần một toan tính sai lầm, ta thì bị loạn thạch

nghiền nát, còn người thì mãi mãi vùi thây dưới địa huyết...

- Tại hạ cảm thấy rất tự tin.

- Đó là việc của người. Phần ta, vì không cam tâm nhìn bốn môn bị xú phụ hủy diệt nên ta không muốn mạo hiểm. Trừ khi...

- Sao?

- Người phải hứa với ta một điều.

- Tiền bối nói đi.

- Ta có cách không để loạn thạch lăn xuống, nghĩ là người sẽ được an toàn cho dù người bảo người rất tự tin vào dự tính của người. Để thực hiện điều đó, có lẽ ta chẳng còn cơ may nào toàn mạng, vậy người hứa phải giúp ta trùng chấn Thần môn.

- Việc của quý môn...

- Chỉ còn hai ngày nữa là đến tiết Đoan Ngọ, trong người ta hiện có tất cả sáu tín vật tuyển chọn, kể cả tín vật của Vũ Văn lão đệ do người giao hoàn...

- Tại hạ có nói rồi. Có vào được nhị quan cuối cùng cũng vô ích. Vì...

- Vào lúc này, ta không hề đề cập đến phương diện võ công. Trái lại, chỉ khi vượt qua nhị quan cuối cùng người mới danh chính ngôn thuận tiếp nhận ngôi vị Môn chủ. Sẽ hợp lý hơn nếu người dùng tư cách này để thay bốn môn thanh lý môn hộ, chấn chỉnh môn quy, trừng trị phản đồ. Sao?

- Được! Tại hạ chấp thuận. Dầu sao tại hạ cũng chuộc lỗi, đã đẩy tiền bối vào tình thế này.

- Người ưng thuận là tốt rồi. Còn việc ta cứu giúp người lần này chỉ là đáp lại lần người đã lo lắng cho ta ở Hắc Thạch đảo. Giờ thì...

- Chậm đã! Nếu chúng ta buông tay, không kể tiền bối phải chết, sáu tín vật kia vị tất còn toàn vẹn.

- Người có ý gì?

- Vẫn không thay đổi. Vẫn muốn tiền bối cùng tại hạ mạo hiểm một phen. Rất có thể tiền bối vẫn sống.

- Ta chấp nhận! Không phải vì mong toàn mạng mà vì muốn những tín vật kia thật sự đến được tay người.

Mạnh Đạt Nhân từ từ hít vào một hơi thật dài:

- Tiền bối hãy bằng mọi cách cùng rơi xuống địa huyết với tại hạ. Hãy nhớ, lúc rơi xuống phải lăn ngay về bên tả, càng xa càng tốt. Đó là sinh môn duy nhất ở ảo trận này.

Lôi Đồng nở một nụ cười nhợt nhạt:

- Ta sẽ cố! Chỉ e đá sẽ lăn nhanh hơn dự tính của người.

Mạnh Đạt Nhân quả quyết:

- Nào! Hãy gắng tìm sinh lộ trong tử lộ.

Với ánh mắt nhìn cuối cùng, Mạnh Đạt Nhân thấy lão Lôi Đồng nghiền chặt hai hàm răng vào nhau để bật ra tiếng rít.

- Đi!

Liền lúc đó, Mạnh Đạt Nhân vừa rơi xuống vừa nghe đủ loại âm thanh đua nhau vang lên.

“Rào... rào...”

“Ầm... ầm...”

“A... a...”

Tiếng loạn thạch lăn ầm ầm vẫn không át nổi tiếng kêu đau đớn cùng cực của lão Lôi Đồng.

“Ầm... ầm...”

“Rào... rào...”

Một cú va thật mạnh làm Mạnh Đạt Nhân bất tỉnh.

* * *

- Đã muộn lắm rồi, sao người không đến Thần Minh sơn mà còn dừng lại?

Mạnh Đạt Nhân tìm chỗ ghé lưng vào và nhanh nhẹn đặt lão Lôi Đồng ngồi xuống:

- Tại hạ sẽ không để muộn. Tiễn bối cứ tạm thời ngồi chờ đây, tại hạ sẽ quay lại ngay.

Lão Lôi Đồng nôn nóng:

- Người đi đâu?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Tại hạ vừa nghe tiếng người kêu cứu, quen lắm, có lẽ là Bạch Quan Nguyệt.

Lão Lôi Đồng cau có:

- Là nữ nhân? Không phải người đã có tình ý với Trầm Bội Uyển rồi sao?

Hành vi này của người...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời:

- Bạch Quan Nguyệt là bào muội của Bạch Quan Nhật. Trước đây, tại hạ từng hứa, sẽ quan tâm đến Bạch Quan Nguyệt thay cho Bạch Quan Nhật. Tại hạ không thể thất tín.

Lão Lôi Đồng sững người:

- Có chuyện này ư? Tốt! Người có nghĩa khí cũng hay, bọn ta đã không chọn lầm người.

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Quan Nguyệt vốn có định kiến với Thần môn, tại hạ vẫn chưa có cách nào giúp huynh đệ họ trùng phùng. Hy vọng lần này sẽ có cơ hội. Tiền bối chớ lo, tại hạ sẽ quay lại ngay.

Dứt lời, Mạnh Đạt Nhân thần tốc lao đi mất dạng.

“Vút.”

Chờ đến lúc Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn khuất dạng, lão Lôi Đồng mới giật mình tự trách:

- Sao ta không nghĩ ra sớm hơn? Chắc chắn tiểu tử lại bày trò nữa rồi.

Là lời lảm nhảm tự trách, đương nhiên bất luận là ai, không riêng gì Lôi Đồng, cũng không hề chờ đợi sẽ có người đáp lại.

Thế nhưng, từ một nơi lẩn khuất cạnh đó, có một thanh âm phát ra ngoài sự mong đợi của lão Lôi Đồng:

- Lôi lão nhi không nghĩ sớm hơn điều gì? Không lẽ lão đoán biết từ trước, rằng sẽ có Khổng mỗ chờ đợi ở đây?

Khổng Gia Lập xuất hiện với nụ cười danh ác động trên môi.

Và Lôi Đồng chưa kịp lên tiếng, hoặc có phản ứng, Khổng Gia Lập lại phát thoại:

- Mạng của lão và của Mạnh tiểu tử không ngờ lớn đến vậy. Một Quỷ cung mỗi bước đi là mỗi lần nguy hiểm, vậy mà lão và Mạnh tiểu tử vẫn toàn mạng quay trở ra, thật đáng khâm phục!

Lôi Đồng quắc mắt:

- Sao ngươi biết Quỷ cung trùng trùng nguy hiểm, trừ phi ngươi đã từng vào đó?

Khổng Gia Lập bữu môi:

- Vào đó ư? Vậy thì chưa! Nhưng có lẽ không còn bao lâu nữa Quỷ

cung sẽ biến thành Thánh Địa Võ Lâm, nơi người người sẽ trông chờ có lần được kính viếng, ngay khi đầu lâu của bọn người lần lượt được đặt hai bên lối ra vào.

Lôi Đồng biếc sắc:

- Người nói như thế là có ý gì?

Khổng Gia Lập bật cười khanh khách:

- Rồi người sẽ biết! Còn bây giờ, người nên ngoan ngoãn đón nhận số phận như Trầm Quân, Hoàn Kim Hoán, Trầm Bội Uyển và một ít người nữa đã ngoan ngoãn đón nhận. Ha... ha...

Lôi Đồng vội chống hai tay xuống đất, định dịch người về phía sau. Nào ngờ, không những đằng sau đã hết đất lùi, vì lúc này Mạnh Đạt Nhân đã đặt lão ngồi ghé vào một vách đá, mà hành vi của lão còn làm cho Khổng Gia Lập nhận biết một sự thật. Khổng Gia Lập bĩu môi, trố mắt:

- Hai chi dưới của người đã không còn? Điều gì đã xảy ra cho người vậy? Mà thôi, người không cần giải thích, ta đoán ra rồi. Phải chăng những cạm bẫy ở Quý cung đã khiến người phải lưu lại một phần thân thể?

Lôi Đồng kinh ngạc tột cùng:

- Làm sao người đoán ra? Hay người muốn nói người là hậu nhân của Vạn Biến lão quỷ và gần đây người là người đầu tiên đi vào Quý cung?

Khổng Gia Lập lắc đầu chép miệng:

- Người đoán chỉ gần đúng thôi. Tiếc thật, người chỉ là một phế nhân như thế này làm sao ta có thể đưa người đến tận nơi giam giữ bọn Trầm Quân? Hy vọng người sẽ không phiền trách nếu ta phải tạm mượn thủ cấp của người đưa về một nơi đang cần.

Lôi Đồng bật lóe lên những tia hung quang nhìn Khổng Gia Lập:

- Khổng Gia Lập! Người đã lấy thủ cấp như vậy của bao nhiêu người rồi? Phải chăng Vũ Văn lão đệ cũng do người sát hại?

Khổng Gia Lập gật đầu:

- Vũ Văn Kinh Nhượng? Phải, phải! Là ta đã gia hại y. Chỉ tiếc lúc đó chưa có lệnh, bằng không, ta đâu dễ để y tan xương nát thịt, mất cơ hội thu thập một thủ cấp. Ha... ha...

Lôi Đồng giận đến tái người:

- Chưa có lệnh? Của mục xú phụ Môn chủ ư?

Khổng Gia Lập chợt lắc đầu tỏ ra thương hại:

- Ta cũng muốn cho người biết sự thật để lúc chết người không hóa thành ma hồ đồ. Tuy nhiên, lệnh là lệnh, người chỉ cần biết Khổng Gia Lập ta phải tạm mượn thủ cấp của người là đủ. Nào, đã mượn lắm rồi, ta không thể để chậm hơn giờ nhân vật tuyển chọn sắp được công cử. Ha... ha...

Và Khổng Gia Lập xòe bàn tay trắng như một thanh cương đao, lập tức lao vào Lôi Đồng.

“Vút.”

Lôi Đồng với hai chi dưới thật sự đã bị hủy, định hất chưởng quật vào Khổng Gia Lập.

Nhưng thật bất ngờ, toàn thân lão bỗng được nâng lên cao, bay về phía trước và bay vượt qua luân đầu của Khổng Gia Lập.

Vèo...

Khổng Gia Lập do bất ngờ, nếu không kịp thu kinh về có lẽ sẽ va luôn vào vách đá. Và theo bản năng, Khổng Gia Lập vội vàng quay người lại, đề phòng Lôi Đồng tập kích.

Đứng trước mặt lão, Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Đừng vội vàng như vậy! Tại hạ vẫn chưa quen lắm thủ đoạn nhân lúc bất phòng để hạ thủ. Huống chi, còn vài điều chưa rõ, tại hạ muốn được tôn giá chỉ giáo.

Khổng Gia Lập chớp mắt. Để sau đó, khi vẫn thấy Lôi Đồng vừa an toàn ngồi ngay bên cạnh Mạnh Đạt Nhân vừa giương cặp mắt ngơ ngác nhìn chàng. Khổng Gia Lập lúc bấy giờ mới nhìn Mạnh Đạt Nhân như một quái nhân.

Lão kêu:

- Là người vừa dùng thủ pháp cách không giải nguy cho Lôi Đồng?

Mạnh Đạt Nhân chột nghiêm mặt:

- Tại hạ cần được tôn giá chỉ giáo, đâu đến lượt tôn giá nêu nghi vấn cho tại hạ?

Khổng Gia Lập lại liếc nhìn Lôi Đồng. Thấy Lôi Đồng vẫn ngơ ngác, Khổng Gia Lập bèn quắc mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Thật ngông cuồng! Người có tư cách gì để nói với ta những lời như vậy? Ta...

Hai mắt lão vụt hoa lên và...

“Bốp, bốp.”

Hai bên mặt vụt đau rát, Khổng Gia Lập phải ngó người thật sự khi nghe Mạnh Đạt Nhân trầm giọng hỏi:

- Bằng vào Vạn Quỷ Ảnh như vừa thi triển, liệu tại hạ có đủ tư cách chưa?

Vậy là rõ, chính Mạnh Đạt Nhân vừa bất ngờ tát tai lão.

Khổng Gia Lập gầm vang:

- Tiểu tử muốn chết!

Lão bật lao đến với sát khí ngập tràn.

“Ào...”

Mạnh Đạt Nhân điềm nhiên tọa thị, chỉ lấy tay hất nhẹ ra một nhu kinh:

- Tại hạ nào muốn chết? Tôn giá chớ vội nghĩ sai như vậy. Quay lại nguyên vị đi.

“Viu...”

“Àm.”

Vị thế đã thay đổi, nếu lúc này Khổng Gia Lập đứng mé ngoài để bức dồn Lôi Đồng vào vị trí không còn đất lùi thì từ khi Mạnh Đạt Nhân bằng cách thế nào đó đã đưa Lôi Đồng ra chỗ an toàn, đến lượt Khổng Gia Lập phải đứng tựa lưng vào vách đá. Và khi nhị kinh của song phương chạm vào nhau, dù muốn hay không, khi bị chấn kinh bức lùi, Khổng Gia Lập đương nhiên chỉ có thể lùi đến sát vách đá là hết. Có nghĩa là Khổng Gia Lập phải ngoan ngoãn quay lại nguyên vị như Mạnh Đạt Nhân trước lúc xuất thủ đã bảo.

Mạnh Đạt Nhân phì cười khi thấy lão Khổng cứ kinh nghi nhìn chàng như nhìn phải quái vật:

- Tôn giá kinh ngạc lắm phải không? Đến tại hạ cũng không ngờ đấy! Nào là một lần nhờ tôn giá giở thủ đoạn quá độc ác khiến Vũ Văn Kính Nhượng trước lúc lâm chung phải ủy thác cho tại hạ một vật mà bấy lâu nay tôn giá vẫn thèm muốn...

Khổng Gia Lập giật mình:

- Là Thiên Niên Hà Thủ Ô ư? Làm sao Kính Nhượng có thể tìm thấy và giao cho người?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Chuyện đó hãy để sau này tự miệng Kính Nhượng giải thích cho tôn giá vậy. Điều tại hạ đang nói là nhờ lần thứ hai, không hiểu nhân vật ngu xuẩn nào tuy đã vào Quỷ cung trước tại hạ nhưng lại sơ ý bỏ qua

lời di ngôn của Vạn Biến Cửu U Quỷ. Khiến tại hạ vô tình nhận được hai hạt Tuyết Liên Tử Vạn Niên. Quá bất ngờ phải không? Tại hạ cũng vậy. Đang lúc đói khát, tại hạ đâu hề nghĩ đó là Tuyết Liên Tử hay ăn vào rồi “tử”? Quả là không may cho tôn giá, giờ phải đối phó với tại hạ, một kẻ bất ngờ có đến gần hàng trăm năm công phu tu vi.

Lôi Đồng ngồi ngay bên cạnh Mạnh Đạt Nhân phải kêu lên:

- Ta luôn ở cùng chỗ với ngươi, làm gì có di ngôn nào của lão Quỷ Vạn Biến, cũng đâu thấy ngươi đắc thủ Vạn Niên Tuyết Liên Tử?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười, mắt vẫn nhìn Không Gia Lập đang nhọt nhọt dần sắc diện:

- Tiên bối không biết cũng phải! Di ngôn nằm ngay trên nền đá, chỗ tại hạ ngã vào. Còn Tuyết Liên Tử chỉ là hai hạt khô quắt queo, có lẽ do kẻ đã vào trước bất cẩn đánh rơi, vô tình xuất hiện ngay bên cạnh tại hạ. Mãi đến khi đã ăn vào, lại đọc thấy hàng chữ di ngôn, tại hạ mới biết đó là Tuyết Liên Tử. Không phải vậy, tại sao tại hạ bỗng có chân lực, vừa trút vào cho tiên bối để chi trì sinh mạng, sau đó vừa có thể đưa tiên bối thoát ra Quỷ cung.

Không Gia Lập nhân lúc Mạnh Đạt Nhân đang nói chột dịch người lao đi.

“Vút.”

Mạnh Đạt Nhân đâu để Không Gia Lập thực hiện ý đồ tháo chạy.

“Vút.”

Chàng lại xuất hiện ngay trước mặt họ Không:

- Vạn Quỷ Ảnh đâu phải là thứ bộ pháp cho các hạ đùa? Nào, hãy ngoan ngoãn cho tại hạ biết phải tìm nơi giam giữ Trầm lão nhân ở đâu?

Lôi Đồng vụt kêu lên:

- Chuyện đó không cần hỏi vội. Hãy hỏi y đang nhận lệnh của ai?

Nhân vật nào đang muốn biến Quỷ cung thành Thánh Địa Vô Lâm?
Tại sao kẻ đó muốn lấy thủ cấp bọn ta?

Khổng Gia Lập bất ngờ phát kinh:

- Bọn người đừng mong hỏi ta bất kỳ điều gì. Xem chương!

“Ào... ào...”

Mạnh Đạt Nhân ung dung dịch chuyển thân hình:

- Tôn giá lại không may rồi. Trầm lão nhân sau nhiều năm dài ôm hận đã kịp nghĩ ra bộ pháp này khắc chế công phu Cửu Trùng. Ân của Trầm lão nhân đối với tại hạ quá lớn, tại hạ không thể không quan tâm đến nơi giam giữ lão nhân.

“Vút.”

Bị Mạnh Đạt Nhân đôi ba lần dọa chết khiếp, nào là nội lực ngoài trăm năm công phu, nào là Vạn Quỷ Ảnh thân pháp vi diệu, và giờ lại còn một bộ pháp khắc chế công phu Cửu Trùng, Khổng Gia Lập không thể không rung động.

Lão đảo mắt nhìn quanh, định tìm kế thoát.

Mạnh Đạt Nhân vụt thở ra:

- Tại hạ nào có hỏi điều gì nhiều ở tôn giá? Thọ ân phải báo ân, tại hạ chỉ muốn biết nơi giam giữ Trầm lão nhân thôi. Nếu tôn giá đáp ứng, hãy nghe đây, tại hạ hứa tha tôn giá phen này. Mọi oán thù, đợi lần sau gặp tôn giá tại hạ mới nhắc đến. Thế nào?

Khổng Gia Lập động tâm:

- Người nói thật?

Lôi Đồng phản nộ:

- Người không thể tha y. Nếu không vì ta, vì Đỗ lão nhị đã bị y sát hại, chỉ ít người cũng thực hiện lời đã hứa với Vũ Văn Kính Nhượng.

Người không thể tha y.

Mạnh Đạt Nhân nhăn mặt, nhìn lão Lôi Đồng:

- Tại hạ đã hứa rồi! Sao tiên bối không chịu nhắc sớm hơn?

Đoạn chàng quay sang lão Khổng:

- Tại hạ không phải hạng người bội tín. Cơ hội cho tôn giá tuy vẫn còn nhưng không thể vượt quá sự nhẫn nại của tại hạ. Hay mau mau đáp ứng trước khi tại hạ đổi ý vì bị Lôi tiên bối đây thúc bách.

Khổng Gia Lập cười nghi hoặc:

- Ta tin người được sao?

Mạnh Đạt Nhân nhíu mày và bất ngờ phát xạ một chỉ kinh vào vách đá lúc nãy lão Khổng từng đứng.

“Soẹt.”

Nhìn vào lỗ thủng sâu hoắm vừa tạo ra, Mạnh Đạt Nhân gay gắt hỏi lão Khổng:

- Tôn giá không tin điều gì? Không tin rằng tại hạ thừa năng lực lấy mạng tôn giá? Vậy ngọn chỉ kinh Nhất Xạ Chỉ Hoàn kia có đủ cho tôn giá tin chưa?

Khổng Gia Lập nuốt nước bọt khan:

- Không phải ta không tin năng lực của người. Là ta không tin người chịu buông tha ta.

Mạnh Đạt Nhân hất mặt:

- Quân tử nhất ngôn. Bằng chứng là nãy giờ tại hạ vẫn chưa dùng bản lĩnh cao minh để gây bất kỳ phương hại gì cho tôn giá. Chưa đủ sao?

Khổng Gia Lập dao động:

- Nhưng Lôi lão nhi...

Chàng thở dài:

- Biết làm sao một khi tại hạ đã lỡ hứa? Nhưng nếu tôn giá không chịu nắm lấy cơ hội, sự thể ắt sẽ là...

Khổng Gia Lập hốt hoảng:

- Khoan đã! Nhưng ta sẽ không đáp ứng gì thêm nữa đâu.

Chàng gật đầu:

- Tại hạ cũng đâu hỏi gì nhiều. Thế nào?

Khổng Gia Lập lại nuốt nước bọt:

- Ở ngoại thành Nghi Xương có một khu cỏ viện đã hoang phế. Bọn họ bị giam ở chân núi cạnh đó.

Mạnh Đạt Nhân nhẹ thở phào:

- Hy vọng đây là lời nói thật.

Khổng Gia Lập liền huyền thuyên:

- Ta hoàn toàn nói thật! Đó là nơi tự tay ta bố trí cơ quan, dựa theo những gì ta đã am hiểu ở Vũ Văn gia. Và cách khai mở cơ quan có lẽ người đã từng biết? Ta đi được chưa?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Tôn giá có thể đi được rồi!

Không thấy Lôi Đồng phản ứng quyết liệt như từng phản ứng, Khổng Gia Lập tuy bước đi nhưng thì thoảng vẫn quay lại nhìn. Và một lần như vậy, Khổng Gia Lập chột kinh tâm khi nghe Mạnh Đạt Nhân đưa tay vẫy gọi:

- Chậm đã!

Và chàng đã dùng thân pháp thần tốc lao đến chặn lối lão.

Lão Khổng thất kinh:

- Người nuốt lời?

Mạnh Đạt Nhân vội lắc đầu:

- Không hề! Nhưng còn một việc nhỏ này...

Khổng Gia Lập thủ thế lùi lại:

- Là chuyện gì?

Mạnh Đạt Nhân xòe tay:

- Tín vật tuyển chọn của tôn giá. Để gọi là bù lại tổn thất tôn giá đã gây cho Đỗ Nhị trưởng lão.

Biết rõ là bị uy hiếp nhưng Khổng Gia Lập vẫn hậm hực lấy ra:

- Cầm lấy! Còn gì nữa không?

Mạnh Đạt Nhân phi thân quay về, miệng cười vang:

- Tôn giá đi được rồi! Không cần phải khẩn trương đâu. Ha... ha...

Sau đó, chàng lại nhấc Lôi Đồng đặt lên lưng và lao đi...

Đại họa Côn Luân

- Tiền bối không hỏi điều gì sao?

Được Mạnh Đạt Nhân cõng trên lưng, Lão Lôi Đồng thở dài:

- Ta biết hỏi gì bây giờ khi hiểu rằng mọi việc người làm điều có chủ ý? Huống chi, người quá thông tuệ, lại luôn quang minh lỗi lạc, ta biết, dù người có bất kỳ hành động gì kỳ lạ đi nữa cũng không gây phương hại cho Thần môn. Ta tin người.

Mạnh Đạt Nhân trầm giọng:

- Tiền bối thấu hiểu như thế là tốt. Tại hạ đang phải đối đầu với một đối thủ tinh ma quỷ quyết khôn lường, tâm cơ thì thiên biến vạn hóa, chỉ sợ tại hạ chưa đủ trí lực để dồn đối thủ vào bước đường cùng, phải thú nhận sự thật.

Lôi Đồng hoang mang:

- Sự thật gì?

Chàng chép miệng:

- Có nói ra bây giờ vị tất tiền bối chịu tin. Chi bằng cứ để đến lúc kết thúc thì hơn. Còn điều này nữa khiến tại hạ nghĩ mãi vẫn không thông suốt.

Lôi Đồng lo ngại:

- Chuyện đến cả người cũng nghĩ không thông?

Chàng đáp:

- Bạch Quan Nguyệt! Tại hạ vẫn không tìm thấy nàng cho dù tại hạ có mơ hồ nghe tiếng nàng kêu.

Không sớm cũng không muộn, đúng lúc Mạnh Đạt Nhân vừa dứt lời,

hàng loạt những bóng nhân ảnh liền từ hai bên chân núi Thần Minh sơn xuất hiện.

Vút! Vút!...

Mạnh Đạt Nhân dừng lại, và như chỉ nhìn thấy duy nhất một bóng hình tiêu tụy của Bạch Quan Nguyệt như người sắp chết, tương phản với những nhân vật xung quanh có sắc mặt đặng đặng sát khí.

Cười cao ngạo, Vô Cực lão nhân nói ngay lời phủ đầu:

- Thần môn đã tạo nghiệt quá nhiều! Tiểu tử, lão phu khuyên ngươi hãy lưu lại Lôi lão đầu cho bốn phái xử trị.

Thượng Quan Chiêu, Chương môn Côn Luân phái và là sư diệt của Vô Cực lão nhân khẽ đẩy Bạch Quan Nguyệt về phía trước:

- Thần môn quả là có lắm thủ đoạn. Nếu Vô Cực sư bá không sớm phát hiện có lẽ ta không bao giờ ngờ rằng Bạch Quan Nguyệt lại có một bào huynh là môn hạ Thần môn. Và ngày mà bốn phái bị Thần môn hủy diệt ắt sẽ xảy đến không bao lâu.

Bạch Quan Nguyệt chột nhìn Mạnh Đạt Nhân bằng ánh mắt cầu khẩn:

- Mạnh Đạt Nhân! Ngươi hãy giải thích cho ta biết đi, phải chăng gia huynh còn sống và đang là thuộc hạ Thần môn?

Mạnh Đạt Nhân cẩn trọng buông lời:

- Sao cô nương lại hỏi tại hạ câu này? Lệnh huynh là nhân vật nào?

Vô Cực lão nhân bật cười:

- Tiểu tử ngươi thật khéo buông lời dối trá. Ngươi bảo không biết Bạch Quan Nhật ư? Chẳng phải Bạch Quan Nhật đã từng mấy phen tiếp trợ ngươi sao?

Mạnh Đạt Nhân xạ mắt tinh quái nhìn lão:

- Lão cũng biết chuyện Bạch Quan Nhật tiếp trợ tại hạ? Vậy thì lạ thật

đấy! Vì lúc họ Bạch hiện thân tiếp trợ, nếu tại hạ nhớ không lầm, thì đó là lúc tại hạ phải đối phó với Viện chủ Cửu U Quỷ viện Cổ Mỹ Kỳ, không hề có mặt lão. Trừ phi sau này, vì là hảo bằng hữu, vì là người chung hội chung thuyền, Cổ Mỹ Kỳ đã nói cho lão nghe. Lão nói đi, Côn Luân phái sao lại có giao hảo với Cửu U Quỷ viện? Hay lão chính là...

Đoán biết Mạnh Đạt Nhân sắp nói ra điều gì, Vô Cực lão nhân hét toáng lên:

- Muốn người không biết thì đừng làm! Cho người hay, không những hôm nay người phải nói rõ hư thực về chuyện gã họ Bạch mà lão phu còn buộc người phải có giao phó về sở học bốn phái đã thất truyền. Người có chạy đằng trời cũng không thoát.

Đúng lúc này, Lôi Đồng chợt phụ nhĩ đề tỉnh Mạnh Đạt Nhân:

- Chúng xuất hiện quá tình cờ? Phải chăng chúng muốn ngăn người đến đỉnh Thần Minh kịp lúc?

Mạnh Đạt Nhân vỡ lẽ, quắc mắt nhìn Vô Cực lão nhân:

- Cung chủ Thiên Tàn cung! Bạch Quan Nhật có là người của Thần môn thì đã sao? Hà có gì lão phải có thái độ này đối với Bạch Quan Nguyệt, người đã từ lâu không được tin bảo huynh? Bạch gia từng có mối thù diệt môn, đó là lý do khiến huynh đệ họ ly tán. Phải chăng việc thu Bạch Quan Nguyệt làm đệ tử, Côn Luân phái có ý đồ ám muội?

Thượng Quan Chiêu giận dữ vung kiếm lao đến:

- Người chớ ngậm máu phun người. Có ý đồ hay không, đó là Thần môn muốn đưa nha đầu họ Bạch tiềm phục vào bốn phái, dùng làm nội ứng cho chúng. Mau tiếp kiếm của ta!

“Véo...”

Mạnh Đạt Nhân với chủ ý có sẵn, vụt chuyển người, thân tốc lao về phía Vô Cực lão nhân:

- Cung chủ Thiên Tàn cung! Đỡ!

“Vù...”

Có phần bất ngờ vì hành vi quá ư liều lĩnh của Mạnh Đạt Nhân, lão Vô Cực bật gầm vang dội:

- Người thật to gan, còn dám dùng Hồi Phong tuyệt thức để đối phó với lão phu! Đỡ!

Lão phát kinh đầy uy lực.

“Ào...”

Mạnh Đạt Nhân chợt dịch chuyển thân hình, bỏ dở chiêu công và bất ngờ xuất hiện bên tả lão Vô Cực:

- Nào chỉ có thế! Hãy xem chiêu pháp Nga My của ta!

“Viu...”

Lung vẫn công theo một người nhưng bộ pháp không vì thế mà kém linh hoạt, bản lĩnh của Mạnh Đạt Nhân khiến lão Vô Cực vừa kinh ngạc vừa giận dữ. Lão xoay người phát chiêu:

- Quả nhiên người không thể chối là bí kíp Vạn Lưu đang ở trong tay người. Tiếp chiêu!

“Ào...”

Thượng Quan Chiêu ở bên ngoài tìm cách phóng kiếm đâm vào:

- Tiểu tử quá xảo hoạt, dám bảo những gì có khắc ghi ở Tam Điệp cốc là dấu vết võ học. Chớ trách bốn phái ý chúng hiếp cô. Xem chiêu!

Vèo...

Mạnh Đạt Nhân vẫn với đấu pháp cũ, mới phát chiêu ra đã thu chiêu về và dịch chuyển thân hình càng lúc càng nhanh.

Chàng bật cười:

- Sao Chương môn trách tại hạ mà không tự trách bản thân ngộ tánh không cao? Hãy nhìn cách phát chiêu của lệnh sư bá kia. Chẳng phải lão đang phô diễn công phu tuyệt học đã thất truyền của quý phái sao? Ha... ha...

Lão Vô Cực cả tiếng gầm vang:

- Vạn Quỷ Ảnh? Người đừng nghĩ với chút di học của Vạn Biến lão quỷ người có thể ngông cuồng! Đỡ!

“Ào...”

“Ào...”

Thượng Quan Chiêu cũng thịnh nộ hô hoán:

- Người định gạt ai, tiểu tử? Người đâu thể tiếp tục ly gián bốn phái như lần trước đã làm? Tất cả mau tiến lên bao vây tiểu tử!

Hơn mười nhân vật còn lại liền ùn ùn tiến lên, chuẩn bị đón Mạnh Đạt Nhân vào giữa.

Lôi Đồng hiểu rõ ý đồ của Mạnh Đạt Nhân, đột ngột phát chiêu, quật một kinh bất ngờ vào lão Vô Cực:

- Lão thất phu, người có muốn ném thử công phu Cửu Trùng của bốn môn không? Xem đây!

Hành vi của Lôi Đồng cũng làm cho Mạnh Đạt Nhân bất ngờ, vì chàng thừa rõ Lôi Đồng giờ chỉ còn đủ chân lực để bảo vệ ngươn mạch không bị tổn thương thêm mà thôi, việc phát chiêu đối địch chỉ là hành vi tự tìm chết. Do đó, chàng định dịch người, đưa Lôi Đồng lùi lại, không để Lôi Đồng gặp thảm họa.

Nào ngờ Vô Cực lão nhân theo bản năng chột mau miệng bật kêu:

- Cửu Trùng công phu? Lão phu sợ người sao?

Và lão thần nhiên xô ra một luồng lực đạo thâm hậu.

“Ào...”

“Ào...”

Chính lúc này, Lôi Đồng bật cười:

- Hay lắm! Lão thất phu nguoi vậy là giấu đầu lòi đuôi. Đây nào phải công phu sở học Côn Luân? Chúng ta đi được rồi tiểu tử. Ha... ha...

Thán phục kế mưu của Lôi Đồng, Mạnh Đạt Nhân kịp thi triển bộ pháp ngay khi nghe Thượng Quan Chiêu biểu lộ sự kinh ngạc tột cùng:

- Sư bá! Công phu của sư bá...

Lão Vô Cực thịnh nộ lôi đình, bật lao thật nhanh về phía Mạnh Đạt Nhân:

- Tiểu tử chạy đi đâu? Hãy lưu mạng lại!

“Vút.”

“Ào...”

Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận lão Vô Cực đã đến lúc không còn gì để giữ ý và sát cơ cũng được lão bộc lộ trọn vẹn. Chàng quay ngược lại xuất chiêu đối kình:

- Thiên Tàn cung chủ! Giờ đến lúc ta phải đòi lại mối gia thù. Tiếp chiêu!

“Vù...”

“Ầm.”

Lão Vô Cực chột khựng lại, nhận ra nội lực của Mạnh Đạt Nhân chỉ ít cũng đạt mức ngang bằng lão. Lão có phần bàng hoàng:

- Nội lực của nguoi...

Mạnh Đạt Nhân lanh lẹ lao đến:

- Phải chăng lão đang ân hận vì trước kia không chịu trăm thảo trừ căn? Nhị viện Nhị cung bọn người đều là phường vô sỉ đê tiện. Gia phụ có tội gì chứ? Đỡ?

“Ào...”

“Ào...”

Lão Vô Cực vội vận lực phát chiêu:

- Người chớ lảm lời! Mau nạp mạng cho lão phu!

“Vù...”

Một lần nữa Thượng Quan Chiêu phải bật kêu vì quá kinh ngạc:

- Hồi Phong tuyệt thức? Sư bá cũng am hiểu tuyệt kỹ đã thất truyền của bốn phái ư?

Tiếng hô hoán của Thượng Quan Chiêu làm Vô Cực lão nhân phải phân tâm vì vô tình để lộ sự gian dối.

Ngọn kinh của Mạnh Đạt Nhân vẫn bằng bằng lao đến, chạm vào kinh vừa sút giảm uy lực của lão Vô Cực.

“Bùng.”

Lão Vô Cực lão đảo, chực quay người bỏ chạy. Chợt giữa đường bật vang lên nhiều loạt cười vang dội. Trong đó có tràng cười của Cung chủ Địa Khuyết cung vang lên rõ nhất:

- Lão đại! Chuyện đã ra thế này, lão đại cần gì giữ kín thân phận? Đừng quên lời căn dặn của chủ nhân. Đã đến lúc lão đại đòi lại những gì vốn thuộc phần lão đại. Hãy giao tiểu tử cho Hà mẫu. Ha... ha...

Và Hà Tử Giang, Cung chủ Địa Khuyết cung ngay khi hiện thân liền quật một kinh mãnh liệt vào Mạnh Đạt Nhân:

- Tiểu tử phen này đừng mong thoát! Đỡ!

“Ào...”

Cũng lúc này, thanh âm của Tôn Bằng chột vang lên ngay phía sau Mạnh Đạt Nhân:

- Lôi Đồng! Cổ Mỹ Kỳ đã vì ngươi mà uổng mạng. Hôm nay Tôn Bằng ta phải đòi lại món nợ này. Nạp mạng!

“Vù...”

Tiền hậu đều bị giáp công, sự xuất hiện của Tôn Bằng làm cho Mạnh Đạt Nhân cuống nộ. Chàng dịch người, vừa tránh chiêu của Hà Tử Giang, vừa tìm cách đoạt mạng Tôn Bằng:

- Lão dê hèn! Sao lão nhẫn tâm hãm hại mẫu thân ta, không nghĩ đến tình huynh muội cốt nhục giữa lão và gia mẫu? Ta phải giết lão!

“Vù...”

Tôn Bằng cười hềnh hếch:

- Ai bảo với ngươi giữa ta và tiện nhân là huynh muội cốt nhục? Một cô nhi như ả được phụ thân ta cứu mang là tốt cho ả lắm rồi. Vậy mà ả lấy oán báo ân, cố tình chối bỏ mối tình ta dành cho ả. ả đáng chết! Ha... ha...

Thật ra, có lẽ Tôn Bằng biết bản lĩnh không là đối thủ của Mạnh Đạt Nhân, nên tuy châm chọc nhưng lão lại lẩn tránh, không chịu chạm chiêu cùng chàng.

Đúng lúc này, từ phía bên kia chột có tiếng Thượng Quan Chiêu hô hoán lọt đến tai chàng:

- Sao sư bá lại xuất thủ vào tiểu đệ? Chúng ta là người đồng môn kia mà?

Vô Cực lão nhân gầm vang:

- Súc sinh, không lẽ ngươi vẫn chưa có ý nghi ngờ ta? Không sai, ta chính là Cung chủ Thiên Tàn cung. Chính sư phụ ngươi đẩy ta đến

chỗ phải tuyệt tình sau lần sư phụ người đoạt mất ngôi vị Chương môn của ta. Người hãy ngoan ngoãn đón nhận số phận. Đỡ!

“Vù...”

Hà Tử Giang thì cười lên vang động:

- Lão đại nói rất hay. Hôm nay là ngày chúng ta đại khai sát giới. Tiểu tử! Đỡ! Ha... ha...

“Vù...”

Việc bộc lộ thân phận của bọn Nhị viện Nhị cung lúc này quả là điều khác thường.

Một lần nữa, Lôi Đồng lên tiếng đề tỉnh Mạnh Đạt Nhân:

- Ta vẫn nghĩ bọn chúng cố tình ngăn cản người đến đỉnh Thần Minh sơn. Sắp đến giờ Ngọ rồi còn gì?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu, vừa tìm cách tránh chiêu Hà Tử Giang, vừa khe khẽ đáp lời Lôi Đồng:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy. Nhưng có điều lạ là tại sao chúng đoán biết sự xuất hiện của tại hạ nhanh đến vậy? Vì nếu đây là do Không Gia Lập bày ra, không lẽ đã có sắp đặt từ trước? Tiền bối nên nhớ, tin chúng ta còn sống Không Gia Lập chỉ mới biết đây thôi.

Lôi Đồng lộ vẻ khẩn trương:

- Bất kể là vì nguyên nhân gì, người không thể để lỡ cơ hội ở đỉnh Thần Minh. Mau chạy đi!

Hà Tử Giang đương nhiên đã nghe và đột nhiên bật cười:

- Trước khi nghĩ đến việc tháo chạy, ta thành thật khuyên người hãy nhìn quanh xem sao. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn và phát hiện ở tứ phía không hiểu từ lúc nào đã có sự hiện diện của bọn Thập nhị sứ giả Địa Khuyết cung,

trong đó đương nhiên phải có mặt của Hà Tử Kiên.

Chưa hết, những nhân vật có thân phận khá cao ở Địa Khuyết cung cũng xuất hiện, có cả Tạ Bất Nghi, Chu Nghiêm, những nhân vật Mạnh Đạt Nhân từng biết và từng bị họ làm cho thất điên bát đảo.

Hà Tử Giang lại cười, nụ cười đầy vẻ ngạo mạn:

- Mạnh Đạt Nhân! Ta không ngại cho người biết một sự thật! Đồng ý rằng vì quyền bí kíp Vạn Lưu bọn ta có lập mưu để chiếm đoạt, khiến toàn gia người phải một phen kinh hoàng. Nhưng bọn ta không hề sát hại song thân phụ mẫu người. Nếu người tin và thật lòng hợp tác, bọn ta sẽ cho người biết ai là hung thủ thật sự và bọn ta sẽ giúp người báo thù.

Đoạn y đưa tay chỉ khắp lượt:

- Người đừng nghĩ bọn ta vì sợ người nên mới có lời đề xuất này. Hãy nhìn xem, người của bốn cung đều đến đông đủ, chỉ một khẩu lệnh của ta là người sẽ vô phương thoát thiên la địa võng, bất kể người có hay không có Vạn Quỷ Ảnh công phu. Ta khuyên người hãy cân nhắc và đừng quá ngu muội.

Mạnh Đạt Nhân hoang mang:

- Không phải là lão là kẻ che kín chân diện đã sát hại gia phụ, sau đó đoạt luôn quyền cổ thư sao?

Hà Tử Giang hất mặt về phía Hà Tử Kiên và bảo:

- Kiên nhi cũng từng nghĩ về ta như vậy. Nhưng tất cả đều là lầm lẫn. Người nghĩ người thông tuệ và chính sự thông tuệ của người đã gây lầm lẫn cho người. Hãy nhớ lại đi, Thanh Thanh Tiên Tử nói như thế nào? Mụ đã sắp đặt tất cả, và ý của mụ là muốn gây một trận hạo kiếp trên giang hồ. Nếu ta đoán không lầm, kẻ thực sự hạ thủ phụ thân người chính là tâm phúc thân tín của mụ. Vì trước đó, do phát hiện quyền cổ thư chỉ là vật ngụy tạo, ta đã bảo Cổ Mỹ Kỳ nhét trở lại vào người phụ thân người.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Lão tưởng ta tin lão sao? Vì rốt cuộc lão cũng am hiểu sở học Vạn Lưu.

- Không sai! Và đó cũng là nhờ người chỉ điểm. Bằng không bọn ta nào ngờ chính mảnh bìa da mới là vật quan trọng?

Mạnh Đạt Nhân liếc nhìn Tôn Bằng:

- Vậy còn gia mẫu thì sao? Không lẽ không do Tôn Bằng hạ sát?

Hà Tử Giang xua tay:

- Người yên tâm! Chính ta cũng không ngờ Tôn Bằng lại có hành vi này, sau đó lại được Cổ Mỹ Kỳ đồng tình che giấu. Ta...

Tôn Bằng vụt kêu:

- Hà Tử Giang! Người...

Hà Tử Giang lạnh giọng:

- Chính người bắt nghĩa thì đừng trách Hà Tử Giang ta bắt nhân. Nhị viện Nhị cung vốn là một, từ khi có người xen vào, Cổ Mỹ Kỳ đã bị người xúi bẩy nên có những toan tính riêng tư. Lần này ta cốt ý đưa người đến đây là để đòi lại sự công bằng cho Mạnh thiếu hiệp. Hình đường Đường chủ đâu? Hãy giữ y lại!

Tạ Bất Nghi nghe lệnh lao ra và chỉ vài lượt xuất thủ là đã chế ngự Tôn Bằng.

“Hự.”

Tôn Bằng bị Hạ Bất Nghi ném xuống cạnh chân Mạnh Đạt Nhân.

Hà Tử Giang bảo:

- Giết người phải đền mạng! Ta giao y cho Mạnh thiếu hiệp toàn quyền xử lý.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Nếu là vậy, Mạnh Đạt Nhân xin có lời đa tạ.

Và thật nhanh, Mạnh Đạt Nhân quật thẳng một kinh vào đầu Tôn Bằng, hạ sát kẻ thù.

“Âm.”

Ánh mắt chợt dịu lại, Mạnh Đạt Nhân nhìn Hà Tử Giang:

- Tôn giá muốn tại hạ hợp tác, chẳng hay là hợp tác như thế nào?

Hà Tử Giang chém mạnh tay vào không khí:

- Tiêu diệt Thần môn, nhất là mục Thanh Thanh Tiên Tử.

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Nhưng có hai người, tại hạ không muốn họ bị hại.

Lôi Đồng ở phía sau vụt kêu:

- Người không được...

Mạnh Đạt Nhân lẹ tay chế ngự huyết đạo lão, giải thích với Hà Tử Giang:

- Một người là lão Lôi này. Lúc bị lọt Quỷ cung, nhờ lão mà tại hạ hoàn mạng.

Hà Tử Giang cau mặt:

- Còn người thứ hai?

Chàng chỉ tay vào Bạch Quan Nguyệt:

- Nàng không hề biết có gia huynh là môn hạ Thần môn. Kẻ không biết là không có tội. Tôn giá nghĩ sao?

Và lúc này, toàn bộ đệ tử Côn Luân phái đều bị người của Địa Khuyết

cung không chế. Vô Cực lão nhân lập tức có phản ứng:

- Hà lão đệ đừng vội tin tiểu tử!

Hà Tử Giang xua tay ngăn lại, miệng hỏi Mạnh Đạt Nhân:

- Thiếu hiệp định đi đâu sau khi thuận lời cùng bọn ta hợp tác?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai:

- Trước hết, tại hạ sẽ đưa Tôn Bằng về tế mộ song thân, nhân tiện cũng lo chữa trị thương thế cho Bạch Quan Nguyệt. Còn sau này, đương nhiên tại hạ sẽ truy tìm tung tích kẻ đã hạ sát gia phụ, một trong những kẻ thân tín mục Môn chủ Thần môn.

Hà Tử Giang gật đầu:

- Nếu là vậy, sự hợp tác sẽ công bằng hơn nếu thuộc hạ chấp thuận giao tất cả tín vật tuyển chọn đã có cho bọn ta?

Thản nhiên, Mạnh Đạt Nhân lấy ra đủ sáu tín vật giao cho Hà Tử Giang:

- Tại hạ đã hứa lời hợp lực, đương nhiên không còn cao hứng trong việc được tuyển chọn làm Môn chủ. Tôn giá có muốn lấy tùy ý.

Hà Tử Giang sau khi nhận lấy chợt mỉm cười:

- Thiếu hiệp có quên không vậy? Như còn thiếu một tín vật?

Chàng à len một tiếng:

- Đúng rồi! Là tín vật Không Gia Lập vừa trao cho. Tại hạ nhét ở thắt lưng nên không nhớ đến.

Khi nhận đủ bảy tín vật tuyển chọn, Hà Tử Giang bước lùi lại:

- Việc tế mộ người đã khuất là điều cần thiết. Ta không tiện lưu thiếu hiệp lâu hơn. Mời!

Mạnh Đạt Nhân gật đầu, khom người nhặt lấy thi thể Tôn Bằng.

Chàng đi ngang chỗ Bạch Quan Nguyệt:

- Bạch cô nương! Chúng ta đi thôi!

Trong tình thế phấp Cồn Luân đang gặp họa, Bạch Quan Nguyệt dù không muốn cũng phải đi theo Mạnh Đạt Nhân.

Bọn Hà Tử Giang nhìn theo cho đến lúc Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn khuất bóng.

Trong khi đó, Mạnh Đạt Nhân vẫn mãi miết bước đi, lưng còng Lôi Đồng, tay mang thi thể Tôn Bằng, vờ không nhận thấy thái độ căm phẫn của Lôi Đồng qua những tiếng hừ từ cửa miệng đã bị chàng chế trụ á huyết.

Được một lúc thật lâu, Bạch Quan Nguyệt do kiệt lực chợt khuyu ngã.

Huych!

Mạnh Đạt Nhân chợt dừng lại, vừa thở dài vừa đưa mắt nhìn quanh.

Sau đó, khi phát hiện ở cách đó không xa có một nếp thảo lư xiêu vẹo vì bỏ hoang lâu năm, Mạnh Đạt Nhân chậm rãi đưa tất cả đến đó.

Nhị quái Quan ngoại

- Tiểu tử! Ta thật thất vọng về ngươi. Ngươi giết ta đi! Bằng không, nếu sau này có dịp, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi.

Từ lúc được Mạnh Đạt Nhân giải huyết cho đến giờ, không dưới một canh giờ, có bao nhiêu lời lẽ thóa mạ, bao nhiêu giận dữ đều được Lôi Đồng trút ra bằng hết và Mạnh Đạt Nhân chính là đối tượng cho lão nhắm vào.

Thoạt đầu Mạnh Đạt Nhân còn nhẫn nhịn, miệng cười cười và sắc mặt thản nhiên đón nhận mọi nổi bực dọc của lão.

Nhưng càng về sau, khi nổi bực dọc của lão Lôi dần dần biến thành phần nộ, Mạnh Đạt Nhân càng nghe càng biến đổi dần dần, Mạnh Đạt Nhân cũng phần nộ.

Vì thế, ngay khi Lôi Đồng dứt lời, Mạnh Đạt Nhân nở nụ cười kiêu bạc, xạ ánh mắt giễu cợt nhìn Lôi Đồng:

- Tiên bối muốn được chết ư? Thật không may, nếu chẳng phải tiên bối từng có ơn cứu mạng, tại hạ đâu có vì tiên bối mà lo nghĩ như bây giờ? Tiên bối phần nộ vì tại hạ không thực hiện đúng lời đã hứa, là phải gắng công sao cho trở thành người tuyển chọn duy nhất tại đỉnh Thần Minh ngay trưa hôm nay, và phải đoạt cho được cương vị Môn chủ Thần môn? Để làm gì cơ chứ?

Mạnh Đạt Nhân thu nụ cười về, thay vào đó là cái nhếch môi dè bĩu:

- Thần môn bây giờ đều gồm những hạng người dối trên lừa dưới y như Khổng Gia Lập. Tại hạ có là Môn chủ thì với công phu Cửu Trùng vẫn còn thiếu hai tầng, tại hạ rồi cũng nhận kết cục như Trầm lão nhân, Môn chủ tiên nhiệm của quý môn thôi. Sao tiên bối không nghĩ, là một người đứng ngoài và một người bị vây giữa vòng vây lũ ác nhân, tư thế nào thuận lợi hơn?

Thấy Lôi Đồng há miệng định phản bác, sắc mặt đang giận bưng bưng của lão đã cho thấy trước biểu hiện đó. Mạnh Đạt Nhân ung dung vươn tay chế trụ huyết đạo lão:

- Đủ rồi! Tiền bối nói đã đủ và thời gian cho khí huyết tiền bối được lưu thông sau một lúc lâu bị điểm huyết cũng đã đủ, phiền tiền bối giữ yên lặng nghe. Thất lễ!

Bị điểm huyết, không thể nói hết những gì cần nói, bao nhiêu uất ức phần nộ đều được lão Lôi Đồng dồn cả lên đôi mắt. Và với tia mắt nhìn của lão hiện giờ, nếu là người khác bị lão nhìn ắt sẽ có một trong hai thái độ. Thứ nhất là phải sợ sệt, lẩn tránh ánh mắt nhìn như muốn thiêu cháy người đối thoại của lão. Thứ hai, ắt phải có phản ứng khác cực đoan hơn, là giận quá hóa liều, người bị nhìn thà hạ sát lão còn hơn, vả lại, đó cũng là ý muốn của lão.

Riêng Mạnh Đạt Nhân thì khác, chàng nhìn lại lão, không sợ sệt lẩn tránh cũng không biểu lộ sự phần nộ tột cùng. Chàng nhìn lão với cái nhìn vô biểu cảm, khiến Bạch Quan Nguyệt nãy giờ tuy có nghe có nhìn và hiểu vì sao cả hai phải đôi co nhưng vẫn không thể đoán biết hiện giờ Mạnh Đạt Nhân toan tính điều gì qua cái nhìn gần như là kỳ lạ của chàng.

Nàng buột miệng:

- Mạnh Đạt Nhân! Phần ta thì sao? Sao ngươi nài xin cho ta? Sao ngươi không để ta chịu chung số phận như bao đệ tử khác của Côn Luân phái?

Mạnh Đạt Nhân đưa ánh mắt qua nàng, giọng nói chột nhẹ đi:

- Bạch Quan Nhật là lệnh huynh? Tốt! Tại hạ từng hứa với lệnh huynh hai việc. Thứ nhất, quan tâm đến cô nương thay cho Bạch Quan Nhật không thể. Thứ hai, phải giúp huynh muội cô nương có cơ hội trùng phùng.

Nàng cau mặt:

- Ngươi muốn nói, ngươi sẽ đưa ta gặp gia huynh? Gia huynh hiện ở

đâu?

Chàng nhún vai:

- Đất trời bao la, giữa biển người mênh mông vô tận, tại hạ biết lệnh huynh ở đâu mà tìm?

Nàng biến sắc:

- Nghĩa là ta phải theo ngươi cho đến lúc nào tìm thấy gia huynh?

Chàng thở dài:

- Đành vậy thôi! Đã hứa lời phải giữ lời, cô nương đành phải theo tại hạ thôi.

Nàng chệnh choạng đứng lên:

- Ta còn đủ tứ chi, ta tự biết lo liệu. Ta không dám phiền đến ngươi.

Mạnh Đạt Nhân cũng đứng lên:

- Với sức lực của cô nương hiện giờ, câu nói tự biết lo liệu e có phần miễn cưỡng?

Nàng phần nộ:

- Ngươi không phải lo cho ta. Ta không muốn chịu ân ngươi, càng không muốn gấn gũi mãi hạng người luôn tiền hậu bất nhất như ngươi.

Chàng tỏ ra kinh ngạc:

- Tại hạ? Dựa vào đâu cô nương cho tại hạ là người tiền hậu bất nhất?

Nàng quắc mắt:

- Ngươi từng biết gia huynh, từng minh bạch hai chúng ta là huynh muội, có sao lúc sư phụ ta hỏi, lúc nghe sư bá tổ ta đề quyết, ngươi không thừa nhận điều đó?

Chàng mỉm cười:

- Lệnh huynh là môn hạ Thần môn, một môn phái đang tạo nhiều nghi vấn nhất là cho Côn Luân phái, tại hạ không thừa nhận là để bảo toàn tính mạng cho cô nương.

Nàng trợn to hai mắt:

- Làm người phải quang minh lỗi lạc, sư phụ ta là hạng người như thế. Người sẽ không hô đồ lấy mạng ta chỉ vì ta có một huynh trưởng là môn hạ của môn phái đối địch.

Chàng bật cười:

- Cô nương nghĩ như thế thật ư? Rất tiếc, tại hạ lại không nghĩ như vậy. Do đó, cô nương đành phải theo tại hạ cho đến lúc nào tại hạ thực hiện xong lời hứa với lệnh huynh mới thôi. Ngồi xuống đi!

Nàng quay người, nện mạnh bước chân định bỏ đi:

- Ta không...

Mạnh Đạt Nhân lao đến:

- Ngồi xuống!

Và chàng dùng lực, vừa bắt nàng phải ngồi vừa điểm luôn huyết đạo của nàng.

Sau đó, chàng mỉm cười với cả hai, Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt:

- Nhị vị đang là tù binh của tại hạ. Có lẽ dễ dễ quản thúc hơn, tại hạ phải tìm một cỗ xe, một phương tiện di chuyển vừa nhanh vừa kín đáo.

Ném thêm vài thanh củi vào đồng lửa vẫn cháy phừng phừng, chàng vừa quay người vừa bảo:

- Tại hạ sẽ quay lại ngay.

- Không cần đâu, Mạnh thiếu hiệp!

“Vút.”

Một câu phát thoại bất ngờ kèm theo sự hiện thân cũng bất ngờ của Hà Tử Giang. Sau lưng lão là Vô Cực lão nhân và hầu như đủ cả Thập nhị sứ giả Địa Khuyết cung.

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc, cổ tình lùi lại và thủ thế, thái độ sẽ sẵn sàng xuất thủ nếu bọn người Hà Tử Giang có biểu hiện động thủ:

- Tôn giá nói như thế là có ý gì?

Với cử chỉ khoáng đạt và ung dung, xúng cượng vị đại tôn sư một phái, Hà Tử Giang xua tay:

- Thiếu hiệp đã chịu lời hợp tác, giữa chúng ta kể như là bằng hữu, lẽ nào ta lại không thể hiện chút tình bằng hữu với thiếu hiệp? Hãy khoan tâm. Ta vừa cho người chuẩn bị sẵn cho thiếu hiệp một cỗ xe. Hy vọng thiếu hiệp sẽ hài lòng.

Đoạn lão vỗ hai tay vào nhau, sau đó nép qua một bên mở lối cho một người bước vào.

Đưa tay chỉ vào người đó, một lão nhân hoàn toàn xa lạ với Mạnh Đạt Nhân trong trang phục một lão xa phu già nua. Hà Tử Giang giải thích:

- Thiếu hiệp còn phải chăm lo cho nhị vị bằng hữu, cũng là bất tiện vì thiếu hiệp chưa lần nào điều động một cỗ xe, Huỳnh lão huynh đây tuy là Tổng hộ pháp của bốn cung nhưng vẫn sẵn lòng đảm nhận vai trò làm xa phu cho thiếu hiệp. Mọi mệnh lệnh của thiếu hiệp sẽ được Huỳnh Tổng hộ pháp tuân thủ, sẽ đưa thiếu hiệp an toàn về đến Mạnh gia trang để bái tế song thân.

Cũng không để Mạnh Đạt Nhân biểu lộ phản ứng nào, Hà Tử Giang lập tức ra lệnh cho lão nhân họ Huỳnh:

- Bốn tọa đã căn dặn thế nào, Tổng hộ pháp hân đã nghe rõ?

Huỳnh lão nhân gật đầu, ồm ồm phát thoại:

- Thuộc hạ ghi nhớ cả rồi.

Đến lượt Huỳnh lão nhân nép người qua một bên, nhìn Mạnh Đạt Nhân và đưa tay chỉ ra ngoài màn đêm dày đặc:

- Cỗ xe đã sẵn sàng, nếu thiếu hiệp không ngại, chúng ta có thể lên đường ngay.

Mạnh Đạt Nhân cả cười:

- Làm nhất môn chi chủ như tôn giá kẻ cũng thú. Tại hạ cũng ước mong một ngày được như tôn giá, nhất hô thì bá ứng, mọi mệnh lệnh đều được hạ nhân chóng vánh thực hiện.

Và chàng nhìn theo lão nhân họ Huỳnh:

- Tại hạ có thể phiên Tổng hộ pháp đưa tất cả ra xe hộ?

Lão Tổng hộ pháp lập tức cúi đầu vâng phục:

- Lão nô nhất nhất tuân hành, thiếu hiệp cứ yên tâm!

Hà Tử Giang gục gặt đầu, hài lòng với thái độ của Mạnh Đạt Nhân. Lão bảo:

- Thiếu hiệp nếu cứ có thái độ hợp tác thế này, lo gì không có ngày được như ý nguyện? Được rồi, ta không tiện tiễn chân, hẹn sẽ gặp lại thiếu hiệp sau.

Bị chế trụ huyết đạo, Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt đành ngoan ngoãn để lão Huỳnh tổng hộ pháp nhắc đi.

Chợt lão Huỳnh gọi Mạnh Đạt Nhân:

- Thiếu hiệp không định mang theo tử thi Tôn Bằng?

Mạnh Đạt Nhân đáp mà không quay lại:

- Một cỗ xe không đủ chỗ cho người chết và người sống cùng đi. Tại hạ định đến trấn thành phía trước tìm một cỗ áo quan...

Hà Tử Giang bật lên tiếng cười:

- Thật không ngờ ta và thiếu hiệp lại có cùng ý nghĩ. Cũng may ta đã đoán trước nên đã chuẩn bị thêm một cỗ xe nữa và trên cỗ xe này một cỗ áo quan cũng đã sẵn sàng. Trịnh lão huynh đâu? Hãy đưa Tôn Bằng đến nơi dành sẵn cho y.

Bên ngoài thảo lư bầu trời vẫn tối đen, và từ một nơi thật khuất lấp, ngay sau tiếng Hà Tử Giang hô hoán ra lệnh, một nhân vật có vóc dáng cao lêu khêu bỗng vạch màn đêm xuất hiện. Và cỗ áo quan trên tay nhân vật này, cứ như một súc gỗ nhẹ tênh đang được nhân vật này cắp theo, chỉ suýt nữa va vào Mạnh Đạt Nhân vì Mạnh Đạt Nhân hầu như không nghe thấy tiếng bước chân nhân vật này di chuyển.

Vẻ thản nhiên của Mạnh Đạt Nhân nhanh chóng tan biến đi. Chàng chỉ còn cười gượng khi phải lên tiếng đáp tạ lão Hà:

- Tôn giá lo toan mọi việc thật chu đáo. Chỗn cửu tuyền, nếu song thân tại hạ có chút nào đó anh linh hẳn phải cảm kích mọi sắp đặt của tôn giá.

Hà Tử Giang cho thanh âm vang từ thảo lư:

- Dẫu sao cũng là tình cố cựu hơn mười năm, Mạnh – Hà nhị gia cùng lưu ngụ chung một địa phương, ta có thể hiện chút thành ý vẫn là bổn phận của người còn sống đối với người chẳng may thác sớm. Mong thiếu hiệp thay ta thấp cho lệnh song thân vài nén hương trầm.

Đáp lại, giọng của Mạnh Đạt Nhân chợt lạc đi:

- Tại hạ nhất định sẽ thấp, tạm biệt!

Hà Tử Giang cười với theo:

- Tạm biệt! Suốt đường đi, Trịnh – Huỳnh nhị lão huynh có nhiệm vụ chăm sóc thiếu hiệp. Hy vọng sẽ không có gì bất trắc xảy ra.

Hai cỗ xe lăn bánh, lặng lẽ xuyên đêm trường. Bảo là lặng lẽ vì kể từ lúc có thêm sự hiện diện của cỗ xe thứ hai, Mạnh Đạt Nhân không

hiếu sao cứ có nét mặt trơ lạnh. Chàng không lên tiếng, Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt vì bị chế ngự huyết đạo cũng không thể lên tiếng, mọi tiếng động chỉ còn là chuỗi âm thanh đều đều từ đôi bánh của hai cỗ xe tạo ra.

Tĩnh mịch và tĩnh mịch, hai cỗ xe như hai quái vật vô tri vô giác cứ thế thẳng tiến.

* * *

- Dừng lại!

Dù có nghe Mạnh Đạt Nhân hô hoán, lão Huỳnh Tổng hộ pháp vẫn đều đặn cho cỗ xe lao đi.

Bất quá, lão chỉ lạnh giọng lên tiếng:

- Chuyện gì?

Mạnh Đạt Nhân đáp:

- Muốn tế mộ phần đương nhiên phải sắm sanh lễ vật nhang đèn. Trừ phi chư vị đã chuẩn bị, bằng không, đây là tiểu trấn cuối cùng trước lúc tiến vào địa giới của Mạnh gia trang, chúng ta cần phải dừng lại để lo liệu.

Lão Huỳnh vụt phát thoại hỏi vọng đến lão Trịnh đang là xa phu điều động cỗ xe sau:

- Lão nhị! Về lễ vật tế mộ, Cung chủ có dặn lão nhị chuẩn bị chưa?

Trịnh lão nhị đáp có phần lúng túng:

- Lễ vật ư? Chuyện này đâu có nghe Cung chủ nhắc đến? Không có lễ vật!

Lão Huỳnh buông tiếng cười lạt bảo Mạnh Đạt Nhân:

- Không có cũng không sao. Cung chủ đã có lệnh, bảo lão phu không được dừng lại dù với bất kỳ nguyên do nào.

Mạnh Đạt Nhân hừ mũi:

- Nhưng Cung chủ quý cũng vẫn có lệnh, bảo nhị vị phải tuân thủ mọi điều động của tại hạ. Hy vọng nhị vị vẫn còn nhớ?

Lão Huỳnh vẫn ra roi, không hề có dấu hiệu muốn dừng lại:

- Người trông thế thật ư? Lão phu những tưởng người là kẻ thông tuệ và lý ra phải hiểu Cung chủ có hành động này đã là nhân nhượng người quá nhiều. Ngặt nỗi Cung chủ lại không nghe theo chủ kiến của bọn ta, còn bảo bọn ta, Nhị quái Quan ngoại, làm xa phu cho người, đó là điều lẽ ra người phải tự hiểu và đừng có những đòi hỏi quá đáng, vượt quá phận.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Cái gì là Nhị quái Quan ngoại, tại hạ không cần biết, và cũng không quan tâm đến việc ai là xa phu. Tại hạ chỉ biết có một điều, người như Cung chủ quý cung đâu sao cũng phải giữ chữ tín. Và nhị vị là thuộc hạ của Hà cung chủ, hy vọng nhị vị cũng biết giữ thể diện cho nhân vật đã sai khiến nhị vị.

Lão Huỳnh không hiểu sao bỗng găm lên:

- Không ai có thể sai khiến Nhị quái Quan ngoại này. Người...

Từ cỗ xe phía sau, Trịnh lão nhị nói vọng lên:

- Kìa, lão đại! Chúng ta đã chẳng bảo nhau là phải nhẫn nại sao? Lão đại đừng phát tác. Chỉ nửa năm nữa thôi, rồi cũng đến lúc chúng ta được thông dong tự tại ở nơi chúng ta tha hồ tung hoành.

Lão Huỳnh vẫn hậm hực:

- Nhưng tiểu tử bảo chúng ta phải dừng lại cho tiểu tử sắm sanh lễ vật? Ta hiểu, đó là tiểu tử muốn giở trò.

Mạnh Đạt Nhân cười vang:

- Sao tại hạ lại phải giở trò? Thiết tưởng phải nhắc lại cho nhị vị nhớ,

tại hạ đang là người hợp tác với Hà cung chủ. Hay nói cho đúng hơn, tại hạ đang là khách quý của Cung chủ.

- Khách ư? Ha... ha...

Lão Huỳnh bật cười khiến lão Trịnh ở phía sau phải lên tiếng nhắc nhở:

- Lão đại! Chuyện của gã họ Hà thiết nghĩ không liên quan gì đến chúng ta. Lão đại hà tất phải làm hư sự của gã.

Lão Huỳnh thu tràng cười về:

- Được! Nhưng ta sẽ không dừng lại. Mọi việc không còn gì để bàn cãi.

Mạnh Đạt Nhân châm chọc:

- Được thôi! Nhưng tại hạ không biết phải làm gì để thực hiện theo lời Hà cung chủ?

Lão Huỳnh chột dạ:

- Thực hiện việc gì?

Mạnh Đạt Nhân đáp một cách ung dung:

- Không có gì nhiều, chỉ là thay Cung chủ thấp cho song thân tại hạ vài nén hương, như Hà cung chủ đã ủy thác.

Lão Huỳnh lập tức gò cương cho cỗ xa mã dừng lại. Và lão gọi:

- Lão nhị! Phiên lão quay lại tiểu trấn tìm mua ít lễ vật về đây.

Rồi lão Huỳnh cười cao ngạo:

- Ta sắp đặt như thế này có lẽ tiểu tử sẽ thôi không còn yêu sách nào nữa. Hừ!

Thế nhưng, ngay khi Trịnh lão nhị vội vã bỏ đi, Mạnh Đạt Nhân từ bên trong cỗ xe lập tức bật lao vào lão Huỳnh:

- Lão tướng ta không biết ý đồ muốn giám sát ta của lão Hà ư? Làm rồi! Đỡ!

“Vù...”

Lão Huỳnh đang ngồi phía trước, chỗ bọn xa phu thường ngồi, không thấy lão có cử động gì nhiều nhưng toàn thân lão đột nhiên bốc lên cao, vừa đủ để thoát chiêu công tập kích của Mạnh Đạt Nhân.

“Vụt.”

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân đã chui ra ngoài, liền hướng một kinh quật mạnh lên trên:

- Hảo thân pháp! Đỡ!

Đến lúc này, lão Huỳnh vẫn để thân lơ lửng vụt cười vang dội:

- Ta đã được gã họ Hà đề tỉnh, rằng tiểu tử ngươi thế nào cũng có thái độ này. Vật là ngươi đã quá xem thường ta rồi. Liệu ngươi có bản lĩnh gì đối phó lại Độc Lang trảo của ta? Hãy đỡ! Ha... ha...

Lão Huỳnh xòe tay giương móng vuốt, chộp bỏ từ trên cao xuống.

“Ào...”

Mạnh Đạt Nhân thích ý cười vang, tay vẫn giữ nguyên chấn kinh:

- Chính lão xem thường ta thì có. Hãy cứ để sự thật phơi bày. Ha... ha...

“Ầm.”

Chấn kinh làm cho song phương cùng tỏ ra kinh ngạc.

Mạnh Đạt Nhân buột miệng khen:

- Thảo nào lão không là Tổng hộ pháp Địa Khuyết cung. Nội lực quả nhiên có hạng!

Phản lão Huỳnh thì thất sắc:

- Ngươi không ngại độc? Ta thật không tin ngươi có tám thân bách độc bất xâm. Đỡ!

Lão trầm người xuống và tung đủ song trảo Độc Lang.

Ào... Ào...

Mạnh Đạt Nhân bật rít:

- Rồi lão sẽ còn phải kinh ngạc nhiều! Tiếp chiêu!

“Vù...”

“Ầm.”

Song phương vẫn bình thủ, khiến lão Huỳnh động dung:

- Không ngờ ngươi lại còn có nội lực thâm hậu, đúng như Hà Tử Giang nghi ngờ. Xem đây!

Ào... Ào...

Lão Huỳnh lại vận dụng Độc Lang trảo với toàn những chiêu thức trầm trọng tuyệt đối không thể xem thường.

Mạnh Đạt Nhân ngưng đọng thần sắc:

- Xem ra công phu của lão có phần vượt trội hơn họ Hà. Việc họ Hà có thể sai khiến được Nhị quái Quan ngoại dường như trái với lẽ thường? Đỡ!

“Viu...”

“Ầm.”

Lão Huỳnh động nộ:

- Nhất Xạ Chỉ Hoàn của Nga My phái? Tiểu tử ngươi định buộc ta phải thật nặng tay ư? Vậy thì xem đây?

“Ào...”

Lần này từ ngũ trảo của lão vút xuất hiện luồng kinh sắc sủa mùi hôi thối không thể nào tưởng tượng nổi, khiến Mạnh Đạt Nhân phải tụt bệ khí và nhanh chóng vận dụng Vạn Quỷ Ảnh công phu.

“Vút.”

Bị hút kinh, lão Huỳnh lồng lộn, lao về đủ phương vị, quyết dùng ngũ trảo đặc dị chộp vào Mạnh Đạt Nhân:

- Ngươi chạy đi đâu? Đỡ! Đỡ!

Mạnh Đạt Nhân càng bị vây hãm vào lớp kinh hôi thúi, tuy nhiên vẫn tiếp tục dùng Vạn Quỷ Ảnh công phu.

“Vút, vút.”

Cổ chi trì thêm đôi ba chiêu nữa, đột nhiên Mạnh Đạt Nhân quay người, chạy về phía cổ xe.

Và khi đã ngồi lên phía trước cổ xe, Mạnh Đạt Nhân lập tức ra roi, cho cổ xe ào ào lao đi, lúc lão Huỳnh vẫn còn ngơ ngác kiếm tìm phương vị của chàng.

Tiếng cổ xe chuyển động đương nhiên làm cho lão Huỳnh chú tâm.

Và khi phát hiện đã thua mưu, Mạnh Đạt Nhân chỉ thừa cơ hội để mong đưa cổ xe trong đó có Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt tẩu thoát, thái độ của lão Huỳnh thật kỳ lạ.

Lão không những không đuổi theo mà còn đứng nguyên vị và bật cười:

- Thiết tưởng ngươi không thể chạy xa. Trừ phi ngươi muốn để cho hai bằng hữu của ngươi phải uổng mạng vì đã hít phải Độc công Hoạt Tử Thi của Dương Quái Huỳnh lão đại. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân kinh tâm, vội quay người và vén rèm nhìn vào trong xe.

Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt quả nhiên đã bị khí hôi thối Độc công Hoạt Tử Thi xâm nhập. Diện mạo của cả hai vừa nhợt nhạt vừa nhăn nhó thật khó coi.

Vút thở dài, Mạnh Đạt Nhân từ từ cho cỗ xe dừng lại.

Đắc ý, Dương Quái Huỳnh lão đại chậm chậm tiến gần đến:

- Nhận định của gã họ Hà quả không lầm! Tiểu tử đâu phải là hạng xem nhẹ tình bằng hữu, cho dù ở ngoài mặt người luôn luôn tỏ ra lãnh đạm? Kể ra Dương Quái ta cũng liệu tính đúng, kịp có biện pháp này đối phó người. Ha... ha...

Nhưng khi lão Dương Quái sắp đến gần cỗ xe, từ hai bên đường, ở những nơi có vị thế tương đối kín đáo, bỗng có rất nhiều bóng người lao ra xuất hiện.

“Vút.”

“Vút, vút...”

Có hơn ba mươi nhân vật võ lâm thuộc các phái, nhưng nhiều nhất vẫn là đệ tử Cái bang, như Mạnh Đạt Nhân đang nhìn thấy.

Và nhân vật đầu tiên phát thoại chính là Bang chủ Cái bang.

Tiêu bang chủ nhìn Dương Quái bằng ánh mắt căm phẫn:

- Đã hơn một năm nay, lần lượt có nhiều đệ tử các phái đều bị thất tung. Và lúc tìm thấy họ không những là những bộ cốt khô thì cũng là những tử thi thối rữa do bị khai quật khỏi mộ phần, phơi lộ thi thể. Cho hỏi, đó có phải là kiệc tác của Âm Dương nhị quái từ Quan ngoại xa xôi tìm vào, cốt ý luyện Độc công Hoạt Tử Thi bá đạo như hạng tà ma người vừa lớn tiếng huênh hoang?

Dương Quái đưa mắt lướt nhìn lần lượt những nhân vật vừa bất ngờ xuất hiện:

- Cái bang, Thiếu Lâm, Nga My, Hoa Sơn? Như còn thiếu Không Động và Điểm Thương cho đủ những phái từng bị Huỳnh mỗ chọn

làm đối tượng để luyện Độc công? Sao lão Tiêu ngươi không gọi họ đến luôn thể?

Dương Quái Huỳnh lão đại vừa dứt lời, từ phía xa chợt có tiếng Trịnh lão nhị ới ới gọi:

- Lão đại! Gã họ Hà quá bất cẩn, hành tung của chúng ta bị bại lộ rồi. Bọn Không Động, Diêm Thương đã có mặt trong tiểu trấn và chúng...

Tiêu bang chủ bật cười:

- Hà Tử Giang đâu thể một tay che mãi bầu trời? Hôm nay Âm Dương nhị quái các ngươi phải trả lại những gì các ngươi đã nợ! Ha... ha...

Lão Trịnh kịp hiện thân bên cạnh lão Huỳnh. Và lão Huỳnh vẫn ngạo nghễ cười vang động:

- Bọn ngươi đến đông đủ thế này càng hay. Nhị quái bọn ta lại càng có cơ hội hấp thu thêm tử khí của bọn ngu muội các ngươi. Ha... ha...

Lập tức Âm Dương nhị quái như mãnh hổ vô môi, vừa vượn trảo vừa nhảy xổ vào những nhân vật đứng gần chúng nhất.

- Ha... ha...

- Ha... ha...

“Ào... ào...”

Tiêu bang chủ đánh giọng quát to:

- Thảo nào bấy lâu nay Địa Khuyết cung cứ luôn nuôi mộng đồ bá. Hóa ra Hà Tử Giang đã dựa vào lũ tà ma các ngươi. Đánh!

Người của các võ phái liền xông vào.

Từ xa, mười mấy nhân vật thuộc Diêm Thương – Không Động nhị phái cũng vội vã lao đến, hiệp lực với những người đến trước, vây kín Âm Dương nhị quái vào giữa.

Độc công Hoạt tử thi

Cung cách của Âm Dương nhị quái xuất kinh, gọi là hấp thu tử khí để luyện Độc công Hoạt Tử Thi thật là tàn độc.

Hai tay vươn trào, thoát nhìn thì rõ ràng là xuất lực để ngăn đỡ đôi đầu với bất kỳ kinh lực nào do những nhân vật võ lâm nhắm vào chúng, nhưng khi có cơ hội, gặp phải kẻ có bản lĩnh kém cỏi hơn, Âm Dương nhị quái liền dùng chính ngọn trào đó để phát huy hấp kinh, giữ chặt đôi phương dính một phần thân thể vào tâm trào của chúng.

Như Mạnh Đạt Nhân đang mục kích, tả trào của Dương Quái Huỳnh lão đại đang hấp giữ ngay hậu tâm một đệ tử Cái bang.

Gã này lập tức bật thét lên:

- A... a... a...

Tiếng kêu thoát đầu còn lớn, đủ để gây kinh động cho mọi người. Nhưng chỉ một vài chớp mắt sau đó, tiếng kêu của kẻ xấu số yếu ớt dần, cùng với đôi mục quang đang độ tinh nhanh cũng chuyển sang mờ tối, chứng tỏ thần trí của kẻ đó đang lúc lìa xa thân thể.

Đến lúc này, khi việc hấp thu tử khí đã hoàn thành, Dương Quái Huỳnh lão đại vừa cười vang dội vừa vung mạnh tả trào, chấn bay kẻ xấu số vào một nhân vật nào khác cũng vừa vịn lao đến định giải nguy cho nạn nhân:

- Ha... ha... Người vội vàng làm gì? Lão phu cũng đâu muốn giữ mãi tử thi này? Trả cho người đó!

“Vù...”

Người vừa lao đến do không nỡ để kinh lực bản thân quật vào bằng hữu, đành thu kinh về và vươn tay đón đỡ nạn nhân.

Chỉ đến lúc này, người vừa đón đỡ bằng hữu mới nhận chân một sự

thật, rằng nạn nhân đã hồn phi phách tán, thể trạng suy kiệt và chỉ cần một chấn động nhỏ cũng đủ làm nạn nhân hồn lìa khỏi xác.

Và chấn động đó là do Dương Quái Huỳnh lão đại tạo ra lúc lão hất nạn nhân về phía người vừa lao đến.

Lão cười sảng sặc, nhả thêm một kinh vào ngay hậu tâm nạn nhân:

- Người đón đỡ y, phải chăng người sợ bằng hữu người phải chịu đòn đau? Vậy người làm cách nào giữ sinh mạng bằng hữu người vẹn toàn với một chương này của lão phu? Ha... ha...

“Vù...”

Mới đẩy nạn nhân ra, giờ tiếp tục nhấn thêm một kinh, hành vi của Dương Quái quá nhanh khiến người tiếp trợ vô phương phản ứng.

Và khi nhân vật này kịp nghĩ ra một biện pháp nào đó thì kinh của Dương Quái cũng đến lúc lao ập vào hậu tâm nạn nhân.

“Bùng.”

Với chấn kinh này, đương nhiên nạn nhân phải thảm tử. Không những thế còn tác động luôn đến người xuất hiện tiếp trợ, khiến cả hai cú thế ngã lăn quay.

“Huych, huych.”

Vậy là Dương Quái có cơ hội vung trảo chộp thẳng vào nhân vật nọ.

Và nếu nhân vật nọ thuộc hạng không đủ bản lĩnh, hậu quả xảy ra là nhân vật nọ thế nào cũng chịu chung số phận với kẻ xấu số như đã xảy ra.

Thời may, bằng hữu của nhân vật nọ đã kịp lao đến tiếp ứng, ngăn chặn hành vi tà ác của Dương Quái Huỳnh lão đại.

Tương tự như lão Huỳnh, ở phía bên kia, Âm Quái Trình lão nhị cũng vừa hấp thu xong tử khí của một đệ tử Hoa Sơn. Và khi nhận thấy Chương môn Hoa Sơn phái lao vào ứng cứu, Trình lão nhị cũng dùng

lực chân bay nạn nhân.

- Tử Dương kiểm pháp của phái Hoa Sơn xem ra cũng lợi hại. Nhưng người sao không nhắm vào Trịnh lão nhị mà lại định loạn kiếm phân thân chính đệ tử người? Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn thì thấy Trịnh lão nhị quả nhiên cố tình đẩy nạn nhân vào vầng kiếm quang do Chưởng môn Hoa Sơn phái thi triển.

Vì không muốn loạn kiếm phân thân chính đệ tử, Chưởng môn Hoa Sơn phái thu chưởng về và thuận tay biến thành chiêu khác quật loạn đả vào Âm Quái Trịnh lão nhị.

“Véo...”

Do không còn người đón đỡ, nạn nhân của Trịnh lão nhị phải ngã ập xuống nền đất và không còn sức lực để chi trì.

Lúc ngã, thân thể nạn nhân đương nhiên có chịu một chấn động nhẹ, một lực chấn động mà thường khi chỉ đủ làm cho đau, vì tất đã gây thương tích.

Nhưng với cảnh ngộ lúc này thì khác, nạn nhân đã bị Âm Quái dùng để luyện Độc công Hoạt Tử Thi, một chấn động nhỏ này vậy là đủ để đưa nạn nhân xuống tận tuyền đài. Một cái chết thoát tưởng là phi lý nhưng thực tế vẫn xảy ra và xảy ra trước mắt mọi người.

Chuyện xảy ra nào phải là lâu và chỉ mới đó thôi, người của các phái trước sau đã có sáu mạng biến thành đối tượng cho Âm Dương nhị quái hấp thu tử khí luyện Độc công Hoạt Tử Thi.

Và diễn biến này đủ làm cho mọi người kinh tâm táng đờm.

Đến nỗi đích thân Tiêu bang chủ phải vận lực hô hoán:

- Bằng mọi cách, không ai được đến gần Nhị quái trong phạm vi một trượng. Chớ để chúng hấp thu tử khí...

Định Tâm sư thái, Chưởng môn phái Nga My cũng lên tiếng đánh

động:

- Nam mô A di đà Phật! Đối với những người đã bị chúng hấp thu tử khí, tốt hơn hết chúng ta đừng để họ nhập thổ, cũng phải đề phòng mọi chấn động gây tổn hại cho nạn nhân.

Phượng trượng phái Thiếu Lâm, một cao tăng tuy có thừa đức độ nhưng vẫn phải gâm vang:

- Ngã Phật từ bi. Âm Dương nhị quái quả có cách luyện Độc công vừa tà môn bá đạo. Để đòi lại công đạo cho những ai bị chúng hãm hại, chúng ta phải bắt chúng đền tội. A di đà Phật! Bản tăng phải đại khai sát giới. Đỡ!

“Ào... ào...”

Quần hùng liền thay đổi đấu pháp, lập một vòng vây và từ khoảng cách xấp xỉ một trượng tất cả cùng phát kinh, tung chưởng quật vào ác ma.

“Vù...”

“Ào...”

Dương Quái phải đối đầu với nhị phái Chưởng môn Nga My – Thiếu Lâm cùng với các đệ tử, lão vẫn ngạo mạn buông lời khích nộ:

- Bọn ngươi không dám đến gần, tưởng vậy là an toàn sao? Hãy xem đây!

“Ào... ào...”

Cùng lúc đó, Âm Quái Trịnh lão nhị cũng cười sặc sụa:

- Nếu bản lãnh của thất đại phái Trung Nguyên chỉ có thế này, bấy lâu nay gã họ Hà phải dày công sắp đặt mưu kế quả là uổng phí. Chỉ cần Nhị quái Quan ngoại cũng đủ thu thập bọn ngươi. Xem chiêu! Ha... ha...

“Ào... ào...”

Nhìn cung cách xuất thủ của Âm Dương nhị quái, Mạnh Đạt Nhân vừa động tâm vừa bàng hoàng lo sợ cho mọi người.

Từ cổ xa mã chàng bật tung người lao nhanh đến:

- Chư vị hãy mau bế khí, Độc công Hoạt Tử Thi nhất mực lợi hại đang được Nhị quái vận dụng. Huynh lão tặc! Đỡ!

“Vút.”

“Vù...”

Ngay khi tiếng hô hoán được Mạnh Đạt Nhân cất lên, người của các phái đồng loạt lùi lại và không ít người bật kêu kinh ngạc:

- Quái! Công phu của chúng sao bốc mùi hôi thối thế này?

- Nguy tai! Đó chính là Độc công Hoạt Tử Thi!

Mạnh Đạt Nhân lao đến kịp lúc và nhả kinh.

“Ầm...”

Phải đối đầu trở lại với Mạnh Đạt Nhân, Dương Quái gầm thình nộ:

- Lại là tiểu tử nguoi được! Ta giết nguoi trước! Đỡ!

“Ào... ào...”

Mạnh Đạt Nhân với chủ ý đã định, vội lớn tiếng nhắc nhở mọi người:

- Độc công của chúng rất lợi hại, hoặc chư vị tìm cách khác hoặc mau lùi thật xa! Hãy để chúng cho tạt hạ đối phó. Xem chiêu!

“Vù...”

Ngay từ đầu, đương nhiên mọi người phải nhận thấy có sự hiện diện của Mạnh Đạt Nhân, nhưng việc chàng liên tay đối địch lại làm cho họ kinh ngạc.

Định Tâm sư thái từ một khoảng cách an toàn so với phạm vi mùi hôi

thôi có thể lan đến vút lên tiếng:

- Không phải tiểu thí chủ từng ngậm máu phun người, vu khống cho tể phái Nga My sao? Đừng nghĩ hành vi này có thể khiến tể phái bỏ qua cho tiểu thí chủ? Nam mô A di đà Phật!

Kình lực của chàng đã đến lúc chạm phải chiêu trào của Dương Quái.

“Àm.”

Tuy có nghe lời thiếu hản thiện ý của Định Tâm sư thái nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn bất chấp.

Chàng vừa vận dụng Vạn Quỷ Ảnh công phu vừa tiếp tục hô hoán, kêu gọi quần hùng:

- Chi trì cục diện như thế này là thất sách! Tiêu bang chủ, chư vị Chương môn! Chư vị đều là những người từng trải, kiến văn sâu rộng, hãy mau nghĩ cách, hoặc hóa giải Độc công của lợi hại của chúng, hoặc tìm biện pháp khử trừ Âm Dương nhị quái.

“Vút.”

Bóng nhân ảnh của Mạnh Đạt Nhân vút hóa thành chập chùng những bóng hư ảo, như bóng quỷ từ cõi u linh hiện về.

Điều này khiến cho phương trượng Thiếu Lâm phái thất sắc:

- Nghĩ cách tiêu diệt Âm Dương nhị quái, sau đó ai sẽ liệu phương đối phó với tiểu thí chủ là hậu nhân võ truyền của Vạn Biến lão quỷ? A di đà Phật!

Chương môn nhị phái Nga My – Thiếu Lâm do hiện giờ đã ở nơi an toàn nên họ mới có thể phát thoại và nói những lời như thế.

Còn Tiêu bang chủ và Chương môn tam phái Hoa Sơn – Không Động – Điểm Thương do vẫn còn lao đao vất vả với Âm Quái họ Trịnh nên có muốn phát thoại cũng không dám.

Trước tình thế này, Dư vi Hải, một nhân vật Cái bang mà Mạnh Đạt

Nhân từng biết chột hốt hoảng kêu lên:

- Vô Giác đại sư, Định Tâm sư thái. Nhị vị cần phải khẩn trương nghĩ cách. Tệ Bang chủ và mọi người đâu thể bế khí lâu? Không khéo sẽ bị Độc công Hoạt Tử Thi gây phương hại.

Âm Quái bật cười:

- Muốn nghĩ cách ư? Muộn rồi! Ha... ha...

“Ào... ào...”

“Àm, âm, âm.”

Độc Lang trảo của Âm Quái Trịnh lão nhị càng chạm chiêu với chưởng công của đối phương càng có cơ hội phát xuất chiêu Độc công Hoạt Tử Thi lợi hại.

Và lúc này, Tiêu bang chủ và Chưởng môn ba phái Hoa Sơn – Không Động – Diêm Thương chỉ còn dám đứng xa phát chiêu cầm chừng, nhượng hoàn toàn thế thượng phong cho Trịnh lão nhị Âm Quái.

Diễn biến này càng khiến Dư Vi Hải cuống quýt.

Y vừa lao đến tiếp trợ Tiêu bang chủ vừa hỏi thúc nhị phái Chưởng môn Nga My – Thiếu Lâm:

- Không kịp nữa rồi, nếu nhị vị không cấp thời nghĩ cách đối phó!

Định Tâm sư thái lo lắng thật sự:

- Nam mô A di đà Phật! Đâu còn biện pháp nào khác ngoài việc cùng ta phải vận dụng xa luân chiến? Vô Giác đại sư! Bần ni và đại sư...

Phát hiện đấu pháp đánh từ xa của bọn người Tiêu bang chủ càng trở nên vô dụng nếu không có loại công phu đặc dụng, Mạnh Đạt Nhân động tâm, cố tình gọi Định Tâm sư thái:

- Sư hái hãy chú ý lắng nghe. Đây là khẩu quyết có lẽ sư thái đang cần.

Và Mạnh Đạt Nhân vừa đọc vừa giảng giải cho Định Tâm sư thái hiểu những gì chàng muốn truyền đạt.

Định Tâm sư thái đang có ý định cùng Vô Giác đại sư đến thay đổi cho bọn người Tiêu bang chủ, là vận dụng thuật xa luân chiến như sư thái vừa đề xuất, những câu nói của Mạnh Đạt Nhân làm sư thái động dung.

Và sau khi nghe xong, Định Tâm sư thái hoàn toàn biến sắc:

- Đây là... đây là...

Mạnh Đạt Nhân vẫn tiếp tục chỉ trích cục diện với Dương Quái Huỳnh lão đại miệng hôi hả bảo Định Tâm sư thái:

- Đó là những gì tại hạ có thể gọi là thức ngộ. Hy vọng sư thái với bản lãnh chân truyền sẽ hiểu rõ hơn và biết phải vận dụng như thế nào vào tình cảnh lúc này.

Sắc mặt càng lúc càng biến đổi, sau cùng Định Tâm sư thái chỉ biết buông một câu:

- Sự thế thế nào, bản ni sẽ xem xét lại. Còn bây giờ, nam mô A di đà Phật, Tiêu bang chủ có thể tạm lui được rồi.

Dứt lời, Định Tâm sư thái và Vô Giác đại sư cùng động thân lao về phía Âm Quái Trịnh lão nhị.

Đến khi đạt khoảng cách vừa đủ, Định Tâm sư thái bất ngờ xạ một tia chỉ kình vào Âm Quái:

- Âm quái! Đã đến lúc hạng ác ma như ngươi phải đền tội. Dỡ!

“Viu...”

Tiêu bang chủ được dịp lui về và vội vàng xả hết trọc khí để hớp vào những hơi thanh khí cần thiết.

Tuy vậy, Tiêu bang chủ vẫn phải kinh ngạc kêu lên khi phát hiện tuyệt kỹ Định Tâm sư thái đang thi triển:

- Là Nhất Xạ Chỉ Hoàn, công phu đã thất truyền của phái Nga My?

Chính lúc này, thanh âm của Mạnh Đạt Nhân lọt vào tai mọi người, kể cả Tiêu bang chủ cũng nghe.

Chàng nói oang oang:

- Kiếm pháp Hoa sơn nếu biết vận dụng vẫn có thể từ xa chế ngự địch nhân. Tại hạ có ý này, mong Chương môn Hoa Sơn phái nghe thử.

Đến lượt sắc mặt của Chương môn Hoa Sơn phái tuần tự biến đổi, tùy theo lời nói của Mạnh Đạt Nhân càng về sau càng tỏ ra mơ hồ với mọi người.

Tuy vậy, ở Chương môn Hoa Sơn phái lại không có tí gì mơ hồ. Đã thế, kiếm pháp Tử Dương của nhân vật này càng lúc càng tỏ ra lợi hại khác thường.

Đến nỗi Tiêu bang chủ nhìn thấy cũng kinh tâm hô hoán:

- Sao giống như Tử Dương Tam Tuyệt Kiếm của phái Hoa Sơn đã thất truyền?

Cứ như thế, Mạnh Đạt Nhân bằng cách này lần lượt chỉ điểm thêm cho Chương môn hai phái Không Động, Điểm Thương, khiến thân thủ của hai nhân vật này đột ngột tinh tiến.

Vỡ lẽ, Tiêu bang chủ chợt lặng người.

Sau đó tuy vẫn tiếp tục giao đấu và tìm biện pháp khử trừ Nhị quái Quan ngoại nhưng Tiêu bang chủ vẫn ngấm ngấm dò xét từng hành vi thái độ của Mạnh Đạt Nhân.

Âm Quái Trịnh lão nhị cũng nhận thấy có sự khác biệt về thân thủ của những nhân vật Chương môn các phái và sau khi Mạnh Đạt Nhân nhắc nhở từng người.

Âm Quái Trịnh lão nhị chợt thịnh nộ:

- Giỏi cho tiểu tử! Huỳnh lo đại! Lão không có cách nào làm tiểu tử

câm miệng sao? Lão không thấy tiểu tử đang ngấm ngấm đem sở học Vạn Lưu chỉ điểm cho bọn thối tha này sao? Lão phải làm gì đi chứ?

Dương Quái cười khàn khạch:

- Lão nhị không đoán ra mưu đồ của tiểu tử sao? Tiểu tử làm như thế chỉ vì muốn bọn vô dụng kia giúp tiểu tử để dễ bề đào thoát thôi. Ta nghĩ, chỉ còn mỗi một cách có thể phá hủy mưu đồ của tiểu tử. Nào, lão nhị, Độc công Hoạt Tử Thi của bọn ta vẫn còn một cách để vận dụng phải không? Vậy còn chờ gì nữa? Ha... ha...

Thủ pháp của Dương Quái Huỳnh lão đại lập tức thay đổi. Cùng với song trảo quật ra vùn vụt, khiến mùi hôi thối Độc công Hoạt Tử Thi càng lúc càng xông ra nực nồng, tràng cười của lão cũng được tuôn ra không ngớt.

Và như Mạnh Đạt Nhân vừa có nhận định, tràng cười của Dương Quái không chỉ là tràng cười suông.

Trái lại, lão càng cười càng làm cho Độc công Hoạt Tử Thi có cơ hội phát tán ra mãnh liệt hơn.

Ở phía bên kia, Âm Quái Trịnh lão nhị cũng bật lên tràng cười, lập tức có tiếng niệm phật của Vô Giác đại sư và Định Tâm sư thái vang lên hoảng loạn:

- A di đà Phật! Mọi người phải cẩn trọng hơn. Nhị quái như đang dùng Âm Công Phát Tán Độc công.

- Nam mô A di đà Phật! Đệ tử các phái cần phải lùi xa hơn nữa. Không những bế khí mà còn phải bế cả thánh lực.

Và Mạnh Đạt Nhân càng thêm lo ngại khi nghe Âm Dương nhị quái đột ngột rống lên:

- Muốn lùi xa hơn nữa? Muộn rồi! Ha... ha...

- Ha... ha... Phên này bọn võ lâm Trung Nguyên các người ắt phải biết Nhị quái Quan ngoại lợi hại như thế nào. Chẳng phải bọn người

từng nói, thiên ngoại hữu thiên và nhân ngoại hữu nhân sao? Đâu phải chỉ có võ lâm thất đại phái các người mới có tuyệt kỹ bí truyền để tha hồ hô phong hoán vũ? Hôm nay bọn người đừng mong thoát khỏi Âm Công Hoạt Độc của bọn ta. Ha... ha...

Chính lúc này, nếu không phải cùng một lúc thì lần lượt có nhiều tiếng kêu bi thảm của đệ tử các phái vang lên:

- Ôi chao! Sư phụ...

- Nguy tai! Toàn thân của ta sao lại... Hự!

- A! Độc công? Chúng ta bị vương phải Độc công rồi. A... a...

Mạnh Đạt Nhân phần nộ, chợt gầm lên vang dội:

- Nhị quái các người quả độc ác khôn lường. Hành vi của các người thật đáng căm phẫn. Hãy xem đây!

Vận dụng đến tận cùng công phu Vạn Quỷ Ảnh, muôn ngàn bóng nhân ảnh của Mạnh Đạt Nhân lập tức vây kín mỗi phương vị của Nhị quái Quan ngoại.

Thân thủ của chàng vậy là làm cho Nhị quái hoa mắt, chúng nhìn đâu cũng thấy có bóng nhân ảnh của Mạnh Đạt Nhân chực chờ.

Cả hai thêm động nộ:

- Tiểu tử muốn chết thật sao? Nếu không phải lão già họ Hà hết lời can dặn bọn ta đâu nhân nhượng đến tận bây giờ?

Lão đại hà tất phải phí lời! Mau hóa kiếp tiểu tử, cho tiểu tử có cơ hội gặp lại song thân phụ mẫu ở Quỷ Môn Quan.

Và Dương Quái bật quát to:

- Tiểu tử! Đến lượt người được ta chọn làm đối tượng luyện Độc công Hoạt Tử Thi! Đỡ!

“Ào... ào...”

Mạnh Đạt Nhân có phần hoang mang, không hiểu sao chúng lại nhắc đến cái chết của song thân phụ mẫu. Tuy thế, vẫn không thay đổi đầu pháp, vẫn tiếp tục làm loạn nhãn quang bọn chúng bằng Vạn Quỷ Ảnh công phu, Mạnh Đạt Nhân chợt gọi quân hùng:

- Tại hạ sẽ cầm chân bọn chúng! Chư vị hãy mau ly khai chốn này! Nhanh đi!

“Vút.”

Âm Quái Trinh lão nhị cũng bắt đầu vận dụng hấp lực từ trảo kinh, như Huỳnh lão đại cũng vừa thi triển, cả hai đang bức dồn và quyết biến Mạnh Đạt Nhân thành nạn nhân cho chúng hấp thu tử khí Hoạt Tử Thi. Âm Quái cười sáng sặc:

- Liệu ngươi ngăn chặn được bao lâu, tiểu tử? Chỉ một lúc nữa thôi ngươi sẽ gặp lại song thân và họ sẽ cho ngươi biết họ đã chết như thế nào! Ha... ha...

Hấp lực của Nhị quái xuất hiện từ hai phía, tuy không là gì so với muôn ngàn bóng nhân ảnh do Mạnh Đạt Nhân tạo ra.

Thế nhưng, chính hấp lực này lại làm cho thân pháp chàng bị ảnh hưởng.

Vạn Quỷ Ảnh công phu của chàng có phần chậm lại, cứ như cước bộ đang bị một lớp vô hình dần dần trói buộc.

Động tâm, trước đây đã một lần Mạnh Đạt Nhân gặp phải tình trạng này, khi bị lớp hấp kinh vo Vô Cực lão nhân vận dụng, Mạnh Đạt Nhân lập tức dừng lại và tự co người theo như thức Nhu công trong Lưỡng Nghi Nhị Nguyên của phái Võ Đang.

Dột ngột nhìn thấy rõ phương vị của Mạnh Đạt Nhân, từ tiền hậu hai đầu, cả Âm Quái lẫn Dương Quái đều đồng loạt vung trảo thộp vào:

- Sao ngươi không chạy nữa? Ha... ha...

- Ngươi ngoan ngoãn thế là tốt! Vĩnh biệt! Ha... ha...

Hậu tâm bị song trảo của Âm Quái chỉ một sát na nữa chộp vào, phía chính diện lại bị Dương Quái uy hiếp. Mạnh Đạt Nhân dù đã có chủ ý vẫn cảm thấy rúng động.

Tuy nhiên, với tình thế không còn cách nào kịp thay đổi ý định, Mạnh Đạt Nhân liền cố dịch người, hy vọng thoát khỏi hấp kinh từ hai phía ngay vào lúc tối hậu.

Thân hình chàng từ từ chuội đi trước sắc mặt ngờ ngàng của Dương Quái đang đứng ngay phía chính diện.

Đúng lúc này, Mạnh Đạt Nhân chợt nghe Dư Vi Hải ở bên ngoài hô hoán:

- Nghĩ ra rồi! Hỏa có thể khắc độc. Sao chúng ta không dựng lên bức tường hỏa, ngăn không cho độc khí Độc công Hoạt Tử Thi lan tỏa? Chắc chắn đây là kế sách hay nhất.

Mạnh Đạt Nhân đang nhìn chăm chăm vào Dương Quái, thấy sắc mặt ngờ ngàng của lão chợt đổi thành kinh hoàng ngay khi nghe Dư Vi Hải hô hoán.

Tâm cơ máy động, Mạnh Đạt Nhân còn có cảm nhận hấp kinh từ tay Dương Quái như mơ hồ giảm thiểu đi. Không thể chần chờ lâu hơn, chàng bật quát:

- Đi!

Với toàn bộ Nhu công được vận dụng tận lực, tiếng quát của chàng càng làm cho thân thể vượt thoát mạnh hơn, nhanh hơn.

“Vụt.”

Hành vi của chàng tuy không phải là bất ngờ – vì như vừa nói, Dương Quái có phần ngờ ngàng do biết chàng đang cố chuội người đi. Nhưng cái thoát của chàng vào lúc tối hậu, vẫn làm cho Âm Dương nhị quái bối rối, không kịp trở tay.

Và khi hình bóng chàng chẳng còn, hấp lực từ hai phía, do Âm Dương

nhị quái tận lực thi triển liền cuốn hút lẫn nhau.

“Ào... ào...”

Song trào của Dương Quái bập thẳng vào Âm Quái.

“Bùng, bùng!”

Nhị quái cùng chao đảo.

Hự! Hự!

Mạnh Đạt Nhân lập tức quật thẳng một kinh vào thân hình của Nhị quái lúc này vẫn còn nhập cục.

- Đỡ!

“Vù...”

“Ầm, ầm.”

Dư Vi Hải bỗng nhiên gào vang:

- Tốt rồi! Giờ thì cho Nhị quái vào giữa trận hỏa công. Nhanh lên!

Mạnh Đạt Nhân vội lia mắt nhìn ra, thấy đệ tử các phái bằng cách nào đó đang cầm trên tay mỗi người một nhánh cây khô đã đốt cháy phừng phừng.

Họ đứng thành vòng tròn và đang từ từ thít chặt lại, tạo ra một bức tường lửa tuy vô hại với những ai có bản lĩnh cao thâm, nhưng dường như đặc dụng nếu đối phương muốn vận dụng độc khí.

Biện pháp do Dư Vi Hải nghĩ ra quả nhiên kiến hiệu, Mạnh Đạt Nhân chỉ một lúc sơ tâm ngẩn ngui chợt nghe Nhị quái cùng quát:

- Lão đại, chạy!

- Hừ! Món nợ này rồi bọn thất đại phái các ngươi phải gánh chịu. Đi!

“Vút, vút.”

Nhị quái lao qua vòng lửa, tiện tay nhặt lấy mỗi tên hai thi thể vẫn còn nóng ấm của những nhân vật vừa bị Độc công Hoạt Tử Thi của bọn chúng lấy mạng.

Dư Vi Hải giận dữ gầm vang:

- Đuổi theo!

Tiêu bang chủ vội ngăn lại:

- Không được! Khinh thân pháp của chúng ta không đồng đều, đuổi theo chỉ là lần lượt nạp mạng cho chúng.

Trong khi đó, Mạnh Đạt Nhân thất kinh lao đến một thi thể vừa trúng phải Độc công Hoạt Tử Thi của Nhị quái.

Và khi thấy người này quả nhiên đã chết, chàng hốt hoảng lao vội đến cỗ xe.

“Vút.”

Tiêu bang chủ vẫn ngấm ngầm dò xét chàng vội lao theo. Vút!

Mạnh Đạt Nhân vén rèm xe nhìn vào và thêm thất sắc khi thấy Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt đã như người chết rồi.

Thật may, Tiêu bang chủ chợt lên tiếng:

- Là một tiểu cô nương ở phái Côn Luân? Ôi chao, Độc công Hoạt Tử Thi rồi cũng lấy mạng tiểu liễu đầu.

Rồi cũng lấy mạng? Câu nói này vô tình cho Mạnh Đạt Nhân biết nàng chưa chết. Và như vậy, do Lôi Đồng cũng bị nhiễm độc cùng một lúc, nếu Bạch Quan Nguyệt chưa chết thì Lôi Đồng cũng chưa chết?

Thật nhanh, Mạnh Đạt Nhân dùng móng tay tự rạch vào cổ tay.

Soẹt!

Máu huyết chàng từ đó tươm ra.

Một giọt, hai giọt...

Mạnh Đạt Nhân để máu của chàng tuần tự nhiều vào miệng Bạch Quan Nguyệt và Lôi Đồng.

Sinh khí của cả hai từ từ tái hiện, bắt đầu từ nhịp hô hấp càng lúc càng nghe rõ hơn.

Tiêu bang chủ ngó người:

- Máu của người...

Mạnh Đạt Nhân không nói không rằng, tung mình lên cỗ xe và ra roi giục đôi tuấn mã lao đi.

Tiêu bang chủ tức giận:

- Tiểu tử người dám xem thường ta? Hừ! Ta...

Lão bỏ dở lời nói và tức tốc đuổi theo cỗ xe.

Hành vi của Tiêu bang chủ vô tình hóa thành một hiệu lệnh ngầm ngầm, quần hùng các võ phái thấy vậy lần lượt lao theo, tạo thành một cảnh quang vừa ngoạn mục vừa kỳ quái.

Một cỗ xe song mã hồi hải chạy ở phía trước, một đoàn người rồng rắn bám theo sau, và đoạn hậu lại là một cỗ xe song mã do đích thân Định Tâm sư thái điều động.

Tất cả cứ thế lao đi và đi về đâu thì chỉ có mình Mạnh Đạt Nhân tự biết.

Hồi thứ ba mươi

Oan oan tương báo

Nhìn thấy Định Tâm sư thái đang lần lượt đưa đến năm thi thể từ trên cỗ xe song mã thứ hai xuống, Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Như họ đã chết cả rồi? Phải chăng sư thái muốn tại hạ giúp họ giải độc?

Định Tâm sư thái chớp mắt vài lượt:

- Trong số này có một ái đồ của bản ni. Sinh khí họ vẫn còn. Vả lại bản ni vừa cho họ dùng Hồi Hoàn Tuyệt Mệnh đan của tỳ phái.

Mạnh Đạt Nhân ngạc nhiên, tiến lại để xem xét.

Và chàng gật đầu:

- Linh dược của quý phái quả kiếm hiệu. Được! Tại hạ sẽ cứu họ.

Chàng lại dùng chính máu huyết của chàng để lần lượt nhều vào miệng họ.

Tiêu bang chủ cau mặt:

- Máu của người...

Chàng ngược mặt nhìn lên:

- Bang chủ hỏi lần này là lần thứ hai rồi. Dễ hiểu thôi, trong nội thể tại hạ đã có lần dùng qua Thiên Niên Hà Thủ Ô và Vạn Niên Tuyệt liên tử.

Định Tâm sư thái chấp tay niệm Phật:

- Thảo nào tiểu thí chủ không ngại độc. Thiện tai, thiện tai! Nam mô A di đà Phật!

Sắc mặt Tiêu bang chủ vẫn cau có:

- Tuyệt kỹ của bốn bang...

Chàng thở ra:

- Bang chủ phiền vì tại hạ không chỉ điểm? Vậy Bang chủ còn nhớ có lần tại hạ bảo quý bang có nội gián?

Dư Vi Hải tiến lên:

- Có nội gián? Ai?

Chàng cười lạt:

- Chắc chắn thì là Đoàn Thường Thắng. Tại hạ có nghe lão tự miệng thừa nhận mình là người Bách Nhân viện.

Tiêu bang chủ cười nhẹ:

- Về họ Đoàn, ta biết rồi. Còn ai nữa không, nếu người vừa dùng hai chữ chắc chắn? Có nghĩa là còn có người khả nghi?

Chàng liếc nhìn Dư Vi Hải:

- Ở cốc Tam Diệp, tại hạ tình cờ nghe các hạ cùng một trường lão có bàn về chuyện sau này sẽ chấp chương Cái bang, phải chăng đó không là tà ý?

Dư Vi Hải giật mình:

- Lạm bàn thì đã sao? Tà ý gì chứ?

Tiêu bang chủ bật cười:

- Hóa ra là chuyện này? Tiểu tử, ngươi ngộ nhận rồi. Dư Vi Hải vừa là đệ tử đích truyền của ta vừa là hậu cái của bốn bang. Y có được chấp pháp trường lão dạy bảo về cách xử sự của một Bang chủ sau này vẫn là điều phải lẽ thôi. Trong này hoàn toàn không có tà ý.

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc:

- Ở quý bang thật sự có việc lập sẵn một vị hậu cái ư? Vậy mà tại hạ

lúc này vì ngõ y có điều mờ ám nên không dám tiết lộ võ học thất truyền của quý bang. Thật thất lễ!

Dứt lời, Mạnh Đạt Nhân đem những hiểu biết về võ học Cái bang nói cho Tiêu bang chủ nghe.

Sau đó chàng còn nói:

- Quả tình tại hạ chỉ thức ngộ có bấy nhiêu, dựa vào dấu vết võ học và tư thế lúc chết của những vị tiền nhân quý phái. Còn bí kíp Vạn Lưu Quy Tông, chư vị tin hay không cũng được, tại hạ chưa hề nhìn thấy.

Vô Giác đại sư lên tiếng:

- A di đà Phật! Thức ngộ được bao nhiêu đó cũng đủ hiểu rõ tiểu thí chủ có ngộ tính rất cao! Không hiểu võ học tệt phái, tiểu thí chủ thấu triệt bao nhiêu phần?

Chàng bồi hồi:

- Riêng võ học Thiếu Lâm, tại hạ xin thú nhận vẫn chưa thấu triệt dù chỉ nửa phần. Đến nỗi tại hạ phải nghĩ, hoặc tuyệt kỹ quý phái quá uyên thâm hoặc vai trò của Thiếu Lâm trong việc lập nên bí kíp Vạn Lưu Quy Tông không được thể hiện một cách rõ nét. Có nghĩa là...

Vô Giác đại sư chau mày:

- Ý tiểu thí chủ muốn nói, ở bí kíp Vạn Lưu, võ học tệt phái không thật sự tồn tại?

Chàng lắc đầu:

- Không hẳn thế! Hay nói đúng hơn, như tại hạ không thể không nhận định, võ học Thiếu Lâm phái tuy mơ hồ nhưng vẫn có dấu hiệu cho thấy có sự hiện diện ở khắp các tuyệt kỹ còn lại. Cụ thể là...

Tiêu bang chủ hoang mang:

- Không phải người muốn nói ở bí kíp Vạn Lưu, võ học Thiếu Lâm đã được làm nền tảng chủ đạo cho những tuyệt kỹ còn lại chứ?

Mạnh Đạt Nhân không thể không giật mình:

- Làm nền tảng ư? Sao tại hạ không nghĩ đến điều này? Phải rồi, chỉ có như thế võ học các phái mới quy về một, mới gọi là Vạn Lưu đều Quy Tông. Chắc chắn là như vậy thôi!

Vô Giác nghiêm mặt:

- Sao tiểu thí chủ tỏ ra kinh ngạc vì phát hiện này?

Chàng đưa mắt nhìn mọi người:

- Vì nếu tại hạ suy đoán không lầm, có lẽ đại kiếp không bao lâu nữa sẽ xảy đến cho võ lâm. Và ngay lúc này, nếu chư vị không thật sự hiệp lực, không có chuẩn bị sẵn sàng khi điều đó xảy đến...

Tiêu bang chủ cười nhạt:

- Đâu phải đại kiếp sắp xảy ra? Chúng đã xảy ra rồi, từ khi ngươi với bí kíp Vạn Lưu làm khuấy đảo cục diện.

Mạnh Đạt Nhân cũng cười nhạt:

- Chư vị muốn nghĩ sao về tại hạ cũng được! Nhưng có một điều chắc chắn, tại hạ có thể minh định, nhân vật sắp dùng võ học Vạn Lưu để khuynh loát giang hồ không phải là tại hạ.

- Tại sao?

Dư Vi Hải xen vào bằng một câu hỏi danh giọng đầy ngờ vực.

Chàng thở ra:

- Vì nếu tại hạ thật sự đã đắc thủ bí kíp Vạn Lưu, việc võ học Thiếu Lâm được lấy làm nền tảng đâu lý nào tại hạ không am hiểu? Chưa hết, nếu đã am hiểu tường tận lẽ nào giờ đây tại hạ phải cam chịu cảnh bị Hà Tử Giang ngấm ngấm quản thúc?

Thanh âm của Lôi Đồng bỗng vang lên:

- Hà Tử Giang quản thúc ngươi bao giờ? Hừ! Không phải tiểu tử

người đã chịu lời cùng hợp tác với y đó sao?

Mạnh Đạt Nhân cả mừng:

- Lôi tiên bối đã khôi phục? Hay quá...

Lôi Đồng nóng nảy ngắt lời:

- Người nghĩ là hay à? Trái lại, ta khôi phục chính là mối đại họa cho người. Vì ta sẽ là người đầu tiên vạch trần bộ mặt gian trá của người, bất chấp các phái rồi sẽ có thái độ thù địch đối với ta và hạ thủ ta.

Vô Giác đại sư trầm giọng:

- Nếu có thái độ thù địch thì đó là do quý môn mấy lúc gần đây cứ luôn gây họa cho các phái. Thần môn đang là công địch của võ lâm.

Mạnh Đạt Nhân vụt cao giọng:

- Nếu Võ Đang, Côn Luân, và Cái bang đều có nội gian tiềm phục gieo tai họa, Thần môn cũng đâu phải là ngoại lệ? Mong chư vị chớ quơ đũa cả nắm.

Lôi Đồng phẫn hận:

- Tiểu tử người cần nói hộ ta! Nếu phen này ta may mắn thoát nạn, người đầu tiên bị bốn môn triệt hạ sẽ là người.

Chàng nhăn nhó:

- Tiên bối vẫn lấy làm phiền vì tại hạ cố tình bỏ qua đại lễ Thần đàn tại đỉnh Thần Minh sơn để tranh phần được chọn làm Môn chủ quý môn ư? Tại hạ...

Lôi Đồng quay mặt đi:

- Hừ!

Tiêu bang chủ vụt kêu:

- Nói sao? Thần môn vừa cử hành đại lễ tuyển chọn một Môn chủ

khác?

Chàng gật đầu:

- Đúng vậy! Và đó chính là điều tại hạ vừa nhắc nhở, đại kiếp sẽ xảy đến một cách khốc liệt hơn và được bắt đầu từ đại lễ này.

Lôi Đồng giận dữ quay mặt lại:

- Người muốn ám chỉ bốn môn thật sự gieo họa cho võ lâm?

Mạnh Đạt Nhân vì quá bức tức nên hét nhấc nài. Chàng đáp lại gay gắt:

- Vai trò của Thần môn không quan trọng như tôn giá nghĩ đâu. Tại hạ muốn nói, Môn chủ tương lai của Thần môn sẽ là người do nhị viện nhị cung sắp đặt. Hay nói đúng hơn, có thể ngay từ bây giờ, Thần môn đã bị họa diệt môn rồi.

Lôi Đồng phần nộ tột cùng:

- Người... người...

Chàng khinh khỉnh:

- Vậy tôn giá đã nghĩ gì khi thấy tại hạ gần như đến lúc cuối cùng mới cố tình bỏ qua đại lễ tuyển chọn Môn chủ của quý môn? Tại hạ là người bội tính? Hay tại hạ là người tham lợi cầu vinh, sẵn sàng hợp tác với kẻ gia thù, với kẻ từng hãm hại thân sinh phụ mẫu?

Lôi Đồng đỏ bừng khuôn mặt:

- Sao bảo Hà Tử Giang không phải kẻ thù của người? Người đang tự mâu thuẫn với người đó.

Chàng nhún vai:

- Rồi mọi việc sẽ minh bạch. Tông giá đừng nghĩ chỉ là ngẫu nhiên tại hạ cố tình đưa tôn giá đến đây.

Dư Vi Hải xen vào:

- Phải rồi! Ta cũng đang định hỏi như vậy! Đây là đâu? Sao Mạnh Đạt Nhân người ngay khi thoát khỏi sự quản thúc như người nói, không lập tức cao chạy xa bay mà còn cố tình nấn ná ở đây?

Chàng từ từ đứng lên:

- Đây là Hà gia trang! Bốn năm trước song thân tại hạ bị hạ sát ngay ở hậu trang và chỉ một năm trước, Hà Tử Giang mới thật sự ly khai chốn này.

Tiêu bang chủ giật mình:

- Vậy đây là nơi Hà Tử Giang từng lưu ngụ? Người định tìm gì ở đây?

Chàng gằn giọng:

- Xuất xứ của lão! Đâu phải ngẫu nhiên lão từng tự xưng là hậu nhân của họ Từ? Cũng đâu phải tự nhiên lão từ họ Từ đổi sang họ Hà?

Chàng quay người bỏ đi vào trong Hà gia trang.

Bạch Quan Nguyệt đến lúc này mới chứng tỏ sự hiện diện của nàng.

Nàng bước theo Mạnh Đạt Nhân miệng nói:

- Người muốn tìm ngôi từ đường của Hà gia?

Chàng khẽ nhìn lại, Bạch Quan Nguyệt đang đi ngay phía sau chàng, kẻ đó là Dư Vi Hải.

Chàng cười gượng:

- Cô nương cũng đã khôi phục?

Nàng lí nhí:

- Đa tạ người đã cứu mạng! Ta không phải hạng hồ đồ như lão Lôi Đồng.

Chàng thở dài:

- Cô nương không hồ đồ thì sao?

Nàng vẫn cố bước cho kịp Mạnh Đạt Nhân:

- Ta biết nên người không bị Hà Tử Giang ngấm ngấm đe dọa, có lẽ người đã đến kịp đại lễ Thần đàn. Hơn nữa, ta cũng nhận thấy người không đến là vì một chủ ý nào đó.

- Chủ ý gì?

Nàng lắc đầu:

- Ta không rõ lắm vì chưa biết cách thức tuyển chọn của Thần môn thế nào. Tuy vậy, ta vẫn nghĩ ta vẫn ngấm ngấm hiểu Hà Tử Giang đã cố tình ngăn cản người trở thành Môn chủ Thần môn.

Chàng thừa nhận:

- Không sai! Hà Tử Giang quả có ý này. Vì lý đó, tại hạ có thể hiểu Hà Tử Giang không muốn có thêm sự hiện diện của tại hạ lúc đại lễ diễn khai, e làm hỏng mưu đồ của lão.

- Lão có mưu đồ gì?

Dư Vi Hải hỏi khiến Mạnh Đạt Nhân phải giải thích rõ hơn:

- Mười phần đến chín nhân vật sắp được tuyển chọn chính là tâm phúc của Hà Tử Giang. Lão muốn thao túng Thần môn bằng thủ đoạn được xem là danh chính ngôn thuận này.

Nghe vậy, Dư Vi Hải phì cười, không hề che giấu thái độ xem thường nhưng gì Mạnh Đạt Nhân suy đoán.

Y bảo:

- Cũng là người lúc này bảo Thần môn không thật sự đáng xem trọng, giờ lại bảo Hà Tử Giang trước khi gieo tai kiếp giang hồ cần phải thao túng Thần môn. Như vậy, ta phải hiểu như thế nào đây? Thần môn đáng hay không đáng xem trọng?

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ:

- Tại hạ biết thật khó giải thích cho mọi người hiểu. Vì thế ngoài chuyện tìm hiểu xuất xứ và lai lịch thật sự của Hà Tử Giang, tại hạ nghĩ rằng cần phải minh bạch thêm...

Mạnh Đạt Nhân chưa kịp nói hết lời, Bạch Quan Nguyệt đi ở phía sau chợt kêu:

- Mạnh Đạt Nhân! Như người vừa đưa bọn ta đi vượt qua một nơi trông giống chỗ phụng tự?

Mạnh Đạt Nhân dừng lại:

- Tuy Mạnh gia vẫn lưu ngụ gần đây nhưng tại hạ chưa lần nào đến Hà gia trang nên không thể biết đâu là nơi phụng tự.

Vì nguyên cớ này, nếu lúc này Mạnh Đạt Nhân là người đi đầu thì bây giờ người đi đầu là Bạch Quan Nguyệt, sau Bạch Quan Nguyệt là Dư Vi Hải.

Mạnh Đạt Nhân đi cuối cùng. Tất cả đi vào chỗ ngoặt, thấp thoáng phía trước là một vuông cửa vừa thấp vừa hẹp, ở bên ngoài co treo bức liễn cũ kỹ ghi hai chữ “Từ Đường”.

Hơn hờ vì phát hiện này, phần thì không xem chuyện xuất xứ của Hà Tử Giang là nghiêm trọng, Bạch Quan Nguyệt ung dung xô cửa và thản nhiên lách vào:

- Một người có tâm cơ xảo quyết như Hà Tử Giang, ở một nơi dễ dàng tìm thấy như thế này lão đâu dễ gì lưu lại dấu vết? Nào! Chúng ta cứ bước vào thì rõ.

Dư Vi Hải cũng vội theo chân. Nhưng trước khi đến lượt Mạnh Đạt Nhân bước vào, từ bên trong tiếng kêu kinh hoàng của Bạch Quan Nguyệt và của Dư Vi Hải đồng loạt vang lên:

- Ôi chao...

- Hừ! Là cạm bẫy...

Thất kinh, Mạnh Đạt Nhân quật nhanh một kinh vào cánh cửa, nhân đó thi triển khinh thân pháp lao vào, chân không chạm đất.

“Âm.”

“Vút.”

Mạnh Đạt Nhân đoán không lầm. Và nhờ chàng phản ứng nhanh, lợi dụng lúc thân hình đang lơ lửng, kịp chộp tay vào đầu vai Bạch Quan Nguyệt và Dư Vi Hải, nhấc cả hai lên cao và đưa đến nơi cao nhất ở từ đường.

Bạch Quan Nguyệt tuy đã hoàn hồn nhưng vẫn lắc đầu thè lưỡi:

- Chỉ là nơi để phụng thờ, Hà Tử Giang cần gì phải thiết lập cơ quan chứ?

Dư Vi Hải vừa nhìn quanh vừa trầm giọng:

- Tuy chỉ là một địa huyết đào sẵn nhưng Dư mỗ tin chắc ở dưới đáy ắt phải có cơ quan nguy hiểm hơn nhằm diệt trừ những ai quá tò mò, tự ý đột nhập vào đây.

Mạnh Đạt Nhân bật hỏa tập, thấp vào hàng nền vốn có sẵn ngay bên cạnh.

Sau đó, chàng cũng nhìn quanh:

- Ngôi từ đường này nhất định phải cất giấu điều bí ẩn. Theo tại hạ, vị tất cơ quan kia là do Hà Tử Giang bố trí.

Bạch Quan Nguyệt vọt miệng hỏi:

- Sao ngươi biết không do Hà Tử Giang bố trí?

Dư Vi Hải bật kêu, không để Mạnh Đạt Nhân có dịp đáp lời Quan Nguyệt:

- Nhìn xem, toàn là những linh vị khắc ghi danh tính của những nhân vật họ Hà, đúng là nơi để phụng thờ tiền nhân của Hà gia. Hà Tử

Giang là hậu nhân Hà gia, nếu không phải lão bố trí cơ quan thì cũng là tăng tiên tổ gì đó của lão.

Hiểu rõ ẩn ý trong câu nói của Dư Vi Hải, Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Nhị vị vẫn không tin Hà Tử Giang có quan hệ đến họ Từ? Chậm đã, tại hạ cũng muốn tin như nhị vị nhưng một khi chưa tìm hiểu xong, tạm thời tại hạ vẫn bảo lưu những gì đáng nghi ngờ.

Nghe thế, Bạch Quan Nguyệt thò tay ra định cầm lấy một tấm bài vị.

Phát hiện, Mạnh Đạt Nhân ngăn lại:

- Cô nương nên cẩn trọng! Đã một lần tại hạ mục kích, chỉ cần xoay một tấm bài vị là cơ quan phát động ngay.

Kinh tâm, nàng thu tay về. Sau đó, nàng cầm một mẫu nến đưa đến gần những tấm bài vị để dò xét.

Là nơi phụng tự của Hà gia từ đời này nối tiếp đời kia nên ở đây có khá nhiều bài vị. Tuy vậy, chúng được xếp tất cả chỉ có năm hàng và Bạch Quan Nguyệt đã nhìn hết hai hàng đầu, đang xăm soi hàng đến hàng thứ ba.

Tương tự, Mạnh Đạt Nhân cũng dùng một mẫu nến khác để dò xét xong hai hàng bài vị bắt đầu từ phía bên chàng. Cả hai cùng một lúc nhìn vào hàng bài vị thứ ba, là hàng chính giữa tính từ hai đầu.

Hàng này có tất cả mười bài vị, Bạch Quan Nguyệt chột kêu khi dùng mẫu nến ở tấm bài vị thứ ba, tính từ phía nàng:

- Có phát hiện! Bài vị này có ghi tính danh của một người họ Từ.

Cũng lúc đó, tính từ ngoài tính vào, cũng đến tấm bài vị thứ ba, Mạnh Đạt Nhân hừ mũi:

- Quả nhiên là bài vị của một người họ Từ. Xem ra Hà Tử Giang cũng khéo che giấu xuất xứ.

Cả hai xem dần vào trong và phát hiện nhưng tấm bài vị tiếp theo đó

đều ghi đánh tính họ Từ.

Hai mẫu nền cùng chụm ở giữa đầu của Mạnh Đạt Nhân hầu như sắp chạm vào đầu Bạch Quan Nguyệt.

Nàng nhìn chàng:

- Người đoán như thế nào?

Chàng mỉm cười:

- Còn cô nương?

Nàng ngẩn đầu lên:

- Ngôi trang viện này tồn tại nhiều lắm cũng không quá hai trăm năm, nếu tính mỗi đời đời được kéo dài xấp xỉ ba hoặc bốn mươi năm thì sáu tám bài vị đặc trưng cho sáu đời người, vị chi cũng là hai trăm năm có dư trở lại.

Chàng cũng đứng ngay người lên:

- Không sai! Nói tóm lại, đây là ngôi trang viện họ Từ, mãi sau này lão Hà Tử Giang mới cố tình đổi lại thành Hà gia trang. Những tám bài vị còn lại chỉ là bình phong giúp lão che đậy xuất xứ. Kỳ thực, lão chính là hậu nhân của Hội chủ Hồng Thương hội họ Từ trăm năm trước đã dày công nghĩ kế, định mưu hại những nhân vật chính phái ở Tam Điệp cốc.

Không thể phủ nhận một sự thật quá rõ, Dư Vi Hải chép miệng:

- Hội chủ Hồng Thương hội có cừ thù gì với các phái đến nỗi phải lập kế, nghĩ mưu hãm hại?

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Cũng có thể là không có oán thù. Nhưng vì tham vọng muốn chiếm hữu bí kíp Vạn Lưu là tâm huyết của các phái. Từ hội chủ mới nảy ý mưu hại.

Bạch Quan Nguyệt cau mày:

- Rốt cuộc, có hay không có oán thù? Và ai là hung thủ thật sự từng sát hại bao nhân sĩ chính phái ở Tam Điệp cốc?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai:

- Muốn minh bạch tất cả, như tại hạ lúc nãy định nói, vô lâm các phái cần phải theo tại hạ đến một nơi nữa.

Dư Vi Hải nghi ngờ:

- Là nơi nào?

Chàng đáp:

- Một khu cổ viện ở ngoại thành Nghi Xương.

* * *

Tiêu bang chủ vụt kêu sau khi nghe Dư Vi Hải thuật lại những gì đã tận mục sở thị ở ngôi từ đường:

- Chúng ta đi đến cổ viện đó để làm gì?

Lôi Đồng cũng nóng lòng:

- Đó là nơi Khổng Gia Lập từng đề cập, Môn chủ tiền nhiệm của bốn môn đang bị giam ở đó. Tiểu tử ngươi có dụng ý gì khi định kéo mọi người tới đó?

Vô Giác đại sư ngơ ngác:

- Quý môn thật sự có bao nhiêu Môn chủ? Một bị giam, một thì đương nhiệm và như còn một nửa vừa qua ngày đại lễ tuyển chọn, vị chi còn bao nhiêu Môn chủ nữa?

Thấy đến lúc, Mạnh Đạt Nhân liền cao giọng nói với mọi người:

- Mọi việc sẽ dễ hiểu hơn nếu chư vị đây cho tại hạ giải bày từ đầu. Và thời gian phải quay ngược lại hai trăm năm trước.

Lôi Đồng kinh ngạc:

- Như người muốn nhắc đến giai đoạn Vạn Biến lão quỷ xuất hiện, gây họa cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên?

Định Tâm sư thái vụt rùng mình:

- Nhắc đến lão quỷ này, bản ni dù chỉ nghe chương bối thuật lại cũng cảm thấy kinh hãi. Độ đó, nếu không có Thần môn ra tay trợ giúp thì e rằng...

Tiêu bang chủ cười khẩy:

- Nói làm gì một Thần môn từng hành động trượng nghĩa, lưu lại ấn tượng tốt cho quần hùng. Sự thật quá sai biệt nếu so với Thần môn hiện tại, đang làm vẩn đục những gì quần hùng trước kia nghĩ về Thần môn.

Mạnh Đạt Nhân lên giọng:

- Thần môn dầu sao vẫn là Thần môn, chủ trương và tôn chỉ của Thần môn không hề thay đổi. Có thay đổi chẳng đó là do cách vận dụng của người thừa hành và nếu người thừa hành cố ý vận dụng sai nhằm đưa Thần môn đến chỗ diệt vong, thử hỏi Thần môn sao lại không bị hủy diệt?

Lôi Đồng trố mắt:

- Người nói như thế là có ý gì? Không phải gần đây người từng nói người có ý bất phục bản môn đó sao?

Tiêu bang chủ cau mày:

- Lời người nói xem ra người có ý bênh vực Thần môn, muốn ám chỉ Thần môn đang bị kẻ thù mưu hại? Sự thật là thế nào?

Chàng nhìn mọi người:

- Vạn Biến Cửu U Quỷ phải chăng chính là kẻ thù của toàn bộ giới võ lâm?

Vô Giác đại sư cúi đầu:

- A di đà Phật! Đó là sự thật!

Chàng lại hỏi:

- Và Thần môn có công trợ giúp thay võ lâm tiêu trừ đại họa?

Lôi Đồng gằn giọng:

- Đó cũng là sự thật! Sao?

Chàng cười nhẹ:

- Vậy trăm năm trước, giả như hung thủ đã sát hại nhân sĩ các phái, đã thu thập toàn bộ thủ cấp của họ chính là hậu nhân của Vạn Biến Cửu U Quỷ, với giả thuyết này của tại hạ, chư vị nghĩ sao?

Đinh Tâm sư thái giật mình:

- Xét về mối thù giữa Vạn Biến lão quỷ và toàn bộ võ lâm thì điều này rất có thể. Nhưng dựa vào đâu tiêu thí chủ dám đưa ra giả thuyết này, trong khi Vạn Biến lão quỷ đã bị hủy diệt trước đó trăm năm dư?

Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Dựa vào đâu, không bao lâu nữa hư thực sẽ phơi bày. Còn bây giờ, Lôi tiên bối, phải chăng từ độ quý môn diệt trừ xong đại họa cho võ lâm, chỉ một trăm năm trở lại đây quý môn mới liên tiếp gặp tai họa, và đã có trước sau hai đời Môn chủ thất tung một cách kỳ bí?

Vô Giác đại sư sững sờ:

- A di đà Phật! Có chuyện này sao? Bần tăng...

Chàng xua tay ngăn lại:

- Tại hạ xin được mạn phép suy đoán tiếp. Như lúc nãy đã nói, giả như Vạn Biến Cửu U Quỷ còn có hậu nhân, hậu nhân này đương nhiên vì muốn phục thù phải xem Thần môn và các phái đều là kẻ thù?

Mọi người lặng lẽ gật đầu, phần nào thừa nhận lập luận của Mạnh Đạt Nhân.

Được khích lệ, chàng nói tiếp:

- Việc phục thù đã được thực hiện vào trăm năm trước. Rất tiếc, lần đó lại có người của Thần môn xuất hiện, khiến hung thủ tuy có thu thập một số thủ cấp của kẻ thù nhưng lại mất cơ hội chiếm đoạt bí kíp Vạn Lưu. Tiến trình phục thù vì thế phải bị đình trệ.

Chàng chuyển mục quang qua Lôi Đồng:

- Mãi đến sau này, cho dù đã có cách đắc thủ bí kíp, nhưng do vẫn kinh hãi trước tuyệt kỹ của quý môn, hậu nhân tiếp theo của Vạn Biến Cửu U Quỷ đành nghĩ cách tiềm nhập, vào làm môn hạ quý môn. Đó là mục Thanh Thanh Tiên Tử.

Lôi Đồng ngây người:

- Dựa vào đâu người đề quyết mục ta chính là hậu nhân của Vạn Biến lão quỷ?

- Bởi chính mục là người đầu tiên lọt vào Quỷ cung, sau đó quay ra an toàn.

Lôi Đồng lắc đầu:

- Điều này chưa đủ để giải thích...

- Còn không nữa ư? Mục từng là trưởng lão, từng vượt qua đệ thất quan trong cửu quan của quý môn, mục tự nhận mục không đủ bản lĩnh tiếp nhận hết tuyệt kỹ Thần môn, kế phục thù của mục vì thế cứ kéo dài. Chỉ đến khi mục định hủy diệt quý môn bằng thủ đoạn là khiến quần hùng phản nộ quý môn, một lần nữa việc này bị đình trệ do địa điểm tọa lạc của Quỷ cung chột hiên lộ.

Nói đến đây, với sắc mặt trầm trọng, Mạnh Đạt Nhân nghiêm giọng:

- Vậy là mục có cơ hội tiếp nhận hết di học tổ tiên. Hiện tại mục đang tìm chỗ ẩn cư để khổ luyện, mong có ngày phục thù. Ngược lại Hà Tử

Giang lại quý kẻ đa đoan, lão phát hiện bí kíp Vạn Lưu trong tay lão là vật giả, lão lo mộng đồ bá bất thành. Chính lão đã lén cầu kết với Khổng Gia Lập quyết đưa người tâm phúc của lão vào làm Môn chủ Thần môn...

Lôi Đồng vụt kêu:

- Khoan đã! Sao ngươi biết Khổng Gia Lập cầu kết với họ Hà? Chẳng phải họ Khổng từng là thủ túc tín cẩn của mục Thanh Thanh Tiên Tử sao?

Chàng cười lật:

- Vậy tiên bối nói đi, sao Hà Tử Giang biết rõ tín vật tuyển chọn của họ Khổng đã bị tai hạ chiếm đoạt? Hơn nữa, hạng phản phúc như họ Khổng, ở đâu có lợi là lão ngã theo. Cũng có thể lão đã biết phần nào sự thật về mục Môn chủ. Lão thừa hiểu nếu chờ mục luyện xong công phu Cửu U Quỷ, chính lão cũng e khó toàn mạng. Nhưng do lão không có tư cách nào đoạt lấy cương vị Môn chủ, lão đành về phe họ Hà.

Lôi Đồng hoang mang:

- Nếu hiểu rõ như thế, sao ngươi còn để ngôi vị Môn chủ lọt vào tay bọn ác ma?

Chàng nhăn nhó:

- Vậy tại hạ phải làm gì? Khăng khăng đối đầu với lão Hà ư? Tiên bối đừng quên, vì mưu đồ độc bá võ lâm chẳng phải lão Hà đã ngầm ngấm tạo vây cánh, đến nỗi Nhị quái Quan ngoại từ lâu đã là người của lão nhưng thử hỏi khắp võ lâm ai am hiểu chuyện này? Tóm lại, tại hạ...

Mạnh Đạt Nhân đang nói chợt bị một tràng cười lạnh lạnh từ xa vọng đến ngăn lại:

- Ha... ha... Mạnh tiểu tử ngươi quả cơ trí hơn người. Bản nhân thật sự khâm phục đấy. Ha... ha...

Lôi Đồng thất sắc:

- Là muội Thanh Thanh Tiên Tử?

Mạnh Đạt Nhân thất kinh:

- Muội đã luyện xong di học Cửu U?

Tràng cười kia vẫn vọng đến:

- Biết nhiều, phiền não nhiều. Do bọn người các người giờ đã rõ tự sự, thuận ngã giả tồn, nghịch ngã giả vong. Vì bản nhân cần có thuộc hạ để khử trừ Nhị cung Nhị viện và Khổng Gia Lập, ai trong bọn người thuận phục bản nhân thì sống, ai chống lại phải chết. Ha... ha...

Quần hùng rung động. Vậy là rõ, muội Thanh Thanh Tiên Tử chính là hậu nhân của Vạn Biến lão quỷ.

Vạn Biến Cửu U

Một tư thái ung dung, đỉnh đạc, mục Môn chủ Thần môn, Thanh Thanh Tiên Tử xuất hiện trong tư thế của người chắc thắng, cho dù mục đến chỉ có một mình, hoàn toàn đơn độc giữa quần hùng các võ phái có đến mấy mươi người.

Nhìn lại mục, Mạnh Đạt Nhân không thể không có nhận định ngầm ngầm, liệu đúng hay sai nếu cho rằng chỉ trong một thời gian ngắn mục đã thấu triệt toàn bộ dị học của Vạn Biến Cửu U Quỷ?

Và Mạnh Đạt Nhân tự khẳng định, mục dám đơn phương xuất hiện với phong thái này, chứng tỏ mục đã có bản lĩnh cái thế, mục đang là hiện thân của Vạn Biến Cửu U Quỷ độ nào từng gây họa cho võ lâm.

Nhìn sắc thái của mọi người, vì quá rung động nên cứ thừ người ra, không một ai dám thở mạnh, nói gì đến chuyện dám lên tiếng phát thoại, mục mở miệng cười tự tin:

- Bọn người sao rồi? Sợ bản nhân tạo nên một thảm trạng lưu huyết để báo thù chuyện các phái hai trăm năm trước đã gây ra cho tổ phụ Vạn Biến Cửu U Quỷ ư? Ha... ha... Yên tâm đi, thời thế đã đổi thay và bản thân cũng không phải hạng người khát máu. Chuyện lấy máu để đòi lại món nợ máu chỉ là chuyện của quá khứ, khi gia tổ bản nhân do thiếu hiểu biết nên không có tầm nhìn sâu rộng. Không như bây giờ, bản nhân chỉ muốn mọi người tâm phục khẩu phục. Vì bản nhân thừa biết lấy đức phục người vẫn tốt hơn là dùng uy để bức người. Bản nhân nói như thế có đúng không? Ha... ha...

Chỉ những ai tự tin rằng công phu bản thân đã đạt mức xuất thần nhập hóa, không còn ai là đối thủ, mới có những lời nói phủ dụ này và mới tỏ ra độ lượng như thế.

Lôi Đồng cũng hiểu như vậy nên bất ngờ bật lên tràng cười phản kháng:

- Người bảo người không muốn đòi lại món nợ máu, người nói người chỉ muốn mọi người tâm phục khẩu phục. Vậy nói đi, hai đời Môn chủ bốn môn là do ai hãm hại! Ai đã rắp tâm đưa Thần môn vào con đường diệt vong? Ha... ha... Giả như người không tình cờ tìm thấy di học tuyệt truyền của Vạn Biến lão quỷ, liệu bây giờ người dám có thái độ giả nhân giả nghĩa không? Lôi Đồng ta là người đầu tiên minh định người sẽ không bao giờ dám. Người không bao giờ dám. Ha... ha...

Đôi mục quang của mục thu nhỏ dần. Và càng nghe Lôi Đồng nói, từ đôi mắt mục, những tia nhìn sát khí càng bắn xa nhiều hơn. Để cuối cùng, mục chậm rãi bật ra tiếng rít:

- Lôi Đồng! Nếu người không là phế nhân, nếu không nghĩ tình người từng là đồng môn, câu nói này của người có lẽ...

Mạnh Đạt Nhân chợt tiến lên:

- Khoan đã nào, Môn chủ! Người quân tử không chấp tội tiểu nhân. Nếu chưa gì Môn chủ đã có hành vi đe dọa người thì còn gì là câu lấy đức để phục người? Tại hạ xin mạo muội được hỏi, phải chăng Môn chủ vừa gián tiếp thừa nhận, do thiên cận, muốn lấy máu để đòi nợ máu trăm năm trước chính tiền nhân của Môn chủ đã gây ra trận thảm sát ở cốc Tam Diệp.

Mục tỏ ra cẩn trọng:

- Người hỏi để làm gì?

Mạnh Đạt Nhân nhúng vai:

- Còn để làm gì ngoài việc để mọi người khỏi phí công kéo đến Nghi Xương thành mà vẫn minh bạch những gì đã xảy ra cách đây một trăm năm.

Mục thoáng sững sờ người. và mục hiểu câu hỏi của Mạnh Đạt Nhân chính là cái bẫy. Mục không thừa nhận thì không sao, có chăng chỉ là để lộ mục chính là người giả nhân giả nghĩa như Lôi Đồng vừa nói, nhưng một khi mục đã lên tiếng thừa nhận thì có khác nào mục đã gọi lại mối căm phẫn tột cùng mà bấy lâu nay nhân vật các võ phái luôn

dành cho kẻ đã gây ra trận thảm sát lần đó. Mụ phân vân cũng phải.

Thái độ của mụ khiến Tiêu bang chủ là người đầu tiên lộ phản ứng, nêu rõ chủ ý:

- Ác phụ! Ngươi đừng mong dùng lời đường mật dụ hoặc bọn ta. Chánh tà bất lưỡng lập, ngươi đừng vọng tưởng bao nhiêu nhân vật chính phái đây vì khiếp sợ sẽ cam tâm phục tùng yêu nhân hạng tà ma như ngươi.

Vô Giá đại sư lập tức buông câu phật hiệu:

- A di đà Phật! Tiêu bang chủ nói rất hay. Tà bất thắng chính, chúng ta thà mảnh ngọc vỡ còn hơn chỉ là viên ngọc vẹn toàn. Tất cả hãy tiêu diệt ác ma!

Lời hiệu triệu của nhân vật đứng đầu Thiếu Lâm phái lập tức được mọi người hưởng ứng.

Dư Vi Hải hô vang:

- Vì đại cuộc võ lâm, tiêu diệt yêu ma!

Mọi người ùn ùn chuyển động, khí thế càng lúc càng tăng cao, khiến sắt mặt yêu phụ cũng càng lúc càng sa sầm.

Cảm nhận trận thư hùng quyết tử là điều không tránh khỏi, Mạnh Đạt Nhân chột lùi lại, đứng ngay bên cạnh Bạch Quang Nguyệt.

Chàng thì thào:

- Cô nương có thể giúp tại hạ một việc? Hãy tùy theo diễn biến, nếu cần, cô nương nên lập tức đưa Lôi tiền bối đi khỏi đây.

Nàng nghi ngại:

- Còn ngươi?

Chàng lạnh giọng:

- Dầu sao mụ cũng có phần trong cái chết của gia phụ, tại hạ quyết

báo thù.

Nàng bần thần:

- Không riêng gì người, lão Lô như cũng muốn liều sinh tử với mụ. Ta đâu tiện ngăn lão.

Chàng cười giải thích:

- Lão là người duy nhất của Thần môn hiện giờ còn tồn tại, thật sự tồn tại. Nếu để lão uống mạng, có lẽ Thần môn không còn cơ hội nào phục môn hưng phái.

Nàng kinh ngạc:

- Người thật sự lo lắng cho Thần môn thế sao?

Chàng cười gượng:

- Thần môn luôn giúp võ lâm duy trì chính nghĩa, đó là nguyên nhân khiến tại hạ không thể không quan tâm.

Nàng nhìn chàng và sau đó đột nhiên hỏi:

- Còn ta, liệu người có quan tâm?

Chàng đáp:

- Tại hạ từng hứa với lệnh huynh điều này. Vì thế tại hạ càng muốn nhờ cô nương lo chu toàn cho lão Lô.

Nàng mím chặt đôi môi, để cuối cùng bật ra câu hỏi:

- Nếu ta cứ khăng khăng ở lại?

Chàng nhìn sửng nàng:

- Nếu là vậy, e rằng tại hạ sẽ phân tâm, khó chuyên chú cùng quần hùng diệt trừ mụ yêu ma.

Nàng thở ra nhè nhẹ:

- Sự hiện diện của ta thật sự làm phân tâm người ư? Ta...

Mạnh Đạt Nhân bỗng tỏ ra khẩn trương:

- Mọi người bắt đầu động thủ rồi. Cô nương! Mong cô nương tự bảo trọng, xin nhớ làm theo lời căn dặn của tại hạ. Đừng để tại hạ sau này phải ân hận vì không thể quan tâm đến cô nương. Hẹn gặp lại!

Dứt lời, chàng lập tức đảo người lao đi, để lại một Bạch Quan Nguyệt trong tâm trạng nôn nao lạ kỳ.

Mụ Thanh Thanh Tiên Tử cũng bắt đầu điều võ dương oai. Mụ cười sáng sặc:

- Rượu mời không uống, lũ ngu muội các người lại muốn uống rượu phạt. Vậy chớ trách bản nhân độc ác. Ha... ha...

Với thân thủ tuyệt phẩm, mụ ung dung xuất hiện ở những nơi mà mụ cho rằng cần phải xuất hiện.

Và đối tượng đầu tiên mụ chọn chính là Bang chủ Cái bang.

- Tiêu lão đầu! Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ kỵ của người. Ha... ha...

Mụ vung ngọc thủ, đẩy ra một kinh đầy uy lực.

“Ào...”

Tiêu bang chủ vận dụng toàn bộ công phu sở học lên song thủ:

- Quả nhiên là Cửu U Tồi Tâm chương của Vạn Biến Cửu U lão quỷ độ nào. Hãy xem tuyệt học của bốn bang!

Tiêu bang chủ hất mạnh song kinh.

Vù... vù...

Vô Giác đại sư cũng xuất lực hỗ trợ:

- Yêu nhân Cửu U! Xem chương!

“Ào...”

“Àm... ầm... ầm...”

Ba tiếng chấn kinh vang dội đủ làm cho bầu không khí đang hùng hực khí thế chành tà phân tranh lan tỏa thêm sát khí ngút trời.

Mụ Thanh Thanh Tiên Tử cười ngạo mạn:

- Đã biết rõ đây là võ học Cửu U, bọn người còn không mau nạp mạng! Đỡ! Ha... ha...

Và mụ chớp động thân hình, Vạn Quỷ Ảnh công phu đã được vận dụng.

“Vút...”

Giữa muôn vàn bóng nhân ảnh chập chùng của mụ, tiếng rít của mụ vang lên như tiếng lệnh tử thần.

- Nhất Tuyệt Tới Tâm! Tiêu lão đầu! Đây là phần của lão.

“Bùng.”

Đang liên tay liên thủ, Vô Giác đại sư chợt sững người nhìn Tiêu bang chủ từ từ khuyu xuống với diện mạo vut trắng bệch như người đột nhiên không còn chút máu huyết nào lưu thông trong huyết quản.

Đúng lúc này, tiếng rít của mụ yêu ma lại đột ngột vang lên bên rai Vô Giác đại sư.

- Tên trọc Vô Giác! Nếu ngay bây giờ ngươi không nói lên lời thần phục thì cái chết của Tiêu lão đầu chính là hình ảnh tiếp nối của ngươi.

Vô Giác đại sư hốt hoảng hảy lùi:

- Tiêu bang chủ lại dễ thọt tử thế sao? Bần tăng...

Nhưng Vô Giác đại sư nhảy đến đâu cũng không thoát khỏi vòng vây của muôn ngàn bóng nhân ảnh do mụ yêu ma vận dụng Vạn Quỷ Ảnh

công phu tạo ra.

Tuy thế, đó không phải là lý do khiến Vô Giác đại sư đột ngột dừng lời.

Trái lại đó là vì bóng nhân ảnh vốn đã nhiều của mục yêu ma không hiểu vì sao đã đột nhiên nhân đôi.

Vô Giác đại sư chỉ hiểu rõ tình hình khi nghe mục yêu ma bất ngờ rít lên:

- Mạnh tiểu tử! Ngươi dám đối đầu với bốn nhân ư? Ngươi muốn chết?

“Vù...”

Và thanh âm của Mạnh Đạt Nhân lập tức vang lên:

- Chư vị! Đã đến lúc chúng ta cùng liên thủ. Tại hạ sẽ dùng chính công phu của mục để kèm chế mục. Hãy bắt đầu đi! Xem đây!

“Ào...”

“Àm...”

Mọi người dù không hiểu vì sao Mạnh Đạt Nhân có thể làm cho mục yêu ma đột ngột phải hiện thân, nhưng ngay khi nhìn thấy phương vị của mục, tất cả cũng ùn ùn xuất chiêu.

- Yêu ma! Đờ!

- Mục ác ma! Xem chiêu!

“Ào... ào...”

“Vù... vù...”

Thế nhưng hợp chiêu liên thủ đầu tiên của mọi người chột rơi vào hư không, do bóng nhân ảnh của mục yêu ma bỗng nhòa đi và sau đó biến mất.

Mọi người chỉ nghe tiếng mụ yêu ma quát lên căm phẫn:

- Tiểu tử quả to gan, dám dùng Vạn Quỷ Ảnh của bản nhân. Được! Bản nhân quyết tể độ ngươi trước. Tội Tâm Nhị Tuyệt! Đỡ!

“Vút...”

“Ào... ào...”

Những bóng nhân ảnh quỷ quái quyện vào nhau, để vang ra tiếng gầm thịnh nộ của Mạnh Đạt Nhân:

- Mụ cũng đỡ Hồi Phong tuyệt thức của ta! Xem chiêu!

“Vù...”

“Ầm... ầm...”

Ngay lập tức sau tiếng chạm kinh, bóng nhân ảnh của Mạnh Đạt Nhân và mụ yêu ma lần lượt hiển lộ.

Sắc mặt của Mạnh Đạt Nhân đang tỏ ra đau đớn. Trái lại sắc diện của mụ yêu ma thì để lộ sự kinh ngạc.

Giờ thì quân hùng đều rõ. Mạnh Đạt Nhân tuy có tinh thông Vạn Quỷ Ảnh công phu nhưng lúc này chàng đã dùng chính công phu Vạn Quỷ Ảnh để phá giải Vạn Quỷ Ảnh của mụ. Và muốn mụ phải hiện thân, lộ rõ phương vị, Mạnh Đạt Nhân đâu còn cách nào khác ngoài cách liều mạng cùng mụ yêu ma chiêu đối chiêu.

Khi đối chiêu, chính chấn kinh đã là mụ yêu ma phải có một sát ma nào đó lộ rõ nguyên hình, và đó chính là dụng ý của Mạnh Đạt Nhân như vừa rồi chàng hô hoán.

Thấu hiểu dụng ý và khâm phục lòng đại nghĩa của chàng, Vô Giác đại sư vụt niệm Phật hiệu:

- Chư vị chú ý! Đây là phương cách duy nhất Mạnh đại hiệp giúp chúng ta trừ khử yêu ma. A di đà Phật! Chúng ta mau đồng loạt phát kinh. Đánh!

“Ào... ào...”

“Vù... vù...”

Quần hùng lại liên thủ tạo ra một hợp kinh vô tiền khoáng hậu, bức đến thẳng vào vị trí mục yêu ma vừa hiển lộ.

Nhưng...

“Vút...”

Một lần nữa hợp kinh của quần hùng lại xuất phát không đủ nhanh, bóng nhân ảnh của mục yêu ma đã biến mất. Và mục cười cao ngạo:

- Mạnh Đạt Nhân! Dụng ý của ngươi tuy hay, đờm lược của ngươi tuy đáng khâm phục, nhưng liệu ngươi có thể duy trì đấu pháp này được bao lâu? Bản nhân e chỉ một chiêu Tồi Tâm nữa là ngươi phải mất mạng thôi. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân cũng vận dụng Vạn Quỷ Ảnh công phu bám theo mục:

- Dù là một chiêu hay nửa thức, Mạnh Đạt Nhân ta cũng cam tâm. Huống chi chỉ cần hợp lực cùng quần hùng quật đúng mục chỉ một chiêu thôi, mục đâu mong gì toàn mạng. Hãy xem Nhất Xạ Chỉ Hoàn của ta!

“Vúu...”

“Ầm... ầm...”

Thêm một lần nữa bóng nhân ảnh mục yêu ma phải bị hiển lộ.

Quần hùng phát kinh theo hiệu lệnh của Vô Giác đại sư:

- Ngã Phật từ bi! Đánh!

“Ào... ào...”

Mạnh Đạt Nhân cũng hiển lộ thân hình. Chàng biến sắc gào to:

- Lại chậm nữa rồi. Tại hạ e chỉ có thể lập lại một lần nữa thôi. Chư

vị...

Mụ lại biến mất và lần này mụ thét lồng lộn:

- Người còn mạng được một lần nữa sa o? Mạnh Đạt Nhân! Đỡ!

“Ào... ào...”

Mạnh Đạt Nhân lập tức chuyển mình, miệng gào lên hốt hoảng:

- Công phu Cửu Trùng của Thần môn.

“Vút...”

Chàng dịch chuyển đúng lúc, khiến mụ yêu ma cũng phải kinh ngạc:

- Thân pháp của người...

Chàng hiện thân với tiếng gầm kinh thiên động địa:

- Trăm lão nhân đâu phải uống công nghệ ra bộ pháp khắc chế công phu Cửu Trùng. Đỡ!

“Ào... ào...”

Mụ lại biến mất:

- Hừ! Nội lực người quá uyên thâm, chỉ trì nổi ba chiêu Tối Tâm của bản nhân. Nhưng lần này sẽ là lần cuối cùng của người. Nạp mạng!

“Vù... vù...”

Những bóng nhân ảnh kỳ quái lại quần với nhau. Và lần này dù muốn dù không mọi người cũng biết đó là lần cuối cùng được Mạnh Đạt Nhân mạo hiểm hỗ trợ, mọi người liền vận lực sẵn, chực chờ cơ hội cuối cùng.

“Ầm... ầm...”

Bóng nhân ảnh mụ yêu ma thoáng khựng lại. Vô Giác đại sư bật cao giọng:

- Đánh!

Quần hùng phát kinh.

“Ào... ào...”

“Vù... vù...”

Và thật lạ, hợp kinh của quần hùng bỗng tăng thêm uy lực, khiến mụ yêu ma phải kinh hoảng gào lên:

- Bọn người...

Một tràng cười chột vang lên, át tiếng gào của mụ:

- Thanh Thanh! Nàng không ngờ phải không? Hãy xem ta là ai? Ha... ha...

Nghe rõ âm này, Mạnh Đạt Nhân là người đầu tiên thất sắc:

- Khổng Gia Lập? Vô Cực lão nhân?

Và chàng tìm cách lùi về, hy vọng kịp tránh phạm vi uy lực của hợp kinh.

Quần hùng vừa có thêm hai đại cao thủ là Khổng Gia Lập và Vô Cực lão nhân xen vào quyết lấy mạng mụ yêu ma.

Cũng lúc này, mụ yêu ma cũng tận lực mưu tìm sự toàn mạng cho riêng mụ.

Mụ thét lạnh lạnh:

- Bọn người muốn chết?

Thân hình mụ chột bốc lên cao, vô hình chung làm giảm hết ý lực của kinh. Sau đó mụ xuất chiêu.

“Ào... ào...”

“Ầm... ầm...”

Đang đà bốc lên cao, chân kinh còn lại đưa mụ bay lên cao hơn.

Chính lúc này, từ khoảng không, ngay trên đỉnh đầu mụ yêu ma chột vang lên tiếng gầm đặc ý của Hà Tử Giang, Cung chủ Địa Khuyết cung:

- Yêu ma chạy đi đâu? Bỏn cung đã chờ sẵn, quyết vì đồng đạo vô lâm, diệt yêu ma để báo thù. Đỡ! Ha... ha...

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân lùi càng lúc càng xa, và chàng suýt chạm phải Bạch Quan Nguyệt lúc này cũng lén chạy đến.

Nàng chạm vào tay chàng:

- Người đã bị nội thương?

Chàng lắc đầu, mắt vẫn nhìn vào trận tử đấu miễn cưỡng đang diễn ra trên không trung.

Mụ yêu ma rít lên phần nộ:

- Hà Tử Giang người chó đẻ ỷ. Hãy xem tuyệt kỹ Cửu U!

Và Mạnh Đạt Nhân không thể không thán phục nội lực uyên ảo của mụ.

Giữa không trung tuy không có điểm tựa chân nhưng mụ vẫn có thể lẳng không xoay người, thi triển công phu Vạn Quỷ Ảnh, biến thành trùng trùng bóng nhân ảnh, đủ làm Hà Tử Giang loạn nhãn.

Và...

“Ào...”

“Vút...”

Hà Tử Giang, vậy là hụt chiêu. Lão động nộ gầm vang:

- Mụ tưởng vậy là thoát sao? Hãy xem công phu Vạn Lưu Quy Tông

của ta!

“Ào... ào...”

Bạch Quan Nguyệt lại chạm vào tay chàng:

- Tạm thời ngươi hãy mau tọa công điều nguyên, chớ bỏ lỡ cơ hội.

Chàng lắc đầu và không thể hồi đáp vì tiếng gầm của mục yêu ma đang bật lên:

- Vạn Lưu Quy Tông? Hà Tử Giang ngươi làm sao luyện được công phu này?

Hà Tử Giang bật cười:

- Ta vì võ lâm để trừ hại, đương nhiên anh linh tiền nhân của các phái phải trợ giúp ta. Tuy bí kíp Vạn Lưu là giả nhưng mảnh bùa của nó lại là thật.

Đáng tiếc, mục giữ nó trong tay nhưng vẫn xem là phế vật. Lần này mạng của mục thật khó bảo toàn. Ha... ha...

“Àm... âm...”

Tiếng chấn kinh làm cho mục yêu ma phải trầm người xuống.

Và lập tức có Không Gia Lập và Vô Cực lão nhân đến vây áp:

- Mau nạp mạng!

- Ác phụ! Đỡ!

“Vù...vù...”

“Ào... ào...”

Nhất Trần đạo trưởng cũng xuất hiện. Lão ngụy đạo vội hô hoán mọi người:

- Võ lâm các phái mau liên thủ. Hãy giết chết mục yêu ma, báo thù cho

trưởng bối chúng ta thăm tử tại Tam Điệp cốc. Nhanh lên nào!

Báo thù là chuyện nên làm, nhưng hợp lực với Nhị cung Nhị viện đầy tà tâm lại là điều không thể.

Họ lưỡng lự...

Mạnh Đạt Nhân chợt chủ động nắm tay Bạch Quan Nguyệt:

- Lôi tiền bối đâu?

Nàng đáp khẽ, như chàng cũng vừa hỏi khẽ:

- Ta đã đưa ra ngoài, hiện giờ...

Chàng nhẹ nhàng lui chân:

- Đi thôi! Chúng ta không thể lưu lại...

Cả hai bỏ đi trong khi mục yêu ma với sở học Cửu U đang tha hồ tung hoành tả hữu.

Đỉnh Thần Minh Sơn

Lôi Đồng hậm hực nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Sao người không cho ta cơ hội báo thù? Người khinh ta là phế nhân, ta không giúp ích gì cho người?

Chàng cười gượng:

- Mụ yêu ma đã nhanh chóng luyện xong công phu Cửu U, tiền bối không quan tâm, cũng không muốn tìm hiểu sao?

Lôi Đồng quắc mắt:

- Không điều gì khiến ta quan tâm bằng chuyện báo thù. Người định đưa ta đi đâu?

Chàng đưa tay vén rèm xe cho lão nhìn ra ngoài:

- Tiền bối thử đoán xem?

Lão kinh ngạc:

- Người đưa quay lại Thần Minh sơn để làm gì?

Chàng buông rèm xe xuống:

- Bọn Nhị cung Nhị viện cũng quá nhanh khi từ đỉnh Thần Minh tìm đến Hà gia trang, tiền bối không kinh ngạc sao?

Lão bối rối nhưng vẫn tìm cách che đậy:

- Tại sao phải kinh ngạc?

Chàng trầm ngâm:

- Tại hạ từng nghe Hoàng tiền bối nói bất kỳ ai một khi đã được tuyển chọn muốn vượt qua dù chỉ là đệ cửu quan thôi cũng phải mất ít nhất

nửa năm. Nhân vật được Khổng Gia Lập và Hà Tử Giang cài vào Thần môn không lẽ là hạng người thông minh tuyệt đỉnh, chưa đến nửa tuần trăng đã vượt qua đệ cửu quan khiến Thần môn bây giờ lọt vào tay bọn họ?

Đến lúc này Lôi Đồng mới vỡ lẽ:

- Người có ý nghi ngờ chuyện gì?

Chàng gật gù:

- Nhất định ở Thần đàn đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn của Hà Tử Giang và Khổng Gia Lập.

Lôi Đồng lo lắng:

- Là chuyện gì?

Chàng mơ mơ màng màng, mắt nửa nhắm nửa mở:

- Cũng có thể là Hoàng tiên bối và Trầm lão nhân đã thoát hiểm. Tiên bối không phải đang trông mong kỳ tích đó xảy ra sao?

Lão bồn chồn:

- Người đoán đúng không vậy? Đó là lý do ngay lúc này người đưa ta quay về Thần Minh sơn, thay vì đến thành Nghi Xương giải cứu bọn lão Hoàng?

Chàng lặng thinh không đáp.

Hết nhẫn nại, lão gầm lên:

- Phải hay không? Sao người không đáp lời?

Chàng hé mở hai mắt:

- Chuyện chưa đến thật khó đoán đúng sai. Sao tiên bối không lặng yên dưỡng thần? Tiên bối đừng quên Nhị quái Quan ngoại dường như không xuất hiện với bọn Hà Tử Giang ở Hà gia trang.

Lão giật mình:

- Cũng phải! Người nghi ngờ bọn Nhị quái hiện đang ở đỉnh Thần Minh?

Ở bên ngoài cỗ xe có tiếng Bạch Quan Nguyệt cau gắt vang vào:

- Tiên bối không nhận thấy y đang cần dưỡng thương sao? Đâu phải ngẫu nhiên tiểu nữ phải làm một xa phu bất đắc dĩ, để y ung dung ngồi trong xe hưởng thanh nhàn.

Lôi Đồng nhìn sững chàng:

- Người bị mù yêu ma đã thương?

Lại có thanh âm Bạch Quan Nguyệt vang vào:

- Tiên bối còn phải hỏi? Gặp cường địch, y không lo thân y, trái lại cứ hết lời căn dặn tiểu nữ phải lo cho sự an nguy của tiên bối. Vậy mà cho đến tận bây giờ tiên bối vẫn nghĩ ngờ y. Tiên bối con còn nhân tính không vậy?

Mạnh Đạt Nhân vụt thở dài:

- Cô nương sao lại oán trách Lôi tiên bối? Tại hạ...

Lôi Đồng chợt thù người:

- Ngoài Thiên Niên Hà Thủ Ô, người còn có phúc phận hưởng dụng thêm hai hoàn Vạn Niên Tuyết Liên Tử, ta không nghĩ nội lực người lại kém thua mù yêu nhân.

Chàng mở trừng mắt nhìn lão:

- Đó cũng chính là nguyên do khiến tại hạ trước đây phải tỏ ra thuận phục, chấp nhận cùng hợp tác với kẻ gia thù. Tiếp sau đó, tại hạ vẫn cố tránh cho dù trong lòng rất muốn lấy mạng Khổng Gia Lập, báo thù cho Vũ Văn Kính Nhượng. Được dùng cùng lúc hai loại thần dược quý hiếm không phải là điều tốt.

Lôi Đồng hoang mang:

- Tại sao lại không tốt? Không phải người từng phô diễn công phu tuyệt phẩm, khiến Khổng Gia Lập kinh tâm vỡ mật đấy sao?

Chàng lắc đầu:

- Ở Quỷ cung chỉ sau khi tại hạ lỡ dùng hai hoàn Vạn Niên Tuyết Liên Tử, tại hạ mới nhìn thấy di ngôn của chủ nhân Quỷ cung. Qua đó mới biết Vạn Niên Tuyết Liên Tử là loại dược vật chí dương chí cương, cách ba mươi năm mới được một hoàn. Dùng nhiều như tại hạ lại thêm trước đó dùng Hà Thủ Ô Thiên Niên, lợi sẽ bất cập hại, có thể dẫn đến đứt hết kinh mạch mà chết.

Lão tròn mắt:

- Có chuyện này ư? Vậy thì người...

Chàng gượng cười:

- Sống chết có số. tại hạ vẫn hy vọng sẽ được hoàng thiên thương tưởng, cho tại hạ thêm chút thời gian báo phục gia thù và hoàn thành một ít tâm nguyện.

Lôi Đồng bỗng tỏ lòng xãng xái:

- Người có tâm nguyện gì?

Chàng mỉm cười không đáp.

Và khi nghe lão cứ gặng hỏi mãi, Bạch Quan Nguyệt ở bên ngoài nói xen vào:

- Tiểu nữ biết y có một tâm nguyện. Đó là y muốn Thần môn mãi mãi duy trì, không lâm vào cảnh diệt môn như hiện tình đang cho thấy.

Lôi Đồng bàng hoàng:

- Người nói thật chứ nha đầu?

Bạch Quan Nguyệt chưa kịp đáp thì bỗng có thêm một câu hỏi vang

lên:

- Những gì tiểu muội muội vừa nói đều là thật chứ?

Mạnh Đạt Nhân lập tức vén rèm nhìn ra:

- Bạch huynh? Là Bạch huynh đó ư?

Bạch Quan Nguyệt vụt kêu, hai bàn tay ghì mạnh dây cương, dừng ngay cỗ xe lại.

- Bạch Quan Nhật? Đại ca đó ư?

“Vút...”

“Vút...”

Mạnh Đạt Nhân vội vàng chui ra bên ngoài, ngơ ngàng nhìn Trầm lão nhân. Trầm Bội Uyển, Hoàng Kim Hoán, Bạch Quan Nhật và hai nhân vật khác đang xuất hiện ngay trước cỗ xe:

- Chư vị... Tất cả đều đã thoát hiểm rồi sao?

Hoàng Kim Hoán từ từ tiến đến gần Mạnh Đạt Nhân:

- Có phải bọn ta vừa nghe lầm, người thật tâm muốn bốn môn không lâm họa diệt vong?

Bạch Quan Nguyệt lo ngại đến đứng cạnh Mạnh Đạt Nhân:

- Tiểu nữ đã tự tai nghe y thổ lộ điều này. Chư vị tin hay không cũng được.

Cứ nhìn Lôi tiên bối thì biết. Y đã tám phen tứ thứ mạo hiểm để bảo toàn tính mạng cho Lôi tiên bối.

Bạch Quan Nhật nhăn mặt:

- Tiểu muội muội. Đâu đến lúc muội muội lên tiếng.

Quan Nguyệt hậm hực:

- Vì lời hứa với đại ca, y đã cứu mạng tiểu muội không biết bao nhiêu lần mà nói. Lẽ nào chính đại ca cũng nghi ngờ y?

Hoàng Kim Hoán chợt gọi vọng vào cỗ xe:

- Lôi lão đệ! Lão đệ nghĩ thế nào?

Lôi Đồng bị tàn phế hai chân, không thể bước ra, lão cứ ở trong xe cười dài:

- Tiểu liễu đầu họ Bạch nói đúng. Tiểu tử vì nhiều ẩn tình khó phơi bày nên có làm cho chúng ta ngộ nhận. Kỳ thực, tiểu tử chính là người chúng ta có thể kỳ vọng.

Hoàng Kim Hoán quay đầu nhìn Trầm Quân.

Trầm lão nhân xua tay:

- Thực hư thế nào, dọc đường đi chúng ta sẽ hỏi nhiều hơn. Cứ đi tiếp thôi!

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc:

- Chư vị cũng muốn đến Thần Minh sơn?

Hoàng Kim Hoán cười thần bí:

- Đương nhiên! Chẳng phải bốn môn đang cần một vị Môn chủ đó sao? Không được người ưng thuận, bọn ta cũng đã tìm người khác thay vào.

Chàng đưa mắt nhìn hai nhân vật lạ mặt đã xuất hiện cùng lúc với bọn lão Hoàng và thật khó tin một trong hai nhân vật này sẽ là người được chọn.

Tuy vậy, chàng vẫn không lên tiếng hỏi thêm, vì nghĩ bọn họ cũng nên có một Môn chủ khác; huống chi chính chàng trước kia đã khước từ không ít hơn một lần.

* * *

Đoạn đường đi nếu càng lúc càng đến gần Thần Minh sơn thì nổi nghi hoặc của chàng về nhân vật đã được bọn lão Hoàng tuyển chọn càng lúc càng to lớn.

Hai nhân vật lạ mặt kia kỳ thực chỉ là ngũ lục chuyên sứ của Thần môn. Cả hai đã từng bị Khổng Gia Lập lừa dối, như chuyện đã xảy ra cho Vũ Văn Kinh Nhượng và họ đã tỉnh ngộ kịp lúc, khi họ có trách nhiệm canh giữ bọn người Trâm lão nhân.

Chính họ đã đánh tháo mọi người, còn cho mọi người biết mưu đồ cấu kết giữa họ Khổng và Hà Tử Giang trong việc chọn người được tuyển chọn chính là tâm phúc của bọn chúng.

Và lần này chủ ý của mọi người khi quay lại Thần Minh sơn là tìm cách ngăn cản hành vi thoán đoạt ngôi Môn chủ Thần môn của Khổng Gia Lập.

Chuyện bọn họ đã tìm được một nhân vật tuyển chọn khác, như lão Hoàng vào lúc đầu đã nói hoàn toàn không được họ đề cập đến.

Họ không cho Mạnh Đạt Nhân biết vì họ không tin tưởng chàng.

Mạnh Đạt Nhân tuy không góp chuyện nhưng vẫn ngấm ngấm buồn bực.

Như đọc được tâm trạng đó của chàng, Trâm Bội Uyển chợt đến gần:

- Mạnh huynh! Mọi người nghe Bạch tử tử nói thương thế của Mạnh huynh rất nghiêm trọng?

Chàng cố che giấu tâm trạng qua nụ cười cam phận:

- Dù sao huynh vẫn chưa chết.

Hoàng Kim Hoán cũng đến gần từ lúc nào, chợt cất tiếng nạt ngang:

- Người chớ quá bi quan! Thiên Niên Hà Thủ Ô và Vạn Niên Tuyết Liên Tử nếu làm người vượng dương khí phải phải đứt hết kinh mạch mà chết, thì người đã chết ngay từ đầu rồi. Huống chi vượng dương khí vẫn có cách hóa giải kia mà.

Chàng kinh ngạc:

- Tiền bối nói thật? Hóa giải như thế nào?

Hoàng Kim Hoán phì cười:

- Người bẩm sinh thông tuệ nhưng lại nhất thời hồ đồ. Người thử nghĩ xem vượng dương khí thì làm thế nào để hóa giải?

Chàng cười gượng:

- Tiền bối đánh đổ tại hạ làm gì. Nếu tại hạ có thể nghĩ ra, cần gì phải lo lắng và phải hỏi tiền bối.

Lão Hoàng nghiêm mặt:

- Âm dương tuy tương khắc nhưng vẫn có lúc tương hợp, đạo lý này lẽ nào người không hiểu?

Chàng ngơ ngác:

- Thế nào là âm dương tương khắc hay tương hợp?

Bạch Quan Nhật nghe thế vụt kêu:

- Người định đùa hay sao, họ Mạnh? Nếu người không biết gì về đạo lý này, lần ở quái trận cờ sao người có thể hóa giải thoát thân?

Bạch Quan Nhật vừa dứt lời, liền nghe Trầm Bội Uyển và Bạch Quan Nguyệt tranh nhau oán trách:

- Bạch nguyên sứ sai rồi! Mạnh huynh thoát trận chứ không phải phá trận. Và thoát trận là nhờ Mạnh huynh kịp thấu hiểu công phu Vạn Quỷ Ảnh. Đương nhiên Mạnh huynh đâu cần gì hiểu hay không hiểu đạo lý Âm Dương hoặc Ngũ Hành.

- Bạch đại ca cũng đừng làm y bối rối nữa. Vì như tiểu muội nhận thấy, bấy lâu này y vẫn có tâm trạng bất an. Giờ đã rõ đó là y lo lắng, không thể nghĩ ra cách hóa giải chân khí dương cương quá vượng. Nếu y biết đạo lý Âm Dương như Hoàng tiền bối vừa nói, y đâu phải

lo lắng.

Bạch Quan Nhật trở mắt nhìn Trầm Bội Uyên và Bạch Quan Nguyệt:

- Cả hai làm sao vậy? Ta chỉ hỏi y có một câu, nhị vị đâu cần có thái độ gay gắt với ta như thế?

Trầm Bội Uyên vụt đỏ mặt. Và nếu đó chỉ là phản ứng thường có ở nàng thì không hiểu sao Bạch Quan Nguyệt cũng đỏ mặt.

Tuy nhiên cả hai chưa kịp chống chế hoặc biện bạch thì từ đỉnh Thần Minh, nơi mọi người chỉ còn một đôi ngấn nữa là đến gần, chợt có hai loạt cười lồng lộng vang lên:

- Hóa ra tiêu tử đã bị nội thương nghiêm trọng. Vậy lần này đến đây phải chăng tiêu tử muốn nộp mạng? Ha... ha...

- Nào chỉ riêng tiêu tử. Tất cả tìm đến đây phải chăng muốn giúp bọn ta mau luyện được Độc công Hoạt Tử Thi đến thập thành? Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân thất sắc:

- Âm Dương nhị quái? Mọi người mau bế khí, tốt hơn hết là tìm nơi ẩn nấp. Độc công Hoạt Thi của chúng không thể xem thường.

Lôi Đồng và Bạch Quan Nguyệt là những người suýt phải vong mạng vì loại Độc công này, cả hai rớt rít:

- Hoàng lão huynh mau đưa Trầm môn chủ và Bội Uyên đi thật xa. Đừng chậm trễ!

Quan Nguyệt kêu lên:

- Hỏa công có thể ngăn ngừa Độc công. Đại ca cùng mọi người mau mau tìm vật phóng hỏa.

Từ đỉnh Thần Minh sơn, Âm Dương nhị quái đồng loạt lao xuống:

- Quanh đây đến cả một bụi cỏ khô cũng không có, bọn ngươi muốn dùng hỏa công cũng không được. Ha... ha...

Dương Quái Huỳnh lão đại lập tức nhảy xổ vào Mạnh Đạt Nhân:

- Lần trước, chính tiểu tử ngươi làm bọn ta bị gã họ Hà quở mắng. Mỗi hận này, hôm nay ngươi lấy sinh mạng bù vào. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân vội vận dụng Vạn Quỷ Ảnh công phu, hóa thành muôn ngàn bóng nhân ảnh, vây kín Âm Dương nhị quái.

Chàng còn hô hoán:

- Chư vị nên chạy ngay vào Thần đàn. Tại hạ sẽ ngăn cản, nhưng e không được lâu. Chạy đi!

Bị ngăn cản, Âm Dương nhị quái càng cười to hơn:

- Mạnh tiểu tử! Để lão phu thu thập ngươi trước, như trước kia từng thu thập phụ thân ngươi, gã đồ gàn họ Mạnh. Ha... ha...

Cả hai vượn Độc Lang trảo, cùng tìm cách chộp vào Mạnh Đạt Nhân, Chàng bật lên tiếng gầm, khi thấy Bạch Quan Nhật, và cả Hoàng Kim Hoán nữa muốn xông vào tiếp trợchàng:

- Bọn chúng đang dùng Âm Công phát tán Độc công. Hoàng tiền bối, Bạch huynh! Nhị vị có xông vào cũng vô ích. Tại hạ không dễ để kẻ thù lấy mạng đâu. Ác ma! Đỡ!

“Vù...”

“Ầm, ầm.”

Thoáng bị chao đảo ngay sau khi chạm kinh, nhưng Mạnh Đạt Nhân cũng nhân đó tiếp tục vận dụng Vạn Quỷ Ảnh công phu, quyết không để mọi người, nhất là Nhị quái Âm Dương nhận ra chàng vừa lâm vào thế hạ phong.

Âm quái Trịnh lão nhị phần nộ:

- Sao ngươi bảo đã bị nội thương! Hóa ra ngươi chỉ muốn qua mặt bọn ta. Súc sinh! Đỡ!

“Ào... ào...”

Dương Quái Huỳnh lão đại thì vẫn cười:

- Cần gì vội lão nhị? Trước sau gì tiểu tử cũng phải nộp mạng thôi! Tiếp chiêu! Ha... ha...

“Vụt, vụt.”

Khác với lần trước, cũng với đấu pháp tiền hậu cùng giáp công như bây giờ, nếu trước kia thì cả hai cùng thi triển hấp kinh nên bị Mạnh Đạt Nhân gây cho một phen hoảng vía, thì lần này chỉ có một mình Dương Quái vận dụng hấp kinh. Trái lại Âm Quái thì dùng song trào tạo lực chấn kinh cực mạnh vỗ vào Mạnh Đạt Nhân.

Chàng cười lạnh:

- Muốn ta nạp mạng trừ phi Nhị quái các ngươi biết rõ cách ta vận dụng Vạn Quỷ Ảnh. Chứ như bây giờ thì chỉ uống công thôi. Xem chiêu!

“Vù... ầm.”

“Ào... ầm.”

Vẫn thấy Mạnh Đạt Nhân có thể chi trì, phần thì lo ngại vì mùi hôi thối từ những ngọn trào Hoạt Tử Thi của bọn Nhị quái vẫn cứ theo không khí lan tỏa tới, Bạch Quan Nhật đành gọi Hoàng Kim Hoán:

- Đại trưởng lão! Có lẽ chúng ta nên đưa mọi người vào Thần đàn thôi.

Tình thế này, thật sự chúng ta không có cách nào trợ giúp Mạnh tiểu huynh đệ.

Nghe thế, Mạnh Đạt Nhân càng thêm hồi thúc:

- Đừng chần chừ nữa, Bạch huynh! Lần này Độc công của Nhị quái dường như lợi hại hơn trước kia nhiều. Nếu mọi người không mau đi, e không kịp.

Dương Quái cả cười:

- Còn mong gì kịp với không kịp. Cho người, gần đây bọn ta đã hấp thu tử khí của không ít người, đều là những nhân vật thuộc hàng cao thủ. Ha... ha...

“Ào... ào...”

Âm Quái đắc ý khoe khoang:

- Gã họ Hà cũng khéo giữ chữ tín. Lâu lắm rồi Nhị quái chúng ta mới có dịp hấp thu tử khí thỏa thuê. Giờ đến lượt bọn người! Ha... ha...

“Vù... vù...”

Mạnh Đạt Nhân vẫn cố chi trì cục diện, hy vọng trước lúc lực kiệt vẫn nhìn thấy mọi người toàn mạng.

Chàng bật nhanh song thủ:

- Hãy xem nhị thức Hồi Phong và Nhất Xạ của ta!

“Vù... ầm.”

“Vù... ầm.”

Lần này chàng bị chao động mạnh, đến nỗi Vạn Quỷ Ảnh phải có lúc đình trệ.

Lập tức hấp kinh của Dương Quái liền ập đến:

- Người phải chết!

“Vụt...”

Trong khi đó, đứng phía sau Âm Quái cũng không để chậm tay:

- Lần này đồ người thoát! Đờ!

“Ào...”

Đang được mọi người đưa đi, sắp đến đỉnh, Bạch Quang Nguyệt và Trầm Bội Uyển cùng phát hiện tình thế nguy kịch của chàng.

Cả hai bật gào:

- Mạnh huynh...

- Mạnh Đạt Nhân...

Đã muộn...

“Âm.”

“Bộp.”

Chấn kinh của Âm Quái đã đẩy Mạnh Đạt Nhân lao nhanh thêm vào hấp lực của Dương Quái.

Bị hấp kinh tác động, toàn thân chân khí chàng ngay lập tức cuộn trào và sinh khí như từ từ thoát đi theo hấp lực do Dương Quái vận dụng.

Bọn lão Hoàng cùng thất kinh trước diễn biến này đều dừng lại.

Bất chợt họ nghe Dương Quái bật kêu:

- Ôi chao! Chân khí của người...

Đúng lúc đó, điều không thể xảy ra lại xảy ra, Mạnh Đạt Nhân chợt vùng tay quật một kinh tận lực vào tâm thất Dương Quái:

- Muốn chết!

“Bùng.”

Dương Quái bị chấn lùi, miệng thổ huyết lai láng.

Âm Quái thất kinh:

- Lão đại...

Mạnh Đạt Nhân quay sang Âm Quái:

- Đây là phần của lão! Đỡ!

“Ào...”

Âm Quái biến sắc, không thể hiểu từ đâu Mạnh Đạt Nhân tìm ra dụng lực này, khiến đang bại chuyển thành thắng.

Lão vội dịch bộ nhảy tránh.

“Vút.”

Thật nhanh chàng tung người lên đỉnh Thần Minh, miệng gọi mọi người:

- Hãy mau vào Thần đàn! Nhanh lên!

Thấy chàng thoát là điều không còn gì để mừng hơn, Hoàng Kim Hoán lập tức nhắc bổng Trầm lão lên:

- Theo ta!

“Vút.”

Mọi người ùn ùn lao theo, cùng lão Hoàng chui vào lối dẫn đến Thần đàn.

Đột ngột tất cả nghe tiếng Âm Dương nhị quái đuổi bám theo:

- Lão nhị! Đừng để chúng thoát! Tiểu tử chỉ là ngọn đèn bập loé lên lần cuối thôi.

- Đứng lại! Chạy đâu cho thoát Độc công Hoạt Tử Thi của ta. Ha... ha...

Lời của Dương Quái chưa biết đúng sai thế nào, nhưng thực chất, đúng lúc đó Mạnh Đạt Nhân vụt lão đảo, cước bộ liền chậm lại.

Bạch Quan Nhật chạy bên cạnh vội đưa tay lôi chàng chạy theo:

- Đừng lo! Mau theo ta!

“Vút.”

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười nhìn họ Bạch:

- Đa tạ! Tại hạ chỉ nhất thời bị choáng thôi. Ngoài ra...

Đột nhiên chàng dừng lời, quay về phía sau và kêu lên thất thanh:

- Không được chạm kinh! Đừng để Độc công...

Bạch Quan Nhật quay lại, thấy hai vị chuyên sứ đệ ngũ và đệ lục đang tung kinh định ngăn Âm Dương nhị quái lại.

Bạch Quan Nhật cũng kêu:

- Đừng chạm chiêu! Mau chạy đi!

Đã muộn...

“Âm.”

Lục chuyên sứ bị chấn bay, nhưng vẫn may là Ngũ chuyên sứ đã kịp thu kinh nên tiện tay đón đỡ Lục chuyên sứ.

Âm Dương nhị quái càng cười man dại:

- Bọn ngươi rồi phải chết! Ha... ha...

Ở phía trước, người đi đầu là Hoàng Kim Hoán, lão gọi to:

- Cơ quan đã khai mở. Tất cả mau vào đi.

Mọi người vội vã chui vào và tất cả đều thất kinh khi phát hiện ngay lối vào Thần đàn không hiểu sao có quá nhiều tử thi nằm ngổn ngang.

Đuổi theo sau, Dương Quái cười khoái trá:

- Rồi bọn ngươi cũng chịu chung số phận với lũ ngu muội đó. Ai bảo chúng dám chống đối gã họ Hà. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân nghe Bạch Quan Nhật nghiêng răng rít lên:

- Môn nhân bốn môn vậy là chẳng còn ai. Bọn chúng quá ư tàn độc!

Toàn thân như bị chấn động, Mạnh Đạt Nhân vội gọi Ngũ chuyên sứ:

- Tôn giá mau đưa bằng hữu chạy cạnh tại hạ. Nếu tại hạ không cấp thời giải độc, lệnh hữu e không chi trì được lâu.

Trầm Bội Uyển và Bạch Quan Nguyệt nghe thế cả mừng:

- Phải đó! Máu của y có thể giải độc.

- Ngũ thúc thúc mau đưa lục thúc thúc đến. Rồi lục thúc sẽ mau bình phục.

Vừa được Bạch Quan Nhật đưa đi, theo sự dẫn đạo của lão Hoàng, Mạnh Đạt Nhân vừa tìm cách nhiều vại giọt máu vào miệng Lục chuyên sứ.

Được một lúc, Bạch Quan Nhật nhắc nhở:

- Đủ lắm rồi! Mạnh huynh, đệ có thể điểm huyết chỉ huyết để ngưng lại.

Thế nhưng, từ cổ tay của chàng máu vầu tuôn chảy không chịu ngừng.

Bạch Quan Nguyệt thất thanh:

- Y đã bất tỉnh! Bạch đại ca mau điểm huyết chỉ huyết giúp y.

Lúc đó, quả thật Mạnh Đạt Nhân đã hôn mê...

Cửu Trùng công phu

Chàng kịp lai tỉnh để nhìn thấy Hoàng Kim Hoán, Bạch Quan Nhật và vị Ngũ chuyên sứ đang hợp lực để khai mở cơ quan cuối cùng vào Thần đàn.

Ở phía sau, lục chuyên sứ đang liều mạng cố bảo vệ cho Trầm lão nhân và Bạch – Trầm nhị cô nương đã hôn mê, trước sự uy hiếp của Âm Dương nhị quái.

Cục diện đã lâm vào tình thế bế tắc nếu cơ quan không kịp khai mở và Lục chuyên sứ không thể chi trì lâu hơn. Mạnh Đạt Nhân loạng choạng đứng lên.

Đúng lúc này lão Hoàng bật quát một tiếng kinh thiên động địa:

- Khai...

“Cạch.”

“Kẹt... kẹt...”

Cơ quan phát động, Hoàng Kim Hoán, Bạch Quan Nhật và Ngũ chuyên sứ lập tức nhảy lùi về phía lục chuyên sứ đang một mình đối địch:

- Tất cả mau chạy vào Thần đàn!

- Nhanh lên, kéo không kịp!

- Nhị quái các ngươi muốn chết!

“Ào... ào...”

“Vù... vù...”

Ngũ chuyên sứ thì nhắc Trầm lão nhân và Trầm Bội Uyển lên, Bạch Quan Nhật lo cho Mạnh Đạt Nhân và Bạch Quan Nguyệt. Chỉ có lão

Hoàng là phát kinh hiệp lực với lực chuyên sứ quật vào Nhị quái Âm Dương.

“Âm, âm.”

Đến lược lão Hoàng lão đảo. Và thật lạ lực chuyên sứ vẫn bình an, chộp giữ lão Hoàng và chui nhanh vào bí môn đang giai đoạn từ từ đóng lại.

“Vút.”

Âm Dương nhị quái phần nộ lao theo.

“Vút, vút.”

Tâm cơ máy động, sợ Nhị quái nếu kịp theo vào, ắt tất cả sẽ nguy, Mạnh Đạt Nhân chột vùng thoát khỏi tay Bạch Quan Nhật, sao đó liều lĩnh lao ngược vào Nhị quái:

- Nhị ác ma! Đỡ!

“Vù...”

Cả hai cùng cười khàn khặc:

- Tiểu tử muốn chết! Ha... ha...

“Ào... ào...”

“Âm, âm.”

Một kết quả thật bất ngờ, tuy Mạnh Đạt Nhân bị chấn bay thật mạnh về phía hậu nhưng vẫn làm cho cước lực của Nhị quái phần nào chậm lại.

Cơ quan cũng đến lúc khép lại hoàn toàn, vô tình nghiêng đúng vào giữa lưng Nhị quái.

“Kẹt...kẹt...”

Bị bí môn nghiêng càng lúc càng chặt, Nhị quái đau đớn đến phải gào

vang:

- A... a...

- A... a...

Tiếng gào nhỏ dần rồi im bật, để lại nỗi kinh hoàng cho mọi người trước cái chết không thể nào bi thảm hơn của Nhị quái.

Bạch Quan Nhật thè lưỡi:

- Nếu chúng ta cũng chậm chân như Nhị quái...

Mạnh Đạt Nhân chợt hồi hải chạy đến chỗ Hoàng Kim Hoán:

- Hoàng tiền bối đã bị nhiễm Độc công, cần phải hóa giải ngay. Kể cả Trầm lão nhân...

Bạch Quan Nhật vì thế phải ngừng ngay câu oán thán.

Thay vào đó, y phì cười và xua tay ngăn chàng lại:

- Không phải phiền đến Mạnh huynh đệ nữa. Mạnh huynh đệ đã mất máu khá nhiều, hà hà... Không lý nào điều đó lại không đem đến lợi ích gì sao?

Và y quay qua lại lục chuyên sứ:

- Đàm lục huynh! Phiền lục huynh ra tay diệp thủ cho.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Mạnh Đạt Nhân, vị lục chuyên sứ họ Đàm坦然 nhiên tự rạch cổ tay và cho máu huyết bản thân vào miệng Trầm lão nhân, Bội Uyển, Quan Nguyệt và Hoàng Kim Hoán.

Chỉ đến khi bốn nhân vật này tuân tự hồi tỉnh vì bao Độc công Hoạt Tử Thi thâm nhập đều được hóa giải, Mạnh Đạt Nhân mới vỡ lẽ:

- Thảo nào Bạch huynh vẫn tỏ ra bình thản. Đàm lục huynh vậy là cũng có tâm thân bách độc bất xâm?

Đàm lục chuyên sứ không hiểu sao bỗng len lén nhìn Mạnh Đạt Nhân,

sao đó chuyển ánh mắt qua vị Ngũ chuyên sứ.

Phát hiện thái độ kỳ lạ này của họ Đàm, Bạch Quan Nhật há miệng định nói thì lại thấy ánh mắt của Đàm lục chuyên sứ đã chuyển qua Trầm lão nhân cùng những người vừa được y dùng máu huyết bản thân giải độc.

Sự việc càng thêm lạ khi mọi người nhìn thấy ngũ lục nhị chuyên sứ đột ngột phục người quỳ xuống trước mặt Trầm lão nhân:

Mạnh Đạt Nhân cảm thấy rúng động, vọt miệng khẽ hỏi:

- Nhị vị có thái độ này phải chăng...

Hai vị chuyên sứ đồng loạt gật đầu. Và họ vẫn quỳ khi lần lượt lên tiếng phát thoại.

Ngũ chuyên sứ lên tiếng trước:

- Không Gia Lập vẫn luôn khiếp sợ tâm cơ quá ư mẫn tiệp của Mạnh thiếu hiệp. Và bây giờ, Điền Hạ Hầu này càng thêm hiểu bọn chúng sợ như thế cũng phải.

Đàm lục chuyên sứ thì cúi gục đầu:

- Trầm lão môn chủ! Hành vi đầy nhân nghĩa của Mạnh thiếu hiệp, cộng với những quan tâm của mọi người đang cho thuộc hạ rất cuộc đã cảm hóa thuộc hạ và Điền ngũ huynh. Kỳ thực...

Hoàng Kim Hoán giật mình:

- Ta hiểu rồi! Giải thoát được cho bọn ta chỉ là kế của họ Không?

Ngũ chuyên sứ Điền Hạ Hầu thừa nhận:

- Không sai! Nhưng y đã lầm lẫn khi chọn thuộc hạ và Đàm lục đệ để giao phó thực hiện mưu kế. Đã quá lâu, hầu hết chúng huynh đệ bốn môn đều bị y che mắt. Đến hôm nay, một phần thì nhờ lý do như Đàm lục đệ vừa phân bày, phần thì bọn thuộc hạ vừa nhìn thấy kết cục bi thảm cho những ai từng bị y lừa dối. Bọn thuộc hạ nói ra sự thật này

không phải để cầu xin bao dung của Trầm lão môn chủ và mọi người, nhưng là...

Trầm lão nhân lo lắng xua tay:

- Chủ ý của họ Khổng là gì? À, khoan đã, bọn người đứng lên đi. Biết tội và biết thành tâm phục thiện, đủ cho thấy bọn người là những người môn đang cần. Nào, đứng lên đi! Mọi chuyện cứ từ từ nói.

Cảm kích và thành khẩn, Điền Hạ Hầu liền nói rõ ý đồ của Khổng Gia Lập:

- Họ Khổng và họ Hà do vội nên đã tuyển chọn nhầm người. Kết quả, có gã tiểu tử họ Vi...

Điền Hạ Hầu đưa mắt liếc nhìn Bạch Quan Nguyệt:

- Tiểu tử này chính là đại sư huynh của cô nương? Nghe nói, tiểu tử chính là tâm phúc của lão Vô Cực, và chính lão Vô Cực từng gây thảm án kinh hoàng cho nhà họ Bạch nào đó ở tận Hà Nam.

Bạch Quan Nhật giật thót người:

- Nhà họ Bạch ở Hà Nam. Hóa ra toàn bộ Bạch gia của đệ là do... là do...

Mạnh Đạt Nhân nôn nóng xen vào:

- Thù nhân của họ Bạch gia vậy là rõ rồi. Bạch huynh hãy cố nén lại, chúng ta cần phải nghe Điền ngũ huynh nói hết, xem chủ ý của họ Khổng là thế nào. Không chừng, chính đỉnh Thần Minh này hiện là thiên địa vồng, họ Khổng đã bố trí tất cả nhằm huỷ diệt chúng ta.

Hoàng Kim Hoán trừng mắt nhìn Điền – Đàm, hai nhân vật vừa bỏ chỗ tối về chỗ sáng:

- Mạnh Đạt Nhân đoán như thế, đúng hay sai? Hai người mau nói đi.

Đàm lục chuyên sứ gật đầu:

- Đúng vậy! Họ Khổng đã chôn rất nhiều hỏa dược quanh đây. Y không muốn sau tiểu tử họ Vi lại có thêm ai khác được chọn làm Môn chủ bốn môn...

Mạnh Đạt Nhân bồn chồn:

- Tại hạ thừa hiểu Khổng Gia Lập có mục đích gì. Điều tại hạ cần phải biết ngay bây giờ là nhị vị được lệnh phải phát hỏa khi nào và đâu là nơi có chôn hỏa dược?

Bạch Quan Nhật thật sự hốt hoảng:

- Đúng thế! Đó là điều cần phải biết và chúng ta cần loại bỏ số hỏa dược đó ngay.

Điền Hạ Hầu mỉm cười:

- Bất tất phải lo. Y chôn hỏa dược ở đệ tam quan. Điền mỗi được lệnh, chờ khi tất cả chui vào đệ thất quan mới châm hỏa phát động. Nếu như Điền mỗi không thực hiện, hỏa dược đâu thể tự động phát hỏa?

Tất cả vụt thở phào nhẹ nhõm.

Tuy thế Mạnh Đạt Nhân càng thêm lo sợ. Chàng nhìn mọi người:

- Khổng Gia Lập đã từng am hiểu thuật bố trí cơ quan của Vũ Văn gia. Y thừa khả năng làm cho hỏa dược tự phát động mà không cần người châm hỏa. Huống chi, sát nhân diệt khẩu vẫn là thủ đoạn y thường dùng. Điền – Đàm nhị vị chưa hẳn lần này được y buông tha. Theo tại hạ chúng ta nên nhanh chóng quay ra ngoài, tránh họa diệt thân do họ Khổng cố tình bố trí.

Mọi người đều kinh tâm động phách.

Hoàng Kim Hoán bàng hoàng:

- Mạnh tiểu tử suy đoán rất đúng. Nhưng chúng ta đâu thể quay lại ngay lúc này?

Bạch Quan Nhật gật đầu nhiều lượt:

- Không sai! Theo sắp đặt của tổ sư bốn môn, một khi đã vào Thần đàn, người lọt vào chỉ có thể quay ra với điều kiện phải vượt qua ít nhất là đệ nhất quan. và lối ra lại khác hoàn toàn với lối đã vào. Đó là lý do cơ quan lúc này chỉ khai mở nếu dưới sự hợp lực của ít lắm là ba nhân vật có bản lãnh tương đối cao thâm của bốn môn.

Lôi Đồng lên tiếng:

- Còn nữa, chúng ta đâu thể tin họ Khổng chỉ chôn hỏa dược ở đệ tam quan. Theo thủ đoạn của họ Khổng mà nói, y có thể chôn hỏa dược ở một nơi nhưng lại chỉ điểm cho Điền – Đàm nơi khác. Như vậy, việc chúng ta thoát ra từ bất cứ quan ải nào cũng tiềm tàng mỗi nguy khó lường.

Đàm lục chuyên sứ tỉnh ngộ:

- Không sai! Nếu họ Khổng thật sự có ý sát nhân diệt khẩu, ở đệ tam quan bất quá chỉ là dây dẫn hỏa. Còn hỏa dược chôn ở đâu, có lẽ chỉ có y biết rõ.

Mọi người cùng hoang mang, lo sợ.

Thật may, Mạnh Đạt Nhân lại lên tiếng, nêu rõ chủ ý:

- Thái Cực đồ của Vũ Văn gia tại hạ từng xem qua. hay hơn hết, chúng ta nên đến ngay đệ tam quan. Rất có thể tại hạ sẽ dựa vào vị trí sắp đặt dây dẫn hỏa để đoán biết nơi họ Khổng bố trí cơ quan phát động hỏa dược.

Hoàng Kim Hoán thắc thỏm mừng:

- Người cũng am hiểu thuật bố trí cơ quan? Vậy thì hay quá!

Lão quay qua Trầm lão nhân:

- Trầm môn chủ...

Trầm Quân thở dài:

- đành làm theo lời tiểu tử thôi. Vậy là thời gian dành cho Bội Uyển

tham luyện công phu bốn môn kể như bị huỷ bỏ. Việc chọn Bội Uyển làm Môn chủ kế nhiệm cũng bất thành.

Chàng giật mình:

- Nói sao? Hóa ra nhân vật sắp được chư vị tuyển chọn chính là...

Hoàng Kim Hoán xua tay:

- Chuyện bất thành còn nói đến làm gì! Mọi người mau theo ta!

Đền đệ nhất quan, nơi có thạch môn lúc nào cũng khai mở, tuy không phải là nơi cần đề mắt nhưng do cận trọng Mạnh Đạt Nhân cũng nhìn vào.

Tiện thể, Trầm lão nhân giải thích cho Bội Uyển nghe:

- Ở đệ nhất quan có ghi lại khẩu quyết về võ học dành cho những đệ tử lần đầu nhập môn. cũng may, Uyển nhi đã nghe gia gia chỉ điểm qua rồi.

Còn Hoàng Kim Hoán thì dò hỏi Mạnh Đạt Nhân:

- Người có phát hiện điều gì không?

Chàng đáp:

- Có lẽ Khổng Gia Lập không chọn nơi này. Vì việc vượt qua đệ nhất quan hầu như quá dễ.

Ở đệ nhị quan cũng vậy, sau một lúc nghiêng ngó. Mạnh Đạt Nhân vẫn chưa phát hiện điều gì, ngoại trừ những khẩu quyết võ học vô tình nhìn thấy làm chàng động tâm.

Tất cả đến đệ tam quan.

Hoàng Kim Hoán bảo:

- Đệ tử bốn môn phải có đủ nội lực sau khi vượt nhị quan mới có thể khai mở cơ quan bước vào đệ tam quan. Do lần này chúng chỉ chủ yếu tìm nơi chôn hỏa dược nên động tác đó là không cần. Tự ta sẽ khai mở

cơ quan.

Với nội lực thượng thừa, Hoàng Kim Hoán đương nhiên ung dung khai mở đệ tam quan.

Không phát hiện hỏa dược, chỉ có dây dẫn hỏa như Điền Hạ Hân từng nói, Mạnh Đạt Nhân chợt bảo, sau một lúc cau mày suy nghĩ:

- Có ba dây dẫn hỏa, không hiểu họ Khổng chôn hỏa dược ở ba quan ải nào? Tứ ngũ lục hay ngũ lục thất?

Bạch Quan Nguyệt trầm thì:

- Nếu là thất bát cửu thì sao?

Bối Uyển lo ngại:

- Cũng có thể là lục thất bát?

Hoàng Kim Hoán nhăn mặt:

- Y đã vào được chôn này, việc y chôn hỏa dược ở đâu tha hồ y chọn. Thật khó đoán biết đâu là chỗ y chọn.

Mạnh Đạt Nhân sau một lúc ngó quanh, cũng tình cờ đọc qua khẩu quyết võ học Cửu Trùng, chợt động tâm kêu lên:

- Phải rồi! Muốn vào Thần đàn, cơ quan chỉ có thể khai mở nếu được ba nhân vật có công lực thâm hậu hiệp lại phát động? Khổng Gia Lập lên vào bằng cách nào?

Nghe thế, mọi người ngơ ngác.

Mãi sau đó mới nghe Trầm lão nhân mở miệng:

- Ta cũng từng suy nghĩ về chuyện này. Vị Môn chủ kế tục ta là Môn chủ đời thứ tám, ắt hẳn đã bị ả Thanh Thanh mưu hại lúc y đang đột phá ba quan ải cuối cùng. Ắ cũng từng vượt quan đệ thất quan, lẽ nào ở đệ thất quan còn có lối bí ẩn dẫn vào Thần đàn?

Chàng cau mặt:

- Nhưng Khổng Gia Lập lại không đủ năng lực để bước vào hai quan ải cuối cùng. Điều này cho thấy, nếu đệ thất quan là nơi y có thể đột nhập, y không dám thiết lập cơ quan ở đó. Vì như thế y sẽ tự hại chính y. Vậy chỉ còn có ba quan ải còn lại, lục ngũ tứ?

Bạch Quan Nhật thở dài:

- Ngũ này, có lẽ chúng ta đành phải lần lượt xem qua từng quan ải thôi.

Hoàng Kim Hoán tán đồng:

- Đành phải như thế thôi!

Và họ lại bước đến đệ tứ quan. Ngay khi Hoàng Kim Hoán vận lực khai mở, mọi người liền nhìn thấy một thi thể nằm bất động.

Bạch Quan Nguyệt thất thanh:

- Chính là y? Đại sư huynh của muội.

Quan Nhật thở dài và lắc đầu:

- Y đã cố luyện công, một việc ngoài khả năng, y đã bị đứt đoạn kinh mạch mà chết!

Chợt Mạnh Đạt Nhân hô hoán:

- Có manh mối rồi! Khổng Gia Lập có chôn hỏa dược ở đây nhưng vẫn chưa thiết lập cơ quan ở nơi này.

Mọi người kinh hoàng nhìn vào chỗ mới vừa được chàng phát hiện.

Lần theo mối dây dẫn hỏa, chàng bảo:

- Y chôn hỏa dược ở hướng Tây bắc.

Trầm lão nhân giật mình:

- Ở đó chỉ có nhị quan cuối cùng, đệ bát và đệ cửu. không lẽ Khổng Gia Lập đã có cách đột phá mà không cần khai mở cơ quan?

Hoàng Kim Hoán lặng người:

- Nếu ở đệ thất cơ quan có lối bí ẩn dẫn vào, có thể ở hai quan ải cuối cùng cũng có.

Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Dù thế nào, giờ chúng ta cũng biết y chôn hỏa dược ở đâu. Chỉ cần chúng ta đừng động vào cơ quan củ hai quan ải cuối cùng, hỏa dược sẽ không bị phát động và chúng ta sẽ an toàn.

Mọi người gật gù tán đồng.

Tuy nhiên, Bạch Quan Nhật bỗng chép miệng:

- Nếu họ Khổng bố trí như thế hóa ra y chỉ muốn đối phó với nhân vật được tuyển chọn làm Môn chủ thôi sao? Lẽ nào lại đơn giản vậy?

Mạnh Đạt Nhân giật mình:

- Bạch huynh nói không sai! Hạng có tâm cơ nham hiểm như y ắt không hành sự đơn giản như vậy. Theo tại hạ, chúng ta nên lần lượt xem qua từng cửa ải thì hơn. Cẩn tắc vô ưu! Đi nào!

Nhưng kết quả chỉ là sự thất vọng. Ở ba quan ải ngũ lục thất, Mạnh Đạt Nhân không phát hiện bất kỳ điều gì khả nghi.

Mọi người dừng lại ở đệ bát quan.

Hoàng Kim Hoán thở dài:

- Quan ải này chỉ có Trầm lão môn chủ trước kia mới có đủ năng lực khai mở. Ngặt nỗi, hiện giờ Trầm lão môn chủ đã thất tán vô công, việc khai mở...

Mạnh Đạt Nhân chợt kêu:

- Có dây dẫn hỏa chui qua khe đá này. Trong đệ bát quan quả nhiên có chôn hỏa dược.

Bạch Quan Nhật ngơ ngác:

- Vậy họ Khổng đột nhập vào bằng cách nào?

Điền Hạ Hầu thở dài:

- Y đột nhập như thế nào thì không quan trọng. Chủ yếu, chúng ta không phát động cơ quan thì liệu hỏa dược có tự động khai hỏa không?

Chàng trầm giọng:

- Có đấy!

Quan Nguyệt giật mình:

- Có ư? Sao huynh biết?

Chàng nhìn nàng, có phần ngớ ngàng vì nàng vừa thay đổi lời xưng hô:

- Cứ theo cách bố trí dây dẫn, y đã thiết lập một cơ quan rất tinh vi. Nếu lúc này chúng ta dừng khai mở bảy cơ quan đầu thì bây giờ chúng ta có thể bỏ đi lúc nào cũng được. Nhưng do chúng ta đa nghi, hay tính theo họ Khổng thì chúng ta quá tò mò, đã lần lượt lọt vào và xem qua mọi kinh văn võ học ở bảy quan ải đầu nên bây giờ dù chúng ta không vào đệ bát quan thì cũng vậy, hỏa dược đã bị phát động, khó có thể biết lúc nào chúng sẽ nổ tung.

Hoàng Kim Hoán thất đảm:

- Cơ quan để phát động hỏa dược đã bị chúng ta làm cho động rồi sao?

Chàng cười gượng:

- Là lỗi ở tại hạ. Nếu...

Quan Nhật kêu oai oái:

- Có cách nào ngăn không cho hỏa dược phát nổ? Mạnh huynh đệ mau nghĩ đi! Nhất định có cách!

Chàng trầm giọng:

- Có và vẫn kịp nếu ngay bây giờ chúng ta lọt vào đệ bát quan để cắt bỏ dây dẫn.

Quan Nguyệt kêu:

- Cắt đoạn dây ngoài này thì sao?

Chàng lắc đầu:

- Đây là dây dẫn từ đệ bát quan sang đệ cửu quan. Có cắt dở đây, hỏa được ở đệ bát quan cũng nổ.

Bội Uyển kinh hãi:

- Làm cách nào bây giờ? Gia gia của muội lại không còn năng lực khai mở thạch môn ở đệ bát quan này.

Điền Hạ Hầu trán rịn mồ hôi:

- Hay chúng ta đồng hiệp lực?

Trầm Quân lắc đầu:

- Không ổn! Muốn phát động phải có nội lực thuần nhất, và đều là nội lực của những người luyện qua công phu Cửu Trùng tân thứ bảy. Ở đây e chỉ có Hoàng lão đệ là luyện qua. Những người còn lại muốn giúp cũng không được.

Lôi Đồng đang được Đàm lục chuyên sứ công trên lưng vọt đề xuất:

- Chạy là thượng sách!

Mạnh Đạt Nhân quát ngang:

- Không kịp rồi! Đã có mùi hỏa được bốc cháy, chúng ta có muốn bỏ chạy cũng quá muộn.

Mọi người đồng loạt kêu lên:

- Vậy phải làm sao? Không lẽ tất cả đều phải chết?

Đột nhiên Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Tại hạ sẽ thử khai mở cơ quan. Chư vị mau lùi lại!

Hoàng Kim Hoán tuy lùi nhưng vẫn tỏ ra kinh ngạc:

- Đã bảo muốn phát động cơ quan cần phải có công phu Cửu Trùng ít nhất là ở tần thứ bảy, người...

Chàng quát to:

- Tại hạ tự tin có thể làm được. Lùi lại mau! Khai...

“Kẹt...kẹt...”

Thạch môn bị khai mở dần. Và mọi người thấy thế kinh ngạc và càng bị hành vi kỳ lạ của Mạnh Đạt Nhân làm ngơ ngẩn.

Chàng lao vào đệ bát quan thật nhanh. Chỉ chớp mắt sau, chàng quay trở ra:

- Đã cắt được rồi! Nhưng dây dẫn hỏa dẫn đến đệ cửu quan không phải chỉ có một dây. Cần phải khai mở luôn đệ cửu quan.

Và chàng lại chạy đến đệ cửu quan, cũng vận lực, cũng quát:

- Khai...

Chỉ một lúc sau đó, khi Mạnh Đạt Nhân đã chui vào đệ cửu quan mọi người người mới nghe chàng gọi:

- Chư vị có thể vào được rồi! Mọi hỏa được vậy là đã bị chế ngự.

Họ bước vào và đương nhiên phải nhìn thấy bộ cốt khô đang được Mạnh Đạt Nhân nhìn ngắm.

Hoàng Kim Hoán thăm thì:

- Đây là di cốt của Môn chủ bốn môn đời thứ tám.

Quan Nhật nghiêng răng:

- Có di tự cho thấy tiền Môn chủ đã biết kẻ hãm hại chính là mụ Thanh Thanh.

Trầm Quân hoang mang nhìn ngay vào Mạnh Đạt Nhân:

- Công phu của bốn môn ở bảy tầng đầu không lẽ người chỉ cần nhìn qua là am hiểu và có thể vận dụng được ngay? Hơn nữa, lúc người vận dụng nội lực để khai mở hai quan ải cuối cùng dường như người không còn nội thương. Sự thật là thế nào, tiểu tử?

Chàng nhìn Trầm lão nhân, phát hiện mọi người cũng đang nhìn chàng nghi hoặc.

Chàng mỉm cười:

- Trầm lão nhân, chur vị! Mọi người tin hay không cũng được, tại hạ chỉ biết nói ra sự thật mà thôi. Và sự thật đó là tại hạ quả đã dễ dàng thấu triệt bảy tầng đầu của công phu Cửu Trùng. Không những thế, nội thương của tại hạ cũng được bình phục. Còn đâu là nguyên do, thì đây, xin hãy nghe giải thích.

“Àm, âm.”

Hai tiếng chấn động long trời lở đất chợt vang lên và từ đệ thất quan bỗng có nhiều người xuất hiện. Tất cả cùng nghe Khổng Gia Lập và Hà Tử Giang lần lượt quát:

- Tiểu tử! Người đã phá hỏng cơ quan, hủy luôn kế của Khổng Gia Lập ta?

- Cũng là người sát hại Nhị quái? Lần này người và bằng hữu người phải chết! Giết...

“Ào...”

“Vù...”

Hoạt thiên khiếp quần ma

Sự xuất hiện của Không Gia Lập và Hoàng Kim Hoán hầu như không ngoài dự đoán của mọi người, nhất là sau khi Mạnh Đạt Nhân phá hỏng cơ quan và mưu đồ thâm độc của Hoàng Kim Hoán họ Không. Tuy nhiên, xuất hiện ngay phía sau Hoàng Kim Hoán lại là mục Thanh Thanh Tiên Tử, cạnh đó là Vô Cực lão nhân và nhiều Chương môn nhân các phái, chính điều này ngay lập tức gây hoang mang nghi ngại cho Mạnh Đạt Nhân.

Và cuộc chiến không cân sức bắt đầu diễn khai, Mạnh Đạt Nhân nghe Hà Tử Giang cười ngạo mạn:

- Mạnh tiểu tử! Ta biết ngươi đã dò xét kỹ về xuất thân lai lịch của ta. Không sai, ta chính là hậu nhân của họ Từ, việc ta đổi sang họ Hà và tìm cách sát hại thân sinh phụ mẫu ngươi chỉ là vì Vạn Lưu Quy Tông bí kíp. Việc ta dám thú nhận điều này vào ngay lúc này, một ngươi thông tuệ như ngươi hẳn hiểu nguyên do? Ha... Ha...

Và lão đưa tay chỉ vào mục yêu ma Thanh Thanh Tiên Tử:

- Công phu Vạn Lưu là vô địch thiên hạ. Bằng chứng, Thanh Thanh Tiên Tử chấp thuận là Tổng hộ pháp bốn cung. Nếu ngươi quy thuận, ta nhất định sẽ tin dùng. Ngược lại, ngươi sẽ bị chính Tổng hộ pháp hóa kiếp, cho ngươi xuống cửu trùng trùng phùng với phụ mẫu ngươi. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân bật lao đến, miệng cười vang:

- Ác ma! Câu nói đó phải dành cho ta nói với lão mới phải. Ta nguyện lãnh giáo công phu Vạn Lưu của lão. Hãy xem đệ nhất thức Cửu Trùng của ta.

“Ào... ào...”

Hà Tử Giang chợt lùi lại:

- Tổng hộ pháp! Mau ra tay bắt giữ gã tiểu tử!

Mụ Thanh Thanh Tiên tử động thân lao ra ngay:

- Đỡ!

“Vù... ầm...”

Mạnh Đạt Nhân vừa nhìn thấy mụ liền động sát cơ:

- Ác phụ! Mau nạp mạng!

“Ào... ầm...”

“Vù... ầm...”

Không nghe mụ yêu ma quát tháo, chàng kinh ngạc nhìn vào đôi mắt thất thần của mụ:

- Hóa ra mụ cũng có ngày bị kẻ khác dùng được vật không chế? Ha... Ha... Thật đáng đời cho mụ. Đỡ!

“Ào... ầm...”

“Vù... ầm...”

Chợt Mạnh Đạt Nhân kinh tâm khi nghe Hà Tử Giang đang lớn tiếng ra lệnh:

- Khổng lão ca! Không cần giết họ đâu! Chúng ta đâu muốn xưng hùng xưng bá chỉ với những người vô dụng? Hãy lưu mạng họ lại và cho họ dùng kinh được Nhiếp Hồn của chúng ta! Ha... Ha...

Chàng nhìn qua và thật sự kinh tâm khi phát hiện bọn người không chỉ bị Khổng Gia Lập và bọn Địa Khuyết cung vây đánh. Những nhân vật võ lâm các phái cũng bị Hà Tử Giang dùng được vật không chế thần trí, họ cũng đang hăng say vây hãm bọn lão Hoàng.

Chàng thêm phần nộ, quật một kinh cật lực vào mụ yêu ma Thanh Thanh:

- Đệ thất thức Cửu Trùng đây! Ác phụ còn không mau lui? Đỡ!

“Vù... ầm...”

“Ào... ầm...”

Sở học của mù yêu ma khiến chàng bàng hoàng. Mù đã mất hết lý trí, mù không biết khiếp sợ, đó là nguyên do khiến mù đang vận dụng toàn bộ chân lực và sở học. Và mù có phần nào thắng thế, cho dù Mạnh Đạt Nhân vừa kịp thấu triệt công phu Cửu Trùng.

Chàng động tâm gầm lên:

- Lẽ nào mù đã nhờ công phu Cửu U và công phu Cửu Trùng để tự ngộ tầng thứ tám và tầng thứ chín của công phu Hạo Thiêu? Ta không tin như vậy! Đỡ!

“Vù...”

Thật bất ngờ, tiếng quát của chàng làm cho mù bỗng dừng phát thoại:

- Hạo Thiêu công phu? Hắc Thạch đảo?

“Ầm, ầm.”

Chàng thêm động tâm:

- Mù nói gì? Hắc Thạch đảo làm sao?

“Vù...”

Mù vẫn ngơ ngác, miệng lảm nhảm:

- Hắc Thạch đảo? Hạo Thiêu công phu?

“Ầm.”

Khó có thể dò hỏi thêm, điều đó còn là vì Hà Tử Giang đột ngột xuất hiện:

- Tiểu tử ngươi vẫn có thể chi trì với Tổng hộ pháp lâu như thế ư? Băn

lãnh của người khiến ta kinh ngạc đấy. Điều này làm ta phải nghi lại có thể phải trừ khử người thì hơn. Ha... ha... Hãy xem một chương Vạn Lưu của ta.

“Vù... bùng.”

“Hự.”

Lão phát kinh và cổ tình hiệp lực với mụ Thanh Thanh. Kết quả Mạnh Đạt Nhân phải thoát hậu thật dài.

Hà Tử Giang lao đến:

- Người qua được một chương Vạn Lưu, kẻ ra cũng đáng khâm phục! Nhưng đó là lý do khiến ta phải giết người. Đờ! Ha... ha...

“Ào...”

Nhìn lão phát huy một kinh nặng tựa non, Mạnh Đạt Nhân thất sắc.

Chàng nhìn quanh và càng thất sắc hơn khi biết rằng bọn lão Hoàng hầu như đều bị người của lão Hà khống chế. Vậy là hết, chàng hoàn toàn tuyệt vọng, mộng báo phục gia thù kẻ như tan vỡ, trừ phi chàng đột nhiên thức ngộ ra hai tầng cuối của công phu Hạo Thiên...

Nghĩ đến đây, tâm cơ máy động, chàng lập tức vận dụng Vạn Quỷ Ảnh công phu.

“Vù.”

Hà Tử Giang bám theo:

- Chạy đâu cho thoát? Đờ!

“Ào...”

Và Mạnh Đạt Nhân chợt hiện thân:

- Dừng tay, nếu lão không muốn Hà Tử Kiên thảm tử!

Lão ngó người, nhìn Hà Tử Kiên đang bị Mạnh Đạt Nhân khống chế:

- Người... Nếu Kiên nhi có mệnh hệ gì, ta sẽ giết người, sau đó sẽ quật tung mộ phần của người như đã làm với song thân người.

Chàng tái mặt nhưng kịp trấn tĩnh:

- Ân đền oán trả, lão yên tâm, ta không cần lấy mạng Tử Kiên, nếu lão nhượng cho ta con đường thoát. Tất cả hãy đứng nguyên vị! Kẻ nào manh động chính kẻ đó muốn Tử Kiên chết. Hừ!

Chàng lùi dần với Hà Tử Kiên luôn giữ trước mặt.

Sau cùng chàng thoát ra khỏi Thần đàn theo lối bí ẩn ở đệ thất quan được bọn Hà Tử Giang mở sẵn.

Bọn Hà Tử Giang tuy có bám theo nhưng chỉ dám theo xa xa.

Cảm thấy đã đến lúc thoát thân, chàng thì thảo vào tai Hà Tử Kiên:

- Ta đã từng tin người. Nhưng hóa ra bản thân người cũng bị phụ thân người dối lừa. Nghĩ tình người đã một lần tha chết cho ta, lần này ta tạm tha cho người. Nhưng lần sau sẽ không dễ như thế, phụ tử người nhất định phải trả món nợ đã vay. Hừ!

Đẩy bật Hà Tử Kiên qua một bên, Mạnh Đạt Nhân lập tức lao biến đi.

“Vút.”

Bọn Hà Tử Giang vì ngỡ Hà Tử Kiên đã bị hại nên mãi lo lắng, khiến Mạnh Đạt Nhân có cơ hội thoát thân...

* * *

Hắc Thạch đảo bốn bề là nước và nước sông Hoàng Hà thường mông mênh vô tận.

Nhưng hôm nay thì khác, bốn bề Hắc Thạch đảo không hiểu vì lẽ gì mà từ sáng tới giờ có quá nhiều chiến thuyền ra vào tập nập. Và cùng với sự xuất hiện của những chiến thuyền, một Hắc Thạch đảo hoang vu bỗng biến thành nơi tụ tập của nhiều nhân vật võ lâm.

Nổi bật nhất là nhân vật khoác trường bào bằng gấm đoạn. Nhân vật này đang hò hét, quát tháo vào một nhân vật bị phê bỏ hai chân:

- Lôi Đồng! Người may mắn được bản nhân cho dùng linh đan khôi phục lý trí, người đừng giả vờ ngơ ngẩn nữa. Mau nói đi, trước kia, cũng ở Hắc Thạch đảo này, người đã được tiểu tử họ Mạnh giải cứu như thế nào? Bọn người từng ẩn nấp ở đâu? Nói!

Lôi Đồng không hiểu đã tỉnh hay còn mê muội, lão cười hề hề:

- Hắc Thạch đảo ư? Hề... hề... Là Hắc Thạch đảo đây mà. Hề... hề...

Nhân vật nọ điên tiết:

- Người còn giả vờ nữa thì đừng trách bản nhân đây độc ác. Hãy mau...

Chợt từ giữa dòng Hoàng Hà, ở đâu đó dưới đáy Hắc Thạch đảo, có một âm thanh mơ hồ vang lên lúc gần lúc xa:

- Hà... Tử... Giang... Lần này bọn người đến phải chăng là muốn mục kích công phu Hạo Thiên của Mạnh Đạt Nhân ta?

Hà Tử Giang tái mặt nhìn quanh:

- Mạnh tiểu tử? Người ở đâu? Công phu Hạo Thiên gì chứ? Mau hiện thân xem nào!

Mặt nước Hoàng Hà chợt cuộn sóng, làm hàng loạt chiến thuyền lay động nhấp nhô. Và từ đó lại thoát ra chuỗi âm thanh quái dị:

- Người vẫn chưa biết công phu Hạo Thiên thế nào ư? Hãy nhìn đây thì biết! Ha... ha...

Tràng cười xuất hiện càng thêm khuấy động mặt nước Hoàng Hà.

Những chiến thuyền lắc lư, chao đảo và bắt đầu va vào nhau.

Nhìn bao nhiêu nhân vật được đưa theo đến đây đang dần dần khiếp đảm ra mặt, để trấn an họ, Hà Tử Giang cũng vận lực buông ra một

tràng cười thật dài:

- Người chớ giả thần giả quỷ nữa. Công phu Vạn Lưu của ta mới là đệ nhất cái thế công phu. Ha... ha...

Được tràng cười của họ Hà trấn áp, những chiến thuyền phần nào thôi lay động.

Tuy nhiên mặt nước Hoàng Hà lại cuộn sóng khi có tràng cười của Mạnh Đạt Nhân lại sang sảng vang lên:

- Sao lại giả thần giả quỷ? Người sao không thử hỏi mục Thanh Thanh để biết thế nào là công phu Hạo Thiên? Nếu Thần môn từ lâu nắm giữ nửa phần công phu Hạo Thiên thì nửa còn lại là do Vạn Biến Cửu U Quỷ đắc thủ. Gộp cả hai lại sẽ là Hạo Thiên đệ nhất công phu, đó là điều Mạnh Đạt Nhân ta đã làm và đã thành tựu! Ha... ha...

Và lần này, mặt nước Hoàng Hà chợt rẽ đôi, để cho Mạnh Đạt Nhân từ đáy nước ung dung trôi lên.

Chàng vẫn cười:

- Ha... ha... Lão ác ma người đến muộn rồi. Ha... ha...

Khiếp đảm trước nội lực đã đạt mức vô thượng của chàng, Hà Tử Giang đành phải vận toàn lực dùng tràng cười để đối phó lại:

- Ha... ha...

Bị hai loạt cười liên tiếp khuấy động thính nhĩ, mọi người đều thất sắc. Và đó là cơ hội cho Mạnh Đạt Nhân ung dung tiến lên Hắc Thạch đảo từ bờ nước Hoàng Hà.

Vẫn vận nội lực cười vang dội, chàng lần lượt tiến đến những ai mà chàng biết họ đã bị dục vật của Hà Tử Giang khống chế.

Chàng lần lượt điem vào hai huyết đạo Đại Truy và Não Hộ của họ.

Họ tỉnh táo dần.

Hà Tử Giang tuy nhìn thấy nhưng phải lo vận lực cười đối kháng nên không thể ngăn cản.

Lão chỉ kinh tâm khi thấy chàng tiến lại gần mộ Thanh Thanh.

Hà Tử Giang bật tung người lao đến.

“Vút.”

Mạnh Đạt Nhân ngưng cười đồng thời cũng điểm mạnh vào hai huyết đạo Đại Truy và Nảo Hộ của mộ Thanh Thanh.

Mộ rừng mình lại tỉnh.

Và điều gì đến phải đến. Hà Tử Giang là nhân vật đầu tiên mộ yêu ma nhìn thấy qua đôi mục quang đã tỉnh táo hoàn toàn. Huống chi mộ còn phát hiện Hà Tử Giang đang lao về phía mộ.

Mộ thịnh nộ, cũng lao đến đối đầu với Hà Tử Giang:

- Từ Nhất Đồng! Tên dê tiện! Người nhất định phải chết!

Mộ phát kinh, khiến Hà Tử Giang há miệng chực kêu phải vội ngậm miệng lại, ngưng thần, vận công và xuất lực đối kháng.

“Ào... ầm.”

“Vù... ầm.”

Như đó là hiệu lệnh phát động, quần hùng không ai bảo ai đều đồng thanh gầm quát, xông lũ lượt vào thuộc hạ Địa Nguyệt cung.

Bạch Quan Nhật, Bạch Quan Nguyệt với sự trợ lực của Trầm Bội Uyển đồng loạt xông đến vây hãm Vô Cực lão nhân.

Thượng Quan Chiêu, Chương môn phái Côn Luân, sau một thoáng lưỡng lự cũng phải phát chiêu đánh vào lão nhân Vô Cực, một vị sư bá cam tâm hủy hoại thanh danh phái Côn Luân.

Thực tế càng phủ phàng hơn khi toàn thể đệ tử Võ Đang đồng tâm hiệp lực, vận dụng công phu sở học của Võ Đang phái, quyết tiêu diệt

Nhất Trần đạo trưởng, Chương môn nhân của họ, kẻ đang tâm diệt tổ, muốn biến phái Võ Đang thành Bách Nhân viện.

Tiếng gào thét vang lên khắp nơi, nổi bật là tiếng thét căn hờn của Hoàng Kim Hoán đang giận dữ trút vào kẻ phản bội Không Gia Lập.

Cục diện xảy ra hoàn toàn đúng với mưu toan của Mạnh Đạt Nhân khi chàng biết Hà Tử Giang vì muốn tiêu diệt chàng đã đưa tất cả những nhân vật võ lâm đến tận Hắc Thạch đảo này.

Nhưng vẫn có điểm chàng dự đoán sai, sở học Vạn Lưu quả không thể xem thường. Mụ Thanh Thanh tuy kiêm tu sở học hai nhà, của Thần môn và của Cửu U Quỷ, nhưng chỉ sau vài ba loạt chạm chiêu, mụ đã tỏ ra kém thế.

Hà Tử Giang đắc ý, tìm cách lung lạc mụ:

- Tiên tử! Sao Tiên tử tỏ ra căm hờn ta? Không phải Tiên tử vẫn muốn báo thù cho lệnh tiên tổ Vạn Biến Cửu U Quỷ sao? Ta sẽ giúp Tiên tử. Và kẻ đầu tiên Tiên tử cần đối phó chính là...

Mạnh Đạt Nhân liền lộ diện với tiếng gầm kinh nhân:

- Thanh Thanh Tiên Tử! Hãy xem ta đang cầm vật gì đây?

Mụ giật mình nhìn vào tay chàng:

- Cửu U lệnh bài? Làm sao ngươi có vật này? Không lẽ công phu Hạo Thiên...

Chàng cất cao giọng, cố tình nói cho tất cả mọi người cùng nghe:

- Không sai! Tại hạ đã tìm thấy nơi táng thân của nhị vị lão nhân gia Thần – Quỷ. Nói đúng hơn, tại hạ cũng là truyền nhân di mệnh của nhị vị lão gia. Cửu U lệnh bài này còn mang theo huấn lệnh, tổ sư gia Cửu U Quỷ Vạn Biến vì được tổ sư Thần môn cảm hóa nên lưu di lệnh không truy cứu trận vây công độ nào do quần hùng các võ phái liên thủ đối phó với tổ sư gia. Chưa hết, đây là mệnh lệnh của Cửu U Lệnh Bài, nếu Tiên Tử còn xem Vạn Biến Cửu U Quỷ là trưởng bối, hãy

cùng tại hạ trừ khử Hà Tử Giang, kẻ đã...

Thanh Thanh Tiên Tử càng nghe càng chấn động. Sau cùng, mụ thét:

- Tiểu tử chó mong đời gặt ta! Mau giao trả Cửu U lệnh bài cho ta!

Mụ nhào đến với khí thế như mãnh hổ.

“Ào...”

Đắc ý, Hà Tử Giang cũng lao đến với tất cả căm hờn:

- Ta nguyện tiếp trợ Tiên tử. Mạnh tiểu tử! Hãy mau nạp mạng!

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân lập tức thu lệnh bài hình mặt quỷ về. Đồng thời, chàng bất ngờ vận dụng công phu kỳ quái hướng vào giữa hai luồng khí của hai ác ma đệ nhất thiên hạ.

- Hạng cổ chấp như hai người, có chết cũng không thể trách ta! Đỡ!

“Viu...”

Hà Tử Giang thắng thốt:

- Là công phu của phái Võ Đang? Người...

Mụ yêu ma bấu môi:

- Ta cứ ngỡ là công phu Hạo Thiên, nào ngờ...

Mụ thiếu hẳn kiến thức so với Hà Tử Giang. Và Hà Tử Giang tuy nhận biết ý đồ của chàng, tuy có khiếp sợ nhưng vẫn không thể phản ứng kịp lúc.

Và ngọn kình của lão liền ập đến ngay vào ngọn kình của mụ Thanh Thanh.

“Àm.”

Mụ chấp chới:

- Chỉ là tứ lạng bạc thiên cân? Người...

Chàng cười lạnh:

- Mụ có nhận ra thì đã muộn rồi. Hãy đền tội thôi! Ha... ha...

“Vèo...”

Chàng xạ một lúc hai loạt chỉ kình Nhất Xạ Chỉ Hoàn, tuyệt kỹ công phu của phái Nga My. Và mụ Thanh Thanh vì bất ngờ đành chịu một chỉ kình vào ngay tâm thất.

Oa!

Hà Tử Giang có thân thủ cao minh hơn nên kịp tránh, chỉ bị chỉ kình xoáy vào bờ vai.

- Ôi...

Mạnh Đạt Nhân bật tung lên cao:

- Đây mới là Hạo Thiên Duy Nhất chương do nhị vị lão nhân gia đồng sáng lập. Ác ma, mau nạp mạng!

“Ào... ào...”

Hà Tử Giang nghiêng răng quật ngược lên một kình.

“Vù...”

Hà Tử Kiên thất sắc biến động, vội lao đến:

- Phụ thân! Tham vọng của phụ thân đã gây họa rồi. Đạt Nhân! Ta van người...

Tử Kiên cũng phát kình, hy vọng có thể làm chậm lại giờ phút đền tội của phụ thân y.

“Ầm... ầm...”

Mạnh Đạt Nhân rung động khi thấy Hà Tử Kiên vì quá liều nên đồng chịu chung số phận với phụ thân y. Cả hai từ từ khụy xuống, hồn thoát ra và đi vào Quỷ Môn quan...

Khi đó, Khổng Gia Lập, Vô Cực lão nhân, Nhất Trần đạo trưởng lần lượt bị mọi người triệt hạ.

Mạnh Đạt Nhân sau khi thờ phào chột hô hoán:

- Dừng tay! Mong chư vị chớ lạm sát. Hãy cho họ con đường sống. Cũng như độ nào, tổ sư Thần môn đã tha và nhờ đó cảm hóa Vạn Biến Cửu U Quỷ lão nhân gia.

Sao đó chàng bỗng chùng giọng lại:

- Vì dẫu sao, nhị vị lão nhân gia trước kia từng là đồng môn sư huynh đệ. Chỉ vì dạ hẹp hòi, thêm một phần ganh ghét đố kỵ, Hạo Thiên môn phải phân khai hai nhánh. Và họa kiếp giang hồ từ đó phát sinh.

Trầm lão nhân bước đến gần Mạnh Đạt Nhân:

- Có thật sự như thế không? Không lẽ công phu Cửu Trùng và võ học Cửu U có chung một cội nguồn?

Trầm Bội Uyển đến bên cạnh chàng:

- Gia gia không lẽ vẫn chưa nhận ra? Đâu phải ngẫu nhiên Mạnh huynh chỉ cần nhìn qua một lược những võ học của bốn môn ở Thần đàn đã nhanh chóng thấu hiểu?

Chàng gật đầu:

- Đúng vậy! Không những chỉ có chung cội nguồn mà nội công tâm pháp của nhị phái Thần – Quỷ còn bổ khuyết cho nhau, vô tình giúp tại hạ...

Bạch Quan Nguyệt cũng bước đến gần, hớn hờ kêu lên:

- Muội hiểu rồi! Đó là nguyên do khiến Mạnh huynh bỗng dưng khôi phục công phu, sau đó còn dễ dàng khai thông hai quan ải cuối? Gọi là

đạo lý Âm Dương tương hợp gì đó phải không?

Nhìn Mạnh Đạt Nhân được hai giai nhân quần quít bên cạnh, lại nghe Quan Nguyệt nói đến bốn chữ Âm Dương Tương Hợp, tất cả mọi người cùng cười vang...

HẾT